

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HER ŞEY için TEŞEKKÜRLER

TOMMY WALLACH

New York Times Çoksatır Yazarı

YABANCI

★ “ETKİLEYİCİ. . .

Okuru son sayfaya kadar

sürükleyecek ve sonrasında da kolay
kolay akıllarından çıkmayacak.

John Green severler için

kaçırılmayacak bir alternatif.”

—VOYA, Starred review

★ “DÜŞÜNDÜRÜCÜ...

İletişim kurmanın gücü üzerine yazılmış
merak uyandırıcı bir hikâye.”

—KIRKUS REVIEWS, Starred review

★ “Wallach, bir yandan yarattığı
çok yönlü ve esprili karakterlerle

uzun bir hayat

yaşamak mı, dolu dolu

bir hayat yaşamak mı

sorusunu düşündürürken, bir yandan

da Parker’ın yazdığı karmaşık peri

masallarıyla iç içe geçen hem acı

hem tatlı anlarla, okurları neyin

GERÇEK neyin **SAHTE**

olduğunu keşfetmeye yönlendiriyor.”

—PUBLISHERS WEEKLY, Starred review

BİR JUNIOR LIBRARY GUILD SEÇKİSİ

HER ŞEY

için

TEŞEKKÜRLER

Her Şey İçin Teşekkürler
Özgün Adı | *Thanks for the Trouble*
Tommy Wallach

Yayın Yönetmeni | Tuğçe Nida Sevin
Yayına Hazırlayan | Tuğçe Nida Sevin
Redaksiyon | Burcu Karatepe
Kapak Uygulama ve Sayfa Düzeni | Aslıhan Kopuz
Kapak Tasarımı | Lizzy Bromley
Kapak Görseli © Ali Smith, 2016

1. Baskı, Mart 2017, İstanbul
ISBN: 978-605-9585-34-7

Türkçe Çeviri © Hasret Parlak Torun, 2016
© Yabancı Yayınları, 2017
© Tommy Wallach, 2016
Sertifika No: 11407

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.
Bu eserin yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
Bu eser Simon & Schuster Children's Publishing Division'ın bir markası olan
Simon & Schuster Books For Young Readers aracılığıyla yayımlanmıştır.

Yabancı™ Penguin Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Calepağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Paks: (0216) 449 98 34
www.yabanciyyayinlari.com – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 29652

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

TOMMY WALLACH

HER ŞEY

için

TEŞEKKÜRLER

Çeviren

Hasret Parlak Torun

Ellen için

SEVGİLİM ÖLÜRSEM EĞER SAKIN ÖLME,*

*Sevgilim ölürsem eğer sakın ölme sen,
Bir de bizim acımız olmasın şu ülkede:
Sevgilim, ölürsen eğer ben ölmeden,
Paha biçilmesin ömrümüze.*

*Başakta toz, kumsallarda kum,
Zaman, başıboş su, göçebe rüzgâr
Taşdı bizi tohum yüklü gemiler gibi.
Zaman karşılaştırmazdı belki de bizi.*

*Buluştığımız bir çayır çimen,
Ah bu küçük sonsuzluk! Dönüp durduğumuz.
Fakat bu aşk, bu seveda ermedi sona.*

*Hiç doğmadı sanki,
Ölümden habersiz, uzun bir ırmak gibi
Sadece yatağını ve ağzını değiştiren.*

— Pablo Neruda

* Çev. Adnan Özer.

31

EKİM
CUMA

ÜÇÜNCÜ ŞAHIS

ÇOCUK, PALACE OTEL'İN LOBİSİNDEKİ

bankta oturuyordu. Saat sabah sekiz buçuk civarıydı ve aslında çocuğun o saatte okulda olması gerekirdi ama Cadılar Bayramı'nda okula gitmenin gerçek bir saçmalık olduğunu düşündüğü için gitmemeye karar vermişti. Belki daha sonra giderdi. Belki de gitmezdi. Şu aşamada ikisinin birbirinden pek de farkı yoktu.

Normal zamanlara göre daha fazla dikkat çektiğini fark etti. Daha önce de defalarca Palace'ta bulunmuştu ama ilk kez hafta içi oradaydı ve içerisi onun gibi birinin arada kaynamasını sağlayacak kadar kalabalık değildi. Üzerinde kirli bir kot ve eski, siyah bir tişört vardı. Saçları uzun ve muhtemelen karmakarışıktı (tam açıklama: O sabah evden ayrılmadan önce aynaya bakmamıştı). Ayrıca Latin Amerika kökenliydi. Bu da onu yaşlı, zengin ve beyaz insanlar için oda servisi yapmak, bulaşıkları yıkamak ya da yerleri silmekle görevli olmayan çok az sayıdaki Latin Amerika kökenli insandan biri yapıyordu. Daha açık olmak gerekirse o, suç işleme niyetiyle oradaymış gibi görünüyordu; ırkçı ve yargılayıcı ama kesinlikle barışçıl olmayan bir niyet.

Bu doğrudu da zaten.

Çocuğun bir haydut gibi görüldüğü söylenemezdi. Bildiğiniz sıradan gençlerden biriydi. Belki de ortalamanın biraz üstüydü. Yani bir şekilde, onun hoş olduğunu düşünebilirdi-

niz. Ya da belki de hoş olmadığını. On üzerinden yediyi hak ediyordu. Belki de güzel bir günde, doğru ışık altında, kalın kaşlarını sevgiye muhtaç bir bakış eşliğinde büzmesi ya da gülümsediğinde tuhaf bir şekilde ortaya çıkan elmacık kemikleriyle B ya da B+* alabilirdi.

Siktir be. Bu bir felakete dönüşüyor, değil mi?

Kendimi eleştirel bir perspektifle değerlendirebilmek için üçüncü şahıs kullanarak yazmam daha iyi olur diye düşünmüştüm. Ama hoş olduğumu anlatırken sanki yazan ben değilmişim gibi davranmak biraz kafa karıştırıcı oluyor. Bu tıpkı kendi referans mektubunuzu yazmak gibi bir şey.

Sıçayım. Yukarıda o S'li kelimeyi kullandığımı fark ettim. Ah, şimdi de "sıçayım" yazdım. Aslında geri dönüp onları silmeliyim ama bunu yapmayacağım. Bu oyunu gerçekten oynamak zorunda mıyız? Yani benim ben olduğum, sizin siz olduğunuz bu yerde, "siktir" kelimesi hiç yokmuş ve bu kelimenin ortaya çıkmasına neden olan şeyler hiç yaşanmamış, Shakespeare'in dünyanın ilk rapçisi olduğunu bana öğreten bazı öğretmenlerin hayatımı nasıl değiştirdiğiyle ilgili bir demet saçmalık yazmamışım gibi davranmak; ya da bir zamanlar evsiz ve kanserli bir grup gence yardım ederken başkaları için bir şeyler yapmanın derinden gelen o çağrısını duyduğumu söylemek; tüm noktaları atarak, babamın başına gelenlerin hikâyesini durmaksızın anlatmak veya moralinizi bozabilecek diğer korkunç kalp kırıklıklarımдан bahsedip hepimizin acı konusunda belli bir limiti olduğunu söylemek; bu çocuğun yeterince yara aldığından bahsedip o büyük, eski mührü kullanarak gereken onayı vermenizi ve beklediğim o şişkin zarfın nisanda bana ulaşmasını istemem için bu oyunu oynamak zorunda mıyız?

Hayır, diyorum. Oyunlar oynamayalım diyorum. Siz bana bir soru sordunuz, *Hayatınızdaki en önemli ve biricik deneyim*

* Harfli not sisteminde 80-90 aralığındaki değerlendirme karşılığı. -yhn

neydi? ve ben de bu soruya cevap vereceğim; cevabım o S'li kelimeyi içerse ve yine içinde o S'li eylemden olsa bile... Hatta başka bir sürü farklı şeyi o kâğıda yazıp size göndermem bir çılgınlık gibi görünüyorsa bile yapacağım bunu. Ve sonra siz de benim cevabımı okuyacak, kararınızı vereceksiniz.

Şimdi, baştan alalım.

Tanıştığımıza memnun oldum. Ben Parker Santé. Orta derecede hoşum ve üçüncü şahısla yazma işinde kötüyüm. Hayatımın en önemli deneyimini ise şimdi anlatmaya başlıyorum.

MÜKEMMEL

MÜKEMMEL ÜZÜNTÜ DİYE BİR ŞEY VAR;
biliyorum çünkü gördüm.

İnsanlar genelde “mükemmel” kelimesini iyi şeyleri anlatmak için kullanırlar: sınavdan alınan mükemmel not, mükemmel sahne performansı, piste iniş yapan mükemmel bir 1080’... Ama bence bu kelime, tamamen boktan olsalar bile başka türlü şeyleri tarif etmek için kullanıldığında daha güzel. Olması gereken bu. Mükemmel akşamdan kalmışlık. Mükemmel üzüntü.

Palace Otel’in lobisinde bir koltukta oturuyordum. Olduğum yerden etraftaki her şeyi görebiliyordum: otele giriş yapan zenginler, otelden çıkış yapan zenginler, resepsiyon bankosundaki taştan kemerlerin arkasında bulunan salonda ağır ağır yemeğini yiyen ve içeceğini yudumlayan zenginler. Siz hiç Palace Otel gibi bir yerin salonunda bulundunuz mu? Fazlasıyla yüksek tavanı, üzerine büyük ve yaşlı bir balinanın demirden kemiklerini resmeder gibi işlenmiş yeşil ve buzlu camla kaplıdır. İnsanlar, bizim okul kafeteryasındaki masaların daha süslü versiyonu gibi görünen uzun ve ortaklaşa kullanılan masalarda oturuyorlardı. Servis açılmış her yerde, peçetenin üzerine dizilmiş, farklı ölçülerde çatallardan oluşan bir koleksiyon vardı; tüyler ürpertici küçük çatal ailesi, tek bir çatal yatağını

* Bir kaykay hareketi. -y/tn

paylaşıyor gibiydi. Garsonlarsa bebeklerini kaybetmiş pengu-
en anne-babalar gibi ortalıkta koşuşturuyorlardı.

“O kalsın. Onunla oynamak hoşuma gidiyor.”

Kızın sesiyle aniden bir yumruk yemiş gibi oldum; salon-
dan yükselen diğer tüm homurtular geride kaldı ve ben san-
ki, o kız tam yanımda oturuyormuş gibi sadece onu duymaya
başladım. Bөгürtlen toplarken çalılara takılan kıyafetler gibi,
kulaklarım da onun sesine takılıp kalmıştı. Kıyafetim yırtıl-
masın diye, yavaş hareketlerle kendimi çalıdan kurtarmaya
çalışmalıyım. Onu ararken salonu iyice gözden geçirdim ama
yerini tespit edebilmek için tekrar konuştuğu âna kadar bek-
lemek zorunda kaldım. Uzun masalardan birinin en sonunda
oturuyor, garsonla konuşuyordu.

“Hayır, otelde kalmıyorum. Hesabı nakit ödeyeceğim.”

El çantasına uzandı ve içinden, gerçek hayatta hiç görme-
diğim kadar tombul bir yüzlük balyası çıkardı. Karton kapaklı
bir John Grisham romanı kadar falandı kalınlığı. Banknotlar-
dan birini sıyırarak çıkarıp –Seni tanıdım Bay Franklin– gar-
sona uzattı. “Üstü kalsın,” dedi. Garson sersemlemiş bir halde
başını aşağı yukarı salladıktan sonra kız cömertliğinden vaz-
geçmeden önce oradan uzaklaştı. Kız da gümüş rengi yumurta
kabındaki az pişmiş yumurtanın üzerine amaçsız bir şekilde
hafifçe vurmaya devam etti. Ona baktım, boşluğa dalmıştı.
Sonra da onu benim için önemli kılan şeyleri listeledim.

#1. Benimle yaşıt görünüyordu; belki benden biraz daha
büyük olabilirdi. Benim gibi bir otelkolik değilseniz,
büyük ihtimalle otellerin yaşıyla onların ortalama müş-
terilerinin yaşı arasında doğrudan ilişki olduğunun da
farkında değilsinizdir. Palace, San Francisco’nun en eski
oteliydi. Bu da otel salonunun, banyoda düşüp kalçasını
kıran yaşlılar için yapılmış, kaza anında 911’i otomatik
olarak arayan bilekliklerin gece yarısı reklamlarından

fırlamış gibi görünen insanlarla dolu olması anlamına geliyordu. Fakat bu genç kız buraya, sadece tek başına kahvaltı yapmak için gelmişti.

#2. Sevimliydi. Ne kadar sevimli olduğunu tam olarak söyleyemedim çünkü henüz çok uzağındaydım ama çok uzak, bazen yeterince yakın da olabiliyordu. Bazı insanlar kendini uzaktan da belli ederdi.

#3. Kızın yüzünde, tam olarak mükemmel bir üzüntü ifadesi vardı.

#4. Saçları gümüş rengiydi. İlk başta bunun sadece bir ışık oyunu olduğunu düşündüm ama sonra kız, sanki kötü bir hatırayı zihninden uzaklaştırmak ister gibi başını iki yana salladı; o an, sanki binlerce sim tanesi rüzgârda savruldu.

#5. Kızın çok fazla parası vardı.

Ayağa kalktım, salona doğru yürüdüm ve aynı masaya, kızın birkaç sandalye ötesine oturdum. Ve evet, doğru görmüş-tüm: Sevimliydi. Hatta güzel bile denebilirdi; tabii bu kelime midemi bulandırıyor olmasaydı. Garson geldiğinde, menüde kahve yazan yere işaret ettim (Neden onlar birkaç damla kahve için 4,50 dolar isterken, ikinci dereceden hırsızlıkla tutuklanma riski yaşayan bendim?).

"Bu kadar mı?" diye sordu garson.

Başımı sallayarak onayladım.

"Krema ve şeker?"

Başımı hayır anlamında salladım.

"Çok güzel. Hemen dönerim."

Göz ucuyla, yumurtasının tepesiyle oynamaya devam eden kızı izliyordum. Yakın bir zamanda gidecek gibi durmuyordu.

Bense orada oturup hiçbir şey yapmayarak dikkat çekebilirdim. O yüzden defterimi çıkarıp bir hikâye yaratmaya başladım. Para destesini yeniden görme şansımın doğacağı âna kadar vakit geçirmeye çalışıyordum sadece. Sonunda yazdığım şeye kendimi öylesine kaptırmıştım ki neyi beklediğimi unuttum. Bu bazen olurdu bana. Bir keresinde geometri dersinin başında aklıma müthiş bir fikir gelmişti ve sonunda defterimden başımı kaldırdığımda ders bitmişti, sınıfta da öğretmenle benden başka kimse yoktu.

“Bu nasıl oluyor?” diye sormuştu öğretmen.

O gün Palace’ta yazdığım hikâyeye kapılmış bir halde ne kadar zaman geçirdim bilmiyorum ama sonunda hikâyenin bitimini de yazıp defterimi kapattığımda, uzun süredir gümüş saçlı kıza bakmadığımı fark ettim. Kafamı kaldırıp oturduğu yere baktığımdaysa iki güçlü ve birbiriyle çelişen duyguyu aynı anda deneyimledim.

Üzüntü. Çünkü kız gitmişti.

Sevinç. Çünkü el çantası hâlâ oradaydı.

İYİ YUMURTALAR VE KÖTÜ YUMURTALAR

İNSANLARI SOYMAK İÇİN EN HARİKA YERLER

olduğunu düşündüğüm için otellerde takılmaya başladığımı düşünebilirsiniz ancak tam tersi geçerli. Ben otelleri her zaman sevdim. Onların neredeyse aynı oluşlarına rağmen bu durumdan rahatsız olmayışlarını sevdim. Tüm oteller diğer otellere benzer. Tüm oteller diğer oteller gibi kokar. Tüm otellerin yemekleri diğer otellerin yemekleriyle aynı tattadır. Biri çıkıp size dünyanın herhangi bir yerinden bir oda fotoğrafı gösterse, siz onun otel odası mı yoksa normal bir oda mı olduğunu hemen anlarsınız. Markalaşmanın ardında bile aynılık vardır; Ramada ya da Hilton, Doubletree ya da Motel 6, tüm oteller aynı özelliklere sahiptir. Hepsi aynı çiçekli yatak örtüsünü kullanır; halılar (neredeyse) her zaman kirleri göstermeyecek kadar koyu renkte olur. Duvarları süsleyen tablolar ise, misafirlerin kendilerini psikolojik danışma merkezine gelmiş gibi hissetmelerine neden olacak şekilde sakinleştirici, suluboya peyzaj manzaralarından oluşur.

Eğer benim bir otelim olsaydı, hiç kimsenin otel olduğunu anlayamayacağı türden bir yer olurdu. Her odanın girişine bir sıra eskimiş spor ayakkabı dizer, lavabonun kenarındaki bardağın içine kullanılmış dış fırçaları koyar, tüm gardırop-ları eski kabanlarla, kutularla ve kritik parçaları kaybolmuş

masa oyunlarıyla doldururdum. Misafirlerim uyandıklarında kendilerini bir arkadaşlarının evinde, hatta kendi evlerinde uyanmış gibi hissederdiler. Sonra da alt kata, mutfığa inip elemanlarım tarafından her sabah oraya konulan yarısı boş ve bayatlamış Frosted Mini-Wheats kutusundan kahvaltı gevreği alabilirlerdi.

Tabii ki böyle bir otel, bir hırsızın gözünden bakınca, benim gibi biri için pek işe yarar olmaz çünkü insanlar öyle bir otelde de, evlerinde oldukları gibi olurlar. Ev sahipleri her zaman dikkatli olurlar. Kapıları kilitler, alarmlar kurarlar. Garip bir şeyler var mı diye etrafı izler, gördükleri ilk bela işaretinde polise haber verebilirler.

Pahalı otellerde kalan misafirler ise *asla* dikkatli olmuyorlar. Diğer taraftan açık göz misafirlerin dikkati de tüm o mermerler ve varaklar yüzünden dağılıyor, ayaktakımından uzakta ve güvende olduklarını sanıyorlar. Eşyalarını asansörlerde, merdivenlerde, balo ve konferans salonlarında, lüks otomobillerine gidene kadar kullandıkları valiz taşıma arabalarında, bazen de odalarının kapı önlerinde öylesine bırakma şekilleri neredeyse bir davet sayılabilir. Asıl bir şeyleri *yürütmemek* suç olurdu.

Kulağa kötü, yanlış ya da her neyse öyle gelebileceğinin farkındayım ama bunun üzerinde çok düşündüm ve “doğruluk” ile “yanlışlık”ın kaygan zeminli kavramlar olduklarına karar verdim. Yani diyorum ki, bazı şeyler bariz bir şekilde berbattır; bazı şeylerse bariz bir şekilde iyi, asil ya da her neyse öyledir. Fakat siyahla beyazın arasında ya da bir bebeğin böbreğini çalmakla, hayatını kurtarmak için bir bebeğe böbrek bağıışı yapmak arasında lanet olası bir futbol sahası büyüklüğünde gri bölge var. (Not: Pazar okulunda On Emir’i ilk öğrendiğimde, “arzu etme”nin, “biriyle sevişme isteği”ni ifade etmenin başka bir yolu olduğunu düşünmüştüm. Hatta “Komşunun karısını arzu etmeyeceksin,” emrini duyduğumda bu epey

anlamalı gelmişti; ancak sonra “Komşunun hayvanlarını arzu etmeyeceksin”i öğrenince anlamı biraz değişmeye başlamıştı; en sonunda da “Komşunun evini arzu etmeyeceksin,” emrini öğrenince tamamen anlamsız gelmişti. Sonradan anlamının “sahip olmak, istemek” olduğu ortaya çıkmıştı. İncil’le ilgili problem –ya da birçok problemden biri– de bu zaten: Size sadece ne *yapmanız* gerektiğini değil, ne *istemeniz* gerektiğini de söylüyor. Bu kadarı biraz fazla bence.)

Örneğin, çalmak. Babam bana, toplumumuzun *az* çalan insanları cezalandırdığını, çok çalan insanlarıysa ödüllendirdiğini öğretti. Tıpkı insanlar ev alabilsin ya da üniversite okuyabilsin diye onlara yüksek krediler veren, sonra da yirmi katı olarak geri alan Wall Street’teki dallamalar gibi. Ya da tüm o ülkelerdeki petrolü, kömürü ya da ağaçları elde etmek için, tüm dünyaya ait olan doğal kaynakları sömüren dallamalar gibi. Ya da sürekli, Palace Otel’de kalan insanlardan çok, orada tuvaletleri temizleyen insanlar için düzenlenmiş yeni kanunlar ve vergilerle çıkagelen Washington DC’deki dallamalar gibi.

“Dikkatli ol,” derdi babam. “Ne zaman biri ağzını açsa, senden bir şeyler almaya çalışıyordur.”

Şimdi söyleyin, arka planda bu destansı kleptomanyak gaddarlık varken, savurgan birinin cebinden, valizinden ya da kilitlemediği arabasından çaldığım birkaç doların ne önemi olabilir ki? Hatta benim yaptığım bu hırsızlığın türü, diğer hırsızlık türlerinden bin kat daha iyi değil mi? Aslında ben Robin Hood gibiyim. Zenginden çalıp fakire veriyorum. Sadece benim durumumda, fakir olan benim.

Salona göz gezdirdim ve kimsenin bakmadığına emin olduğum anda uzanıp gümüş saçlı kızın mavi el çantasının tokasını açtım. Bir Kleenex yığını arasına daldırdığım elim, kadınsal eşyalar bataklığına derin bir dalış yapmıştı sanki. Derken desteyi buldum. Bir saniye sonra ayağa kalktım ve oradan çıktım.

JEDI'İN DÖNÜŞÜ

HAYATIM BOYUNCA BİRÇOK ŞEY ÇALMIŞ

olmama rağmen daha önce bir kez bile kendimi kötü hissetmemiştim ama bu seferkinde, cebimdeki kalın desteyle oynayarak Palace Otel'in lobisinden kaçtığım anda suçluluk duygusu, köpürmüş dalgalarıyla bir tsunami gibi beni yuttu. Belki cebimdeki deste, hayatımda tek seferde gördüğüm en büyük miktardaki para olduğu için böyleydin. Belki de sebep, her ne kadar öyle görünse de kızın zengin biri olduğundan emin olamamamdı çünkü zengin insanlar nakitlerini bankalarda ya da kasalarda ya da her ne lanet olası yerse işte orada tutarlar; çantalarının dibindeki dağınık bir para destesinde değil. Ya da belki de, Palace Otel'de yalnız başına oturan gümüş saçlı ve yüzünde mükemmel bir üzüntü ifadesi olan bir kızdan almak yerine, para kazanmak için bir sürü yolum olduğunu bilmemdi.

Ve bu yüzden, ben de arkama bakma hatasını yaptım.

Ben küçükken annemle babam, her gece yatmadan önce bir masal okurlardı bana. Babamın masasının üzerinde duran ciltlerden birini seçerlerdi: Grimm, Andersen ve o Mavi ve Kırmızı Peri Masalları. O berbat ve korkutucu olanları da atlamazlardı; ayakları ayakkabının içine girsin diye topuklarını budayan kızlar, intikam peşindeki kötü adamlar ve ölüm tuzakları. Bu hikâyelerin, okula başladıktan sonra duyduğum yumuşatılmış versiyonlarına inanamamıştım. İçinde birkaç çift içi kan dolu ayakkabı olmayan bir "Külkedisi" masalı, gerçek bir "Külke-

disi" olamazdı. Peki ya "Uyuyan Güzel"ın orijinalinde nazik öpücüğüyle Uyuyan Güzel'i uyandıran yakışıklı bir prens olmadığını biliyor musunuz? Kesinlikle yok! Bütün olay aşağılık bir kralın –halihazırda bir kraliçesi varken– Uyuyan Güzel'in ırzına geçmesi yüzünden gerçekleşiyor. Kız hamile bir şekilde uyanıyor, bu yüzden kraliçe onu öldürmeye, bir turtanın içine katıp krala yedirmeye çalışıyor. Mutlu sonu mu merak ediyorsunuz? Kral, Uyuyan Güzel'le yeni bir aile kurmak için, karısının yakılarak öldürülmesine karar veriyor. Sıkıysa bundan da dostane bir film yap Disney.

Her neyse, annemle babam Yunan efsaneleri de okurlardı bana. Olimpos'tan gelip fıstık gibi kızlara asılan mitolojik tanrılarla ilgili olan hikâyeler. Babamın favori karakteri ünlü müzisyen Orpheus'tı. Ona ölü karısını Hades'ten kurtarıp yeryüzüne çıkarması için bir şans veriliyordu ancak tek şart, yukarı çıkarken karısı gerçekten arkasından geliyor mu diye bakmamasıydı. Ancak o bakmıştı ve sevdiği kadını sonsuza kadar kaybetmişti. Bana her zaman Orpheus kazık yemiş gibi gelir. Yani söylemeye çalıştığım şey şu, Yeraltı Efendisi'nin size oyun oynamayacağına nasıl emin olabilirsiniz ki? Babam bunun yazılmış en güzel efsane olduğunu söylerdi çünkü bu efsane insanoğlunun en temel hatasını gözler önüne seriyordu: Hepimiz arkamıza bakardık.

Ben arkama dönüp baktığımda gümüş saçlı kızın sandalyesine geri döndüğünü gördüm. Açılmış çantasına ve yarısı masa örtüsünün üstüne serilmiş eşyalarına rağmen çılgık atmıyor, ağlamıyor ya da bir suçlu aramıyordu. Neden, diye soruyor olmalısınız. Çünkü başka bir şey dikkatini çekmişti. Ne, diye soruyor olmalısınız. Tabii ki benim defterimdi! Parayla salondan çıkmanın derdine düşünce defterimi orada unutmuştum. İçinde ismim, e-posta adresim ve henüz yeni yazdığım acayip derecede yüz kızartıcı "Krallığın En Güzel Kızı" adlı hikâyem de vardı. Tam da o an gümüş saçlı kızın okuduğu hikâyem...

HİKÂYE #1: KRALLIĞIN EN GÜZEL KIZI

BİR ZAMANLAR AGERASIA TOPRAKLARINDA bir şarapçı ve karısı yaşarmış. Sadece birkaç aylık evli olmalarına rağmen kadın hamileymiş. Şarapçı, ona çıraklık yapabilecek ve bir gün de işleri tamamen devralabilecek bir oğlu olsun istiyormuş. Fakat sonunda o mutlu gün geldiğinde karısı, saçları güneş rengine bir kız çocuğu dünyaya getirmiş. Ona Gilda ismini vermişler.

“Tamam, herkes hata yapabilir,” demiş şarapçı.

Kısa bir süre sonra ikinci çocuğa hamile kalmış karısı. Şarapçı bu sefer daha ısrarcıymış: “Bana bak kadın, bu sefer bana mutlaka bir oğlan çocuğu vermelisin.” Adamın laf dinlemeyen karısı bir kız daha vermiş ona. Bu defaki kızın saçları da mum ışığında parlayan bakır rengindeymiş. O yüzden ona Cypria adını vermişler.

“Gel buraya bakalım,” demiş şarapçı. “Bir kız çocuğu doğurmak talihsizlik olabilir belki. Ancak ikinciye doğurmak tamamen ihmalkârlıktır.” Ceza olarak da karısının karnına bir fıçı parçasıyla vurmuş.

Bundan kısa bir süre sonra kadın üçüncü kez hamile kalmış. Şarapçı çok da dindar bir adam olmamasına rağmen tüm boş vaktini kasabanın tapınağında, sonunda ona bir oğul vermeleri için tanrılara yalvararak geçirmiş. Bundan altı ay sonra karısının doğum sancıları başlamış. Üç gün üç gece yataktan kalkamayan kadın kesik kesik nefeslerle anca cılız, buruşuk,

kuru üzüm gibi morarmış ve gümüş rengi saçları yüzünden kafası tozlanmış gibi görünen küçük bir yaratık dünyaya getirebilmiş. Şarapçının karısı bebeğine bir kez bakmış ve sadece, "Özür dilerim," dedikten sonra ölmüş.

Ebe, minik kızın sabaha çıkamayacağından neredeyse eminmiş. O yüzden şarapçı kızına bir isim verme gereği duymamış. Fakat bebek o geceyi çıkarıp ondan sonraki gece ve hatta bir sonraki gece de hayatta kalmayı başarmış. Sonra kilo almaya başlamış. Ebe de artık tehlikenin geçtiğini söylemiş.

Ancak şarapçı, kızına bir isim vermeyi hâlâ reddediyor. İşin aslı, karısı ölmüşken o hayatta kaldığı ve artık asla bir oğul sahibi olamayacağı için küçük kızdan nefret ediyormuş.

Yıllar geçmiş. Cypria ve Gilda mutlu, sosyal çocuklarmış ama gümüş saçlı kız, kardeşleri ve babası tarafından sürekli azarlanıp tartaklanıyor, en yorucu ev işlerini yapmaya zorlanıp soğuk ve sevgisiz bir şekilde büyüyormuş. Beş yaşına kadar konuşmamış ve konuşmaya başladıktan sonra da tek yaptığı, düşünmeye çalıştığı için ablalarına sessiz olmalarını söylemek olmuş. Uzayan parıl parıl saçları hâlâ platin rengiymiş. Kasabalılar arkasından, babası ona bir isim vermediği için kötülüğün kızın bedenine sızdığını konuşuyorlarmış. Kötü ruhları uzaklaştıran bir âdet olduğunu düşündüklerinden, kız geçtikten sonra onun bastığı yere tükürürlermiş.

Gümüş saçlı kızın on dördüncü yaş gününde Agerasia kralı aniden ölmüş. Dedikodulara göre bundan veliaht prens sorumluymuş. Prens onu, komşu krallığın, oturması için özel taht yaptırılacak kadar şişman olan prensesiyle zorla evlendiren babasından her zaman nefret etmiş.

Prens, kral olduktan kısa bir süre sonra Agerasia'da elden ele bir hiciv kitabı dolanmaya başlamış. Kitabın adı "Yuvarlak Kraliçe"ymiş ve ana konusu kraliçenin muazzam ölçüleriymiş (bir mısrayı örnek vermek gerekirse: "Bir zamanlar şişko bir kadın varmış / bütün elbiseler ona çok darmış / sonra bir gün

kraliçe olmuş ama / kral onun altında kalmış!). Kral kitabı duyduğunda çok sinirlenmiş ve ordusuna, ülkedeki on ikiyle on sekiz yaş arası bütün kızları ortadan kaldırmalarını emretmiş.

“Güzel ve çekici kim varsa ortadan kaldırın,” demiş, “benim kraliçem krallıktaki en güzel kız olana kadar devam edin.”

Askerler emirleri yerine getirmişler; güzellik adına ne varsa yok etmeye başlamışlar. Çok geçmeden askerlerden biri şarapçı ve üç kızının yaşadığı kasabaya varmış.

Şarapçı hızlı bir şekilde kızları Gilda ve Cypria'ya ölen annelerinin elbiselerini giydirmiş ve yüzlerine kömür kalemıyla kırışıklıklar çizmiş. Sonra da onları küçük, penceresiz ve karanlık odalarına göndererek gerçek yaşlarının anlaşılması ummuş.

Gümüş saçlı kızın kendine ait bir odası yokmuş. Geceleri babasının atölyesindeki hasırın üzerinde uyurmuş. O yüzden onun saklanacak bir yeri yokmuş. Zaten babası da onu gizlemek için en ufak bir çaba bile göstermiyormuş.

“Kralın adamları için çay demle,” demiş babası kızı. “Ve elini çabuk tut.”

Kız, babasının söylediği şeyi yapmış. Birkaç dakika sonra genç asker evden içeri girmiş.

“Kim yaşıyor burada?” diye sormuş asker.

“Sadece ben ve yaşlı teyzelerim,” diye yanıtlamış şarapçı.

“Başka kimse var mı?”

Asker kapıyı açıp Gilda'nın odasına girmiş. Kız sallanan sandalyede oturmuş korkudan titrerken çorap örüyormuş.

“Kimsin sen?” diye bağırılmış asker.

“Yaşlı bir kadının sadece,” demiş Gilda, ama asker, onun sesindeki, gençliğin verdiği canlılığı duymuş.

“Başlığını çıkar,” demiş asker.

Askerin, bal sarısı saçlarını görünce her şeyi anlayacağını bilen Gilda, sandalyeden fırlamış ve elindeki örgü şişini bir

hançermişçesine sallamaya başlamış. Fakat daha bağırmasına bile fırsat kalmadan asker kılıcını çekmiş, temiz bir hamleyle Gilda'nın başını vücudundan ayırmış.

Asker sonra da Cypria'nın odasına girmiş.

"Kim o?" diye sormuş Cypria, öğle uykusundan uyanan bir ihtiyar gibi davranmaya çalışarak.

"Kralınızın temsilcisiyim," diye bağırmış asker. "Sen kim-sin?"

"Sadece yaşlı bir kadın," demiş Cypria, ama asker, onun sesindeki gençliğin verdiği canlılığı da duymuş.

"Başlığını çıkar!"

Cypria akıllı bir kızmış. Odasına gitmeden önce saçlarının üzerine un serpmiş. Ama ne yazık ki aynısını kaşlarına da yapmayı unutmuş. Vücudundan ayrılan başı yere düşerken un tanecekleri havada uçmuş.

Asker mutfığa dönmüş. Orada, çay için sıcak su koyan gümüş saçlı kıızı görmüş.

"Peki sen kimsin?" diye sormuş.

Kız cevap vermemiş.

"Onun adı yok," diye açıklamış şarapçı.

"Ah, yok mu? Başlığını çıkar kadın."

Gümüş saçlı kız ona söyleneni yapmış. Parıl parıl parlayan gri bukleler açığa çıkmış. Asker biraz yakından bakmış, kaşlarını ve kirpiklerini de kontrol etmiş ve hepsinin tamamen ağardığından emin olmuş. Son olarak kızın gözlerinin içine bakmış ve orada okyanuslar kadar derin, yılanmış bir hüznü görmüş.

Tatmin olmuş bir şekilde kılıcını çekmiş ve şarapçının karnına saplamış. "Bana yalan söyledin," demiş. "Sadece bir tane yaşlı teyzen var."

"Gitmeden önce bir fincan çay ister misiniz?" diye sormuş gümüş saçlı kız. Asker sesindeki gençliği duyarsa diye korkmuyormuş çünkü o, hiçbir zaman gerçekten genç olmamış.

“Hayır hanımefendi, teşekkürler,” diyen asker oradan ayrılmış.

Gümüş saçlı kız, kız kardeşlerini ve babasını bahçeye gömmüş. Hayatının geri kalanını da yalnız başına, krallığın en güzel kızı olarak yaşamış.

BASİT SORULAR

HİKÂYEMDEKİ BİR ŞEY GERÇEKTEN DOĞRU çıkmıştı. Yakından gümüş saçlı kızın gözlerinin şaşırtıcı rengini görebiliyordum: Okyanus gibi yeşile çalan gri. Kaşlarını çatmıştı ve dudaklarını öylesine bitiştiirmişti ki büzdüğü bile söylenebilirdi. Okumayı bitirdiğinde başını kaldırıp yukarı baktı ve beni karşısında gördüğüne birazcık bile şaşırmadı.

“Platin ve gümüş rengi aynı renkler değildir,” dedi. “Platin daha beyazımsı olur.”

Para destesini aramızdaki masanın üzerine koydum, sonra da defterimi işaret ettim.

“Bana takas mı teklif ediyorsun?” diye sordu ve ses tonunda şakacı bir tını vardı; neredeyse onu soymuş olmamla ilgilenmiyor gibiydi. Başımı evet anlamında salladım. Defterimi kapattı ve göğsüne yasladı. “Teşekkür ederim ama hikâyenin bende kalmasını tercih ederim. Sanat konusunda her zaman cömert olmuşumdur.”

Tam o sırada garson masaya geldi. “Bayım, kahvenizi ödemedi kalcınız.”

Güldüm çünkü cebimde neredeyse beş binle buradan çıkıp gitmişken, kahvenin karşılığı olan beş doları ödemedim diye başımın belaya girmesi gerçekten komikti.

“Bu size komik mi geldi?” diye sordu garson.

Otellerle ilgili en mükemmel şeylerden biri de, hiçbirinde başınızın gerçekten belaya girmeyecek oluşudur. Hepsi sizin

bir misafir olduğunuzu varsayar ki bu da bir turist olduğunuz ve bu da, bir aptal olduğunuz anlamına gelir. Örneğin biri sizi olmamanız gereken bir yerde takılırken yakalarsa tek yapmanız gereken, sanki sabah kalktığınızda kendinizi başka birinin bedeninde bulmuşsunuz gibi kafası karışık bir ifadeyle bakmaktır. Benim şartlarımda bu biraz zordu ama zamanla üstesinden gelmeyi öğrendim. Not defterimi çıkarıp şöyle şeyler yazabilirim: *Tuvaleti arıyorum ya da Golden Gate Köprüsü'ne nasıl gidebilirim acaba?* Ya da klasik olarak *No hablo inglés.**

Garson sorusuna sadık bir şekilde cevabımı bekliyordu.

Yapabildiğim kadar ilgisiz bir şekilde, bir süre önce gümüş saçlı kızın yaptığı gibi, destedeki banknotlardan birini çektim ve garsona uzattım. Garson bir an için, çileden çıkma arzusu ile bir yüzlüğü daha alma arzusu arasında ikilem yaşadı. Ama sonunda doğru şeyi seçti.

"Kahvaltın pahalıya geldi," dedi kız, garson gittikten sonra. Para destesini ona doğru ittim; sonra o da bana doğru geri itti.

"Daha değil. Sana bazı sorularım var. Bu hikâye benim hakkımda mı?"

Omuz silktim.

"Evet mi, hayır mı?"

Yeniden omuz silktim. Sonunda kaşlarını çatı ve nasıl oluyorsa, bu onun daha da tatlı görünmesine neden oldu. Soluk yanaklarına biraz renk getirmiş ve elmacıkkemiklerinin kıvrımlarını biraz daha keskin bir şekilde ortaya çıkarmıştı. Kahretsin, bu kız güzeldi.

"Böyle basit bir soruya cevap vermemek çok kaba bir hareket," dedi.

Defterimi işaret ettim ama hâlâ vermiyordu. Ben de kalemi mi çıkarıp kendi avcumun içine *Yapamıyorum*, yazdım.

Sonra da onun altına minik harflerle yazmaya devam ederek düşüncemi tamamladım: *Şimdi kendini bir pislik gibi hissetme sırası sende!*

* (İsp.) İngilizce bilmiyorum. -çn

DOKTOR MILTON'LA İLK GÖRÜŞMEM

DOKTOR MILTON'IN MUAYENEHANESİNDE

kocaman bir muz fotoğrafı vardı. Ofisinde ilk oturduğumda beni o fotoğrafa bakarken yakalamıştı. On iki yaşındaydım.

“Buraya taşındığımda vardı bu fotoğraf,” demişti. “Belki de burada çalışan bir önceki kişi bir gorildi.”

Ondan hoşlanmıştım. Sakalları tüm yüzünü kaplıyordu; tıpkı bir aslanın yeleleri gibi. Gözlükleri de babamın çalışırken taktığı modeldendi: kalın, siyah ve köşeli çerçeveli.

“Parker, mikroplarla ilgili ne biliyorsun?” diye sormuştu.

Cevabımı, kalın gövdeli ve tatlı bir zehir kokusu yayan bir kalemle, sarı ve geniş sayfalı bir not defterine yazmamı istemişti. O defter hâlâ odamda bir yerlerde duruyordu.

İnsanı hasta ederler, yazmıştım.

“Bu doğru. Mikroplar, vücuduna girip seni hasta edebilecek minnacık şeylerdir. Ama mikroplardan kaynaklanmayan sebeplerle de hasta olabilirsiniz çünkü o sebepler vücudunda bulunmazlar. Zihnin hasta olabilir.”

Delirdiğin zaman olduğu gibi.

Doktor Milton içten bir kahkaha atmıştı (tahminime göre kahkahalarının yüzde 80'i sahteydi onun). O yüzden bu gülüşü benim için değerliydi. “Pekâlâ, kimse delirmekten bahsetmiyor Parker. Ama şunu sormalıyım: Annenin neden endişeli olduğunu anlıyorsun, öyle değil mi?”

Anlıyordum. Çünkü altı ay önceki kazadan beri okula gitmeyi reddediyordum. Çünkü annem evden dışarı çıkmamı önerdiğinde, sanki dışarı çıkmak dünyanın sonunun gelmesi demekmiş gibi, sessiz öfke nöbetleri geçiriyordum. Ah tamam, bir de şu “hiç konuşmama” meselem vardı tabii.

Çünkü konuşamıyorum, yazmıştım.

“Konuşamadığın konusunda ikna olmuş değilim. Aslında, seni bunu yapabileceğine ikna etmeye çalışacağım. Bir oyun oynamak ister misin?”

Olur.

Doktor Milton, üzerlerinde tuhaf lekelerin olduğu bir deste beyaz kartı çıkardı. Sonraları buna Rorschach testi dendiğini öğrendim.

“Burada ne görüyorsun?” diye sordu.

Dikkatlice baktım, ne görmemi istediğini tahmin etmeye çalışıyordum. Bunun gerçek bir oyundan ziyade bir test olduğunu anlayacak kadar büyümüştüm. *Genç ve mutasyon geçirmiş bir Ninja kaplumbağa bir sopanın üzerinde duruyor, yazdım; sonra da Doktor Milton’ın yüzünde umutlu bir bakış görünce ekledim: Ve bir panda. Birkaç koyunla birlikte.*

“Bu hayvanlardan herhangi biri seni korkutuyor mu?”

Hayır.

“Hareket ediyor gibi görünüyorlar mı?”

Hayır.

“Peki ya bu?”

Farklı bir kartı gösterdi bana.

Korkutucu.

“Seni korkuttu mu?”

Deniz canavarı gibi görünüyor.

Başka kartlar da gösterdi: Bir deniz canavarı daha; bu defa ahtapot kolları da vardı, çiçek tarlasında demirden eşeğiyle gezen çarpık bacaklı bir kovboy, sonra kartları karıştırıp yeniden bana göstermeye başladı. Onları üzerlerindeki resimlere göre

en temizden en az temize doğru sıralamak zorunda kaldım.

“Bu hoşuna gidiyor, değil mi?” diye sordu Doktor Milton.

Fena değil.

“Yaratıcılık gerektiren şeylerle uğraşmayı seviyorsun.”

Galiba.

“Baban gibi sen de bir şeyler yazmak ister misin?”

Başımı hayır anlamında salladım.

“Neden olmasın ki?”

Babam mutlu değildi.

“Bunu nasıl bilebilirsin ki?”

Bir an için bunu düşünsem de iyi bir cevap bulamadım. Sadece, biliyordum işte. Belki de çocukların mutsuzluğu tespit edebilme gibi bir yeteneği vardır ama büyüdükçe bu özelliklerini kaybediyorlardır. Zaten kaybetmeleri de gerekir. Yoksa insanların nasıl mutsuz olduğunu ve asla kendilerini mutlu etmeyi başaramayacaklarını da fark ederler.

Bilmiyorum.

“Sen mutlu musun Parker?”

Bu da zor sorulardan biriydi. Başımı kaldırıp yukarı doğru kıvrılmış iki ucuyla kocaman, sarı bir gülümsemeyi andıran muza baktım. Ona bakınca içimden ağlamak geldi. Ağladım.

Doktor Milton o gün bana teşhis koymadı. Karışık kaygı bozukluğu, travma kaynaklı afoni ya da sosyal anksiyete gibi, onun alanına özgü tabirlerle konuşmaya başlamasına da daha birkaç ayımız vardı. Benimle ilgili bir plan yapmıştı. Evden çıkmak istememe nedenimin, babamın olmadığı bir yerde yaşamak istememem olduğunu düşünüyordu. Günlük tutmam, sanki babama mektup yazıyormuşum gibi, gün içinde yaşadığım her şeyi teker teker yazmam gerektiğini söyledi. Bu ilk başta bana aptalca bir fikir gibi gelse de işe yaradı. Birkaç ay içinde evden dışarıya çıkma korkum azalmaya başladı. Sonraki birkaç ayda da okula geri dönmek istediğimi fark ettim. Yazma işinin kalıcı bir çözüm olması beklenmiyordu elbette.

Daha ziyade, zihin sağlığıma geri dönüş yolu için bindiğim kıtalararası trenin duracağı istasyonlardan biriydi. Oysa ki; benim trenim o istasyondan kolay kolay ayrılmayacaktı.

Doktor Milton, konuşma bozukluğumun düzelmesi için özel bir terapistle görünmem gerektiğini söyledi ve beni Doktor Joondeph'e yönlendirdi. Doktor Joondeph de bana şu egzersizi verdi: Kelimelere geçmeden önce mırıldanmayı deneyecektim çünkü mırıldanma, ses tellerimin rahatlamasını sağlayacaktı. Daha iyi olabileceğimi ama bunun için gerçekten çabalamam gerektiğini söylemişti. Bir gelişme görebilmemiz için aylar, hatta yıllar gerekebilirdi.

Doktor Milton'ı görmeye devam ettim, neredeyse altı yıldır her hafta bir kez görüşüyoruz. Ama Doktor Joondeph'i ilk seanstan sonra bıraktım. Söylediği egzersizi de sadece birkaç kez yaptım.

Annem, küçük bir çocukken Golden Gate Parkı'ndaki büyük çalılardan kırmızı dut toplamayı sevdiğimi söyler. Belli ki o zamanlar tüm öğleden sonralarımı parkta, hiç kimseyle konuşmadan, bir sepeti dutlarla doldurup sonra boşaltıp, ardından aynı işi baştan yaparak geçirebiliyormuşum. Babam da tüm bunları komik bulur ve "Oğlumuz büyüyünce göçmen işçi olacak," dermiş anneme.

Tabii bu kazadan çok önceydi. "Travma kaynaklı afoni" söz dağarcığımanın bir parçası olmadan çok önce. Ancak hâlâ konuşmamı çok fazla gerektirmeyecek aktivitelerle uğraşmayı tercih ediyorum. İnsanlar, dinlemek konuşmaktan iki kat daha önemli olduğu için Tanrı'nın bize iki kulak bir ağız verdiğini söylüyorlar. Bu bana çok mantıklı geliyor. Tanrı aynı zamanda bize iki burun deliği, bir kıkır deliği ve on tane de parmak vermiş. Bunun bizi nereye götüreceğinden ise kesinlikle emin değilim. Tek bildiğim şey, hastalığımı gerçekten kafaya takmadığım. Doktor Milton artık bu durumdan hoşlanıyor bile olabileceğimi söyledi çünkü bugün olduğum kişi olmamı bü-

yük ölçüde hastalığım borçluyum. Ayrıca öğretmenin bana sorduğu her budala soruya cevap vermek zorunda olmamak, sınıf arkadaşlarımdan yaptıkları aptal şakalara gülmemin beklenmemesi ya da spor etkinliklerinde *The Star Spangled Banner* şarkısını söylememek fazlasıyla güzel şeyler benim için. Ayrıca, sorunları olan tek kişi ben değilim. Bazen okuldaki çocukların neredeyse yarısının ADD, ADHD ya da Asperger ya da ona benzer rahatsızlıkları varmış gibi geliyor. Bence birçoğu sadece aptal. Bense aptal değilim; sadece dilimi yuttum.

(Bu bir şakaydı.)

BİLGİSAYAR OYUNLARI VE INTERNET PORNOGRAFİSİ

“KONUŞAMIYOR MUSUN?” DİYE SORDU
gümüş saçlı kız.

Başımı iki yana salladım.

“O zaman sadece buna yazıyorsun, öyle mi?” Defterimin ilk sayfasını açtı. *Defter #105. Bu defteri bulduysanız Parker Santé’ye iletiniz. parkersante@gmail.com. İçindekileri okumayınız. Ve evet, bunu söylediğim için daha çok okumak isteyeceğinizi biliyorum ama yapmayın. Cidden!*

“Bu, yüz dört tane defteri doldurduğun anlamına mı geliyor?”

Başımla onayladım ve bununla gurur duymam gerektiğini söyleyecek mi, diye merak ettim. Üşütüğün teki gibi göründüğüm kesindi ama en azından süper bir üşütüktüm. Ayrıca Doktor Milton’ın ofisindeki o günden bugüne yaşadığım her şeyin izini, yere bırakılmış ekmek kırıntılarını toplar gibi kolayca sürmemi sağlayan, odamdaki raflardan birine yan yana dizilmiş tüm o defterlerin görüntüsü hoşuma gidiyordu. Sanki kendimi onların içinde saklıyor gibiydim; benim kendime özel hortkuluğumdu* onlar.

“Çok fazla seçeneğin de yoktu tabii, değil mi?” dedi gümüş

* J.K. Rowling’e ait Harry Potter kitap serisinde yer alan, bir kişinin ruhunun bir parçasını saklamasına yarayan nesneler. ~*ed.n*

saçlı kız. "Hepimiz kalbimizdekileri göğüs kafesimizden dışarı çıkarmak zorundayız bir şekilde. Birçok insan bunu, etrafta dinleyecek hiç kimse kalmayana dek konuşarak yapıyor. Sen de defterlerine konuşuyorsun. Bu aslında çok şairane."

Kartvizitimde "Aslında Şair" yazıyor, yazdım defterime.

Güldü. Bunu ilk kez yapıyordu ve gülüşü bir şekilde bana Doktor Milton'ın ofisindeki gülen muz resmini hatırlattı; ben de ağlama isteği uyandıran muz resmini. "Kaç yaşındasın Parker Santé?"

Önce on parmağımı birden gösterdim, sonra yedisini daha.

"On yedi? Ne korkunç bir yaş. Boş zamanlarının çoğunu bilgisayar oyunu oynayarak ya da internette porno izleyerek geçirdiğine bahse girerim."

Konuşabilen insanlar bunu bilmezler ama kelimelere erişimi olmayan birinin yalan söylemesi daha zordur. Zihin aldatıcılık konusunda hazır olabilir ama beden bir ispiyoncu gibidir, her zaman sırlarınızı ortaya dökme eğiliminde olur. Ona hem suçluluk duygusu hem de inkâr taşıdığını umduğum bir ifadeyle bakmaya çalıştım. Gümüş saçlı kız bir an için bile tuzağıma düşmemişti.

"On yedi yaşındaki küçük çocuğun kirli elleri. İğrenç."

Sen benden daha mı büyüksün?

"Kızlar için zaman daha farklı ilerler," dedi kibirli bir şekilde. Sonra da yanımızdan geçen garsonlardan birini durdurdu. "Genç adam? İki kahve daha, lütfen. Mümkünse çabuk gelsin."

Ona komik bir ifadeyle baktım; kim garsona böyle saçma bir şekilde seslenirdi ki? Amerika Tarihi öğretmenim Bay Bear'ın, sınav kâğıdına "anakronistik" yazışı geldi aklıma. Bu, anlatılan şeyin, ait olduğu zaman dilimini doğru bir şekilde tasvir edememesi durumuydu (ona göre ben İç Savaşı kurgusal bir şekilde yazmıştım ve Birleşik Devletler'in lazer silahlı robotlarıyla çok fazla bağlantı kurmuştum. Ayrıca ders kitabındaki şeyleri neredeyse hiç okumadığım belliydi). İşte öğretmenimin

kâğıdına not düştüğü bu kelime, gümüş saçlı kıza mükemmel bir şekilde uygun görünüyordu. Normal bir genç kız gibi değildi. Bir uzaylı ile evde eğitim gören bir çocuk arasında bir yerlerdeydi. Belki de görüldüğünden çok daha büyüktü. Kimya sınıfımızda Laura adında, yarı Hollandalı yarı Amerikalı yerlisi bir kız vardı ve ellerinin yaşlı bir kadına ait olduğuna yemin edebilirdim: kurumuş, eski bir deri gibi kararmış, kırıksıklıklarla büzülmüş. Tam da el falı bakan birinin rüyalarını süsleyecek türden eller. Gümüş saçlı kız da biraz böyleydi işte; tek fark, onun sadece elleri değil, tüm kişiliği yaşlı görünüyordu.

“Söyle bakalım Parker Santé, bu gezegende geçirdiğin kısa ve sefil ömründe yüz dört buçuk defteri dolduracak kadar yazman için sana ilham veren şey nedir?”

Genelde bu tür sorulara dürüst cevaplar vermezdim ama bu defa kızın önüne, hiç bozulmazmış gibi görünen o soğukkanlılığını kırarak, onu sarsacak bir şeyler koymak istedim. Bunu yapabilmenin en etkili yolu da gerçeği söylemek olacaktı.

Babam öldükten sonra konuşmayı bıraktım, yazdım ve sonra da bunu öğrenen insanların genel tepkilerden birini görmek için hazırlandım.

“Nasıl da ahmakça bir davranış!”

Bu genel tepkilerden biri değildi.

“Kabalık ediyorsam özür dilerim Parker ama babanın ölümlüyle bu –tabirimi incitici bulursan yine beni bağışlamayı isteyeceğim– dengesizce yazma isteğin arasında nasıl bir bağlantı olabilir, bilemedim. Benim de babam öldü ama bu konuda tek bir kelime bile yazmadım.”

Terapistim bunun yardımcı olabileceğini söyledi, en azından sesim geri gelene kadar. Ama sesim geri gelmedi çünkü konuşma terapisine gitmedim.

“Neden gitmedin?”

Ben cevap vermeden önce garson iki kahveyle geldi. Gümüş saçlı kız kahvesine krema ekledi ve büyük esmer küp

şekerlerden birini attı. Aynısını benim kahveye de yapacaktı ama ben tam zamanında fincanın ağzını elimle kapattım.

“Gerçekten mi?” dedi. “Kahvelerini şekersiz içen insanları hiçbir zaman anlayamadım. Hayat yeterince acı değil mi zaten?”

Ben de bu yüzden şekersiz içiyorum. Hayat şekerle kaplı değil. Kahve neden öyle olsun ki?

“Yaptığın ilk mantıklı tespit oldu Parker Santé. Şerefe.” Kahve fincanlarımızı havaya kaldırdık. “Konumuza dönelim. Senin garip durumunu konuşuyorduk. Konuşma terapisine gitmeyi reddediyor; onun yerine otellerde kalan masum insanları soyuyorsun. Doğru anlamış mıyım?”

Masum insanlar çantalarında yüzlüklerden oluşan kalın para desteleri taşımazlar genelde.

“Ben bu konuda istisnayım. Bu paradan başka bana ait olan hiçbir şey kalmadı dünyada.”

Gerçekten mi?

Kız başıyla onayladı.

O zaman belki de onu bankada falan saklamalısın.

“Daha yeni bankadan çektim zaten.”

Neden?

Kız, seçeneklerini değerlendiriyormuş gibi görüldüğü birkaç saniye boyunca bana baktı. Sonra çantasını açıp cep telefonunu çıkardı. Beyaz masa örtüsünün üzerine, ikimizin ortasına koydu. “Bir telefon bekliyorum. O telefon geldiğinde, bu parayı gördüğüm ilk ihtiyaç sahibi insana vereceğim. Sonra da tramvaya binip Golden Gate Köprüsü’ne gidip köprüden aşağıya atlayacağım.”

Ne düşündüğünüzü biliyorum. Biri size böyle bir şey söylerse, bunun tamamen saçmalık olduğuna inanacağınızı düşünüyorsunuz. Ben de öyle düşünürdüm zaten. Fakat şu söyleyeceğim şey konusunda bana kesinlikle güvenmelisiniz: Gümüş saçlı kızın bunları anlatış şekli *gerçekten* ikna ediciydi. Yani bir oyunculuk performansı, yardım çığlığı ya da şaka gibi

görünmüyordu. Çok basit ve yadsınamaz bir netlikle ifade etmişti. Ben onun bu söylediğini yapabileceğine inanmasam bile, onun o köprüden atlama konusunda kendine inandığına emindim.

Palace Otel, Golden Gate Köprüsü'ne uzak sayılır, yazdım. Neden burada beklemeyi tercih ettin?

"Çünkü bu çok odalı yerde benim için çok önemli olan biriyle tanıştım. İsmi Nathaniel'dı. Burada garson olarak çalışıyordum ve Nathaniel bana neden okula gitmediğimi..." Durdu. Birden aklına bir şey gelmişti. "Dur bir dakika. Bugün okul yok mu?"

Hikâyeni bitir önce. Garsonluk yapıyordun? Kaç yaşındasın?

"Soruma cevap ver Parker."

Sen benimkine cevap ver.

"Önce ben sordum."

Pekâlâ! yazdım altını çizerek. Sinir olduğumu anlamasını istiyordum. *Evet, bugün okul var.*

"Neden okulda değilsin o zaman?"

Kaçtım. Her zaman yaparım bunu. Sonra onun yüzündeki şoka girmiş ifadeye yanıt olarak yazmaya devam ettim: Bugün Cadılar Bayramı!

"Cadılar Bayramı'nda okul tatil olmaz Parker Santé. Ayrıca durmadan okuldan kaçıyorsan, üniversiteye nasıl gireceksin?" Sesindeki azarlayıcı ton için minnettar olduğum söylenemezdi; onun da ötesinde, ses tonunun nedenini anlayamıyordum bile. Okuldan kaçmam onu neden ilgilendiriyordu ki? Onun için hiçbir şeydim, hiç kimseydim.

Üniversiteye gitmeyeceğim. Suç kaydım var ve notlarım da berbat. Hiçbir üniversite beni istemez. Ayrıca okuldan kovuldum sayılır.

"Ama bu çok saçma. Bana yazdığın o küçük masal çok tatlıydı. Yazmaya devam etmelisin."

Gözlerimi öyle bir abartıyla devirdim ki sonunda başım da döner gibi oldu.

"Hey!" Öne doğru uzandı ve elini koluma koydu. Tüyleri-

min diken diken olduğunu hissediyordum ve onun bunu anlamamasını umdum. "Hayatını mahvetmene izin veremem."

Beni tanımıyorsun bile.

"Ne olmuş yani?"

Pekâlâ, bir anlaşma yapalım o zaman. Sen Golden Gate Köprüsü'nden atlama, ben de üniversiteye gideyim.

"Ama bu..." Geride soğukluk bırakarak elini kolumdan çekti. "Bu ikisi aynı şey değil."

Neden değil?

"Çünkü ben acı çekmeyi hak ettim."

Ben de.

Masanın karşı uçlarından birbirimize baktık. Her nasıl oluyorsa, aramızdaki az da olsa flörtleşme içeren konuşma daha ciddi bir şeylere dönüşüyordu.

"Genç insanlar duyguları daha derinden yaşıyorlar, öyle değil mi?" dedi sessizce, neredeyse kendi kendine konuşuyormuş gibi. "Çünkü yaşadıkları şeylerle ilk kez karşılaşıyorlar."

Buna nasıl karşılık vereceğimi bilmiyordum ama ben daha ağzımı açmadan o yeniden konuşmaya başladı.

"Pekâlâ Parker Santé," dedi. "Bir karara vardım. Aradığım ihtiyaç sahibi kişi sen olacaksın."

Ne?

"Aradığım kişi sen olacaksın. Paramı bağışlayacağım kişi sensin."

Neyi kastettiğini anlamam biraz zaman aldı. *Dur bir dakika. Bütün o parayı bana mı vereceksin yani?*

"Vermeyeceğim. Kim bilir nasıl aptal şeyler için harcarsın sen onu. Parayı birlikte harcayacağız."

Hepsini mi?

"Son kuruşuna kadar. Ama karşılığında sen de bana üniversiteye başvuracağına ve gideceğine dair söz vereceksin. Anlaştık mı?"

El sıkışmak için elini uzattı.

SEVGİYLE İLGİLİ BİLDİKLERİM

AŞK, BİRAZ GENETİĞE BENZİYOR; TABİİ, işin içinde biraz da şans var ancak nihayetinde, genellikle sonuç olarak ebeveynlerinize çekiyorsunuz.

Annem ve babam birbirlerini severlerdi. Bunu gayet iyi biliyordum. Fakat bu, büyük ihtimalle onlarla ilgili söylenebilecek en iyi şeydi. Onlar birbirlerini okyanus sularının sahilleri sevdiği gibi sevdiler; her gün, azar azar birbirlerini aşındırarak. Onlar birbirlerini, güneş ışığının bitkileri büyütmesi gibi sevdiler; sıcaktan kavurup yaprakları sarartarak ve toprağı kurutarak. Birbirlerini, martıların bronz heykelleri sevmesi gibi sevdiler; durmadan etraflarına pisleyip durarak.

Babam Kolombiya'dan Birleşik Devletler'e doksanların başlarında taşınmış. California Üniversitesi San Francisco'da tıp eğitimi almak için prestijli bir burs kazanmış ama okulu bitirememiş. Ailesinin haberi olmadan California Sanat Akademisi'nde yaratıcı yazarlık dersleri almaya başlamış ve sonunda da tüm vaktini yazmaya ayırabilmek için tıp eğitimi ni bırakmış. Yumuşak yazılmış bir bilimkurgu olan ilk romanını tamamlaması üç yıl sürmüş. Ama o romandan kazandığı para eski bir Toyota Tercel almasına ve CSA'da ders vermeye başlamasına yetmiş. Annem de orada şiir ve İspanyolca dersleri alıyormuş. Mission'da bir barda tanışmışlar. Evlenmelerin-

den iki yıl sonra da tombik bir bebekleri olmuş, adını Parker koymuşlar. Evli bir çift olarak onlarla ilgili hatırladığım tek şey, sürekli endişeli olmaları; tıpkı bir korku filmindeki kadın kahramanın perili köşkte olacıklardan habersiz bir şekilde dolanırken, sizin birazdan gerçekten berbat ve lanet olası bir şeylerin gerçekleşeceğini bilmeniz gibi.

Aslında söylemeye çalıştığım şey tam olarak şu ki, ben aşk denen şeyi siktir etmeyi annemle babamdan öğrendim.

Malum sebeplerden dolayı, kişisel deneyimlerimden bu kadar fazla şey öğrenemedim. Konuşamayınca bir kızla yakınlaşmak zor oluyor. Babam annemi Neruda'yla tavlamaş (Aşk şiirlerinin iki dilde hazırlanmış bir kopyası var bende: *"Para que tu me oigas/mis palabras/se adelgazan a veces/como las huellas de las gaviotas en las playas."* Duyasın diye beni/incelir/sözlerim ara sıra/kumsallarda martıların izleri gibi') Ama bir aşk şiirini ezberden okumak ile onu bir yazmayı karşılaştırmak, bir kutu çikolata ile bir kutu krutonu karşılaştırmak gibi alakasızdı. Çünkü bu ikisi kıyas kabul edecek konular değildi.

Öyleyse aşkla ilgili ne biliyor olabilirdim? Kesinlikle "âşık olduğumu" ya da ona benzer bir şey hissettiğimi düşünmüyordum; bu kızla sadece birkaç dakika önce tanışmıştım. Tek bildiğim şeydi ki, bundan önce daha önemsiz konular için daha büyük yalanlar söylediğim olmuştu. Ve eğer şimdi yalan söylememin alternatifi onu bir daha asla görememek olacaksa, yüz tane üniversiteye birden gideceğimin sözünü verebilirdim.

Masanın öbür ucuna uzanıp elini sıktım.

"Güzel," dedi. "Anlaştık. Bu arada, ben Zelda." Para destesini çantasına koyup ayağa kalktı. "Şimdi o aptal defteri kapat Parker. Alışveriş merkezine gidiyoruz."

* Yirmi Aşk Şiiri ve Umutsuz Bir Şarkı – Pablo Neruda (Çev: Sait Maden, İş Bankası Yayınları, 2016) –ed.n

FOREVER 21*

BEYİNİ OLAN ÇOĞU İNSAN GİBİ BEN DE alışveriş merkezlerinden nefret etmişimdir her zaman. Bu nefretimin nedeni yalnızca, Tıraş Olma Sanatı gibi çılgınlık derecesinde özgün dükkân isimleri ya da Burberry’de satılan, pahalılığının nedeni asla açıklanamayacak çirkin eşarplar (hangi gözü dönmüş psikopat seri katil bir eşarba dokuz yüz dolar verirdi ki?) ya da tüm binanın, bir fabrikadan salınan zehirli atık gibi kokması ya da Abercrombie & Fitch mağazasından yayılan müziğin, müzikten çok lağımdan akan su gibi etrafa yayılması değildi. Bana bu nefreti hissettiren şey *insanlardı*. En düşük ücretlerle çalıştırılan satış danışmanlarıydı; hormonlardan ibaretmiş gibi görünen, somurtkan gençlerden (benim gibi) ya da hayata küsmüş yetişkinlerden (annem gibi) oluşan satış danışmanları. Kötü kokan patencilerdi, platin saçlı ponpon kızlardı, testosteron yüklü sporcuları, mutlu çiftlerdi (süşiden bile az rastlanan), mutsuz çiftlerdi (soğuk algınlığı kadar sık rastlanan), bağırان bebekler ve onları arabalarından indirme zahmetine bile girmeyen berbat anne babalardı.

Tabii, kameralar yüzünden alışveriş merkezlerinde insanlardan bir şeyler çalmanın imkânsız oluşu da etkiliydi.

Zelda da alışveriş merkezlerini küçümseme konusunda benimle aynı fikirleri paylaşıyor gibi görünüyordu ama tüm bu

* 1984’ten beri faaliyet gösteren bir Amerikan giyim firması. –ed.n

tüketim çılgınlığına özendirme ve içi boş uyumdan rahatsız olup sıkılmak yerine, bunların hepsini eğlenceli buluyordu.

Spor kıyafetleri satan mağazalarından birini işaret ederek, “Şuna bak!” dedi, vitrinine bakarken gülüyordu. “Beyzbol şapkalarından başka bir şey satmıyorlar mı? Tanrım, senin jenerasyonun üzerinde logo olan her şeyi satın alabilir.” Etrafına bakındı ve McDonald’s hamburgerlerini mideye indiren bir grup punk gördü. “Şu çocuklara ne demeli? Kıyafetlerine bakınca hepsinin asi olduğunu düşünürsün ama paralarını dünyanın en büyük çokuluslu şirketine saçıyorlar.” Disneyland’e gitmiş küçük bir çocuk heyecarıyla elimi yakaladı. “Bana bir gençmişim gibi davranmak zorundasın, tamam mı?”

Başımla onayladım ama ne demek istediğini tam olarak anlamamıştım. Ona zaten bir gençmiş gibi davranmıyor muydum, yani, zaten öyle değil miydi? Yoksa evde eğitim konusunda doğru tahminde mi bulunmuştum? Acaba normal çocukların yaşadığı deneyimleri yaşama şansı olmamış mıydı gümüş saçlı kızın? Yoksa daha mı kötüsüydü? Acayip bir dini tarikat tarafından falan mı büyütölmüştü? Bu gümüş saçlarını ve gariplik konusunda tavan yapıyor olmasını açıklardı.

“İlk olarak ne yapalım?” diye sordu.

K-ı-y, diye işaret etmeye başladım harfleri.

“Biraz daha yavaş lütfen.”

Palaca Otel’den ayrıldığımız takside Zelda’ya işaret dilindeki birkaç şeyi öğretmiştim. Ama sadece yapmam için neredeyse yalvardığından yapmıştım bunu. Aslında işaret dilinden nefret ederdim. Ben ortaokuldayken annem, bana işaret dilini öğretmesi için Tara isminde bir özel öğretmen tutmuştu. Tara, kısmi işitme engeli olan, uzun ve bol etekler giyen, omzunda mandala dövmesi olan bir kızdı. Kötü bir öğretmen sayılmazdı ama işitme engelliler topluluğunun bir üyesi haline gelmek istemediğimi söylediğimde bunu kişisel algılamıştı. Hiçbir topluluğa ait hissetmek istemediğimi anlamamıştı bana kalırsa.

K-ı-y-a-f-e-t, diye tamamladım harfleri.

“Kesinlikle,” dedi Zelda. “Ama nereden?”

Bunu ne giyeceğine karar vermek için kıyafetlerini koku testinden geçirmeyi yeterli bulan bir kıcıkırığa sorduğunun farkında değildi belli ki. Bu sabah da aynı koku testini yapmışım kıyafetlerime (Koltukaltı #1? Kontrol edildi, onaylandı. Koltukaltı #2? Kontrol edildi, onaylanmadı. Eh, yine de idare eder); bu yüzden ben, iyi kıyafetlerin nerede satıldığıyla ilgili hiçbir fikri olmayan birisiydim. Fakatonu hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum, bu yüzden sanki nereye gittiğimi biliyormuşum gibi bir havayla yürümeye başladım. Alışveriş merkezindeki hemen hemen herkes yetişkindi (okul gününde, saat onda orada olduğumuzdan bu pek şaşırtıcı değildi), o yüzden içindeki müşterilerin profiline göre hangi mağazanın daha iyi olduğunu kestirmek imkânsızdı. Tam pes edip tamamen sıradan mağazalardan birine girecektim ki, şansıma Zelda tabelalardan birini gösterip kahkahalara boğuldu.

“Bu gerçekten harika! Kesinlikle oraya gitmeliyiz.”

Yüzümde, sanki ben de oraya gitmeyi planlamışım gibi görünmesini umduğum bir ifadeyle başımı salladım.

“Belki orada kendim için bile bir şeyler seçerim.”

Mağazanın içinde ağır ağır gezindik. Zelda askıları, bir kitabın yapraklarını çevirir gibi sırayla ileriye iterek kıyafetleri inceliyordu. Onlardan birini seçerek askıyı çekip çıkardığı her seferinde kıyafeti üzerine tutup, “Bu bana yakıştı mı?” ya da “Beni çok solgun mu gösterdi?” gibi sorular soruyordu. Başımı öne doğru sallayarak onaylıyor, iki yana sallayarak reddediyor ya da omuzlarımı silkiyordum; daha çok ne “duymak” istiyorsa ona göre cevap veriyordum. Kadın bölümünü bitirdikten sonra erkek bölümüne doğru geçtik. Zelda mavi bir gömlek seçip, sanki oyuncak bir bebekmişim gibi askıyı üzerime doğru tuttu.

“Bunu biraz tut bakalım,” dedi askıyı bana verdikten sonra.

Üzerime, sahip olduğumdan çok daha fazla kıyafet yığılmış bir şekilde deneme kabinlerine doğru ilerledim. Zelda kendine aldıklarını denerken ben kabinin dışında, yerdeki halının üzerine oturdum. Kapının altından, ayak bileklerine düşen elbisesini izlerken içeriye girsem ne yapar, diye düşündüm. Koridorun öbür ucunda bir satış görevlisi belirdi ve bize çabucak bir göz attıktan sonra kayboldu. Bir şeyler çaldığımızdan mı, yoksa kabinde işi pişirdiğimizden falan mı endişeleniyordu acaba?

“Ne düşünüyorsun?”

Zelda’nın, siyah muz çorap içindeki düzgün bacakları, yüzüme birkaç santimlik uzaklıktaydı. Hemen yukarıda da epey kısa, deri bir etek vardı.

K-ı-s-a, dedim işaret diliyle.

“Kıyafetler vücudumuzun güzel yerlerine dikkat çekecek şekilde seçilmeli Parker. Göğüslerim, hakkında konuşulmaya değecek kadar bile dikkat çekmiyor. O yüzden ben de bütün dikkati bacaklarıma çekmek zorundayım. Aslında normalde fazla açık şeyler giyinmem ama şunu fark ettim: Ya şimdi ya da hiçbir zaman.”

Çok sürmeden benim kıyafet deneme sıram geldi. Bu oyunu daha önce annem dışında hiç kimseyle oynamamıştım. Annemle birlikte alışverişe gittiğimiz zamanlarda ben, istemeye istemeye bir pantolon ya da birkaç tişört seçerdim, annem bir beden küçüğünü almam için ısrar ederdi ve ardından gezimiz sona ererdi. Oysa ki Zelda bu işi bir şova dönüştürmek istiyordu. Kalçalarımın geçmesi için bir aptal gibi yerimde zıplayarak giymek zorunda kaldığım dar, siyah bir kotla çıktım karşısına. Kendi etrafımda dönmemi istedi. Başımı iki yana sallayarak reddettim.

“Saçmalama Parker, üzerine oturup oturmadığını görmek zorundayım. Kotların arkadan nasıl görüldüğü önemlidir.” Sessiz bir şekilde iç çekip kendi etrafımda döndüm.

“Senin nerenin güzel olduğu da ortaya çıktı böylece,” dedi.

Baktığında sağ ve sol tarafların da görüldüğü üçlü aynada kendime baktım. Bu pantolon, mağazadan içeri girerken üzerimde olan pantolondan daha iyiydi. Eski pantolonum deneme kabininde yerde duruyordu; solmuş mavi ve yıpranmış, kemer takmasam belimden düşecek kadar bollaşmış kot. Bu yeni olansa temiz ve düzgün kesimliydi; bir şekilde daha yetişkin işi gibi görünüyordu. İçinde daha uzun hatta daha ince görünüyordum sanki.

“Seni narsist, kendine bakmayı bırak da kırmızı yakalı gömleği dene.”

Deneme kabininin orada geçirdiğimiz bir saat o kadar güzeldi ki, birkaç dakika gibi gelmişti. Garipti ama bazı insanlar benimle iletişim kurmakta diğerlerine göre daha iyidiler. Ağzımdan tek kelime çıkmasa da sohbet edebilmiş gibi hissediyordum kendimi. Doktor Milton bunun, karşımdaki insanın dikkat kalitesine bağlı olduğunu söylerdi. Öğretmenlerimin çoğu bu konuda berbattı. Annemin iyi olduğu günler gibi kötü olduğu günler de olurdu. Ama Zelda bu konuda şampiyondu. Beni zorlayacak tüm sessizlik anlarını dolduruyor, mağazaya giren diğer insanlarla ilgili espriler yapıyor (Şu kadının Forever 51 adında bir mağazaya ihtiyacı var bence, haksız mıyım?), satış danışmanlarıyla sohbet ediyor (Neden buradaki her şey Çin’de üretilmiş? Amerikalı üreticilere ne oldu?) ve bana bir sürü evet-hayır sorusu soruyordu (konuşamayan birinin en kolay cevap verebileceği soru türü). Bana kendisiyle ilgili henüz hiçbir şey anlatmadığını fark etmiştim ama bunu anlayabiliyordum. Benim de insanlara açılmam zaman alıyordu genelde. Hatta Zelda, babamdan bahsettiğim ilk kişiydi, şeyden beri... eh, ilk kez.

Kıyafetleri deneme işini bitirdiğimizde aldıklarımızdan oluşan yığını kasaya taşıdı. Toplamda 624,23 dolar tutmuştu; benim dünyamda aklımı kaçırmama yetebilecek bir rakamdı

bu, oysa ki Zelda gayet rahat bir tavırla yedi tane yüzlük uzattı.

“Gerçek bir centilmen gibi poşetleri taşımalsın,” dedi bana.

Forever 21’de geçirdiğimiz bir saat, alışveriş konusunda benim için yeter de artardı ama Zelda birkaç mağaza daha gezmemiz için ısrar etti. Bana mükemmel yuvarlaklıkta camları olan bir güneş gözlüğü aldı (“Tıpkı Lennon’ınkiler gibi,” dedi), sonra ücreti Forever 21’deki tüm kıyafetleri almaya yetebilecek kadar fazla olan, kolumdaki ahşap saati aldı; vitrinindeki cansız mankenlerin bile zengin adamlar gibi görüldüğü mağazadan birkaç gömlek daha seçti.

Alışverişi bitirdikten sonra birkaç dilim yağlı pizza yemek için yemek katına oturduk.

“Tanrım,” dedi Zelda ilk ısırığını aldıktan sonra. “Ne kadar iğrenç görünüyorsa o kadar lezzetli.”

Daha önce hiç alışveriş merkezinde pizza yememiş gibi davranıyorsun, yazdım defterime.

“Geçen birkaç yıl boyunca yurtdışındaydım. Alışveriş merkezlerinde gezecek vaktim olmadı pek.”

Yurtdışı mı? Gerçekten mi?

“Gerçekten,” diyerek onayladı Zelda.

Pekâlâ, yazdım. Benimle ciddi bir şekilde konuş. Bütün bu parayı nereden buldun?

Zelda yalandan, şaşırmış gibi baktı. “Finans kaynaklarımı mı soruyorsun bana? Ne kadar münasebetsiz bir soru. Bu tür konular hakkında ayık kafayla konuşmayı reddediyorum.” Çantasından küçük, deri kaplı bir şişe çıkardı ve içindeki şeyden birazını içeceğine ekledi. “Romsuz bir kola, yağsız tost gibidir, tamamen anlamsız.” Pipetle bardağın içindekileri karıştırdı. “Ve sorunun cevabına gelince, ne zenginim ne de fakir. Bu tartışması gereksiz bir konu.”

Neden öyle?

“Nedenini biliyorsun.”

Ne demeye çalıştığını anlamam biraz zaman aldı.

Çünkü o telefon geldiğinde Golden Gate Köprüsü'nden atlayacaksın.

"Bingo."

Ama üniversiteye gitmeyi kabul edersem bunu yapmayacağına dair söz verdin.

"Anlaşmamızın şartları tam olarak öyle değildi Parker Santé." Pipetiyle bir yudum daha çekerken haylaz bir ifadeyle gülümsedi; o anda onun haklı olduğunu fark ettim. Üzerinde el sıkıştığımız anlaşma "Ben üniversiteye başvurayım; sen de köprüden atlama" şeklinde değildi. Sadece "Sen bütün paranı harca; ben de üniversiteye başvurayım" şeklindeydi. Ben farkına bile varmadan Zelda, köprüden atlamayla ilgili her şeyi anlaşma şartlarımız arasından çıkarmıştı. Bunu yaptığına hâlâ inanamıyordum; kandırılmış olmak da hiç hoşuma gitmiyordu. Para konusunda artık çok dikkatli olmalıydım. Anlaşmamızın şartlarına göre paranın tamamını harcayana dek ("Son kuruşuna kadar" demişti) Zelda yanımdan ayrılamazdı ve ben de artık o parayı asla bitiremeyelim diye elimden geleni yapacaktım.

"Söyle bakalım Parker, sen ve arkadaşların alışverişten sonra ne yaparsınız?"

Benim hiç arkadaşım yok ki. Ayrıca olsa bile alışverişe gitmezdik.

"Arkadaşın yok mu? Saçmalama. Herkesin arkadaşı vardır."

Bence öyle değil. Okulda konuştuğum çocuklar var tabii ama dışarıda görüşmüyoruz.

"O zaman, sanki görüşüyormuşsunuz gibi düşünmeni isteyeceğim. Sınıftaki en popüler çocuk olduğunu hayal et, tamam mı? Bir sürü erkek ve kız arkadaşın var. Ajandan eğlenceli organizasyonlarla tıka basa dolu. Sen ve ekibin alışveriş terapisinden sonra ne yapardınız? Unutma, gerçekçi gençlik deneyimleri arıyorum."

Bir kez daha Zelda'nın sorusunu nasıl cevaplayacağımı bil-

miyordum çünkü benim gerçekçi gençlik deneyimlerim yoktu. Ama sonra, nasıl cevap verdiğimin bir önemi olmadığını fark ettim. Çünkü Zelda, cevabımın doğru olup olmadığını bilemezdi. Ona birçok insanın alışverişten birkaç saat sonra laser-tag oynamaya gittiklerini ya da kiliselerin içinde spreyle boyayla resim yapmayı tercih ettiklerini, hatta en yakın huzurevine doğru yürüyüşe gittiklerini söyleyebilirdim. Sonunda, günün ortasında bir alışveriş merkezindeyken yapılabilecek en romantik şeyi söylemeye karar verdim.

S-i-n-e-m-a, yazdım işaret diliyle.

Zelda'nın yüzü aydınlandı. "Tabii ki! İşe yaramaz olan filmlerden mesela. Süper kahramanlar hakkında belki ya da âşık olan genç aptallar falan." Eğlence beklentisiyle ellerini çırpı. "Harika! Hadi yapalım!"

Sinemaya gitmeyi kastettiğini biliyordum ama içimde bir yer, söylediklerinden farklı bir anlam çıkarmıştı, sanki gerçekte kast ettiği, *Hadi, âşık olalım*muş gibi.

SİNEMA SALONUNDA NE YAPILIR

ARKA SİRALARDAN BİRİNE OTURURSUN.

En yakınındaki insanlar iki sıra ötendedir: Tüm film boyunca şeker paketlerini açmakla uğraşacak yaşlı bir çift mesela. Tereyağında boğulduğu için artık tiner gibi kokan patlamış mısırların büyük paketi elindedir. Biri kola biri rom dolu kırmızı kâğıt bardakların vardır. Kolların yanında duruyordur, koltuğun kolçaklarına koymayı aklından bile geçirmezsin çünkü o kolçaklar, Birinci Dünya Savaşı'ndaki iki siper arasında yer alan sahipsiz topraklardan bile daha tedirgin edicidir. Bu, sinema salonunda bir kızla ilk yalnız kalışıdır –bunun, genç bir erkek olarak yaşadığın dönüm noktalarından biri olduğunun epey farkındasındır– ve her şeyi berbat etmekten korkuyorsundur. Elini patlamış mısıra uzattığında, seni bekleyen birkaç yağlı parmakla karşılaşırın ve elini o kadar hızlı geri çekersin ki, o sana iyi misin diye sorma ihtiyacı hisseder. Sonunda dirseğini kolçağın arka kısmına doğru koymak için yavaşça sürüklerken orada başka bir dirsekle daha buluşursun. Dirseklerinizin birbirine temas ettiğinin farkında mı, diye merak edersin; belki de o henüz bunu fark etmedi dersin. O sırada film başlar; eğlencelidir; bu yüzden onun o anda dirseğinin farkında olmaması mümkündür. (Dikkatimizi ne sıklıkta dirseğimize veririz ki zaten?) Bu yüzden kolunu birazcık

oynatırsın –dirseğin “Ben buradayım!” der– ama o hiç kıpırdamaz; bu da, onun senin dirseğinin orada olduğunu, daha da önemlisi dirseklerinizin birbirine değdiğini bildiği anlamına gelir. Tabii ki sen bu dirsek temasının romantik bir anlam ifade edip etmediğini bilmiyorsundur. Sonuçta dirsek teması arkadaşça bir bağlantı da olabilir; tıpkı voleybolcuların birbirinin poposuna şaplak atması ya da tiyatrocuların sahne kenarında birbirlerine masaj yapması gibi. Ama şans her zaman cesur olandan yanadır derler ya hani, sen de yirmi dakika kadar sonra cesaretini toplayıp kolunu, kolçağın üzerine, onun kolunun yanına boylu boyunca uzatırsın. Artık durum inkâr edilemez haldedir. Ten tene değmiştir. Kısacık bir an sonrasında o kolunu çeker ve bütün dünya kocaman bir binanın çöküşü gibi yerle bir olmak üzeredir. Tam o anda o, patlamış mısır paketini elinden alır, yere koyar ve kolçağı yukarı doğru kaldırıp aradaki boşluğu sana yaklaşıp yaslanarak doldurur. Hareketlerinde hiçbir tereddüt ya da şüphe yoktur ve sen, her şeyi bu şekilde yapmayı nasıl organize ettiğini, nasıl bu kadar yüksek bir güvenle hareket ettiğini merak edersin. Filmin sonuna kadar orada kalır; sana o kadar yakındır ki derin bir nefes alırsan rahatını bozup oradan çekileceğini sanırsın. Sonunda filmin künyesi akmaya başladığında başını iyice sana doğru eğip, sıcak nefesini boynunda hissedersin ve sen vücudunun, gece ya da gündüz, kış ya da yaz fark etmeden nasıl 36 derecede kalabildiğini merak edersin çünkü bu sıcaklık, San Francisco’da görülen en yüksek sıcaklıktır ve insanların tüm kıyafetlerini çıkarıp okyanusa atlamak istemelerine neden olacak kadar yüksektir.

“Beni bir partiye götür,” diye fısıldar o.

Cevap yazmak için defterine ihtiyacın olsa da yerinden kıpırdamak istemezsin. O yüzden sadece ona bakıp biraz daha ayrıntı vermesi için beklersin. Ve o anda ilk kez, ondaki badem kokusunu alırsın.

“Bugün cuma. Ayrıca Cadılar Bayramı. Telefonum henüz çalmadı. Büyük bir parti istiyorum. Bana öyle bir parti bulabilir misin?”

Başınla onaylarsın çünkü o an ona nasıl hayır diyebilirsin ki? Omzuna iyice yaslanır.

“Harika.”

İşte sinema salonunda yaptığın şey budur.

ZAMAN ÖLDÜRMECE, BÖLÜM 1 (OKUL)

OKULDAN HER ZAMAN NEFRET ETTİM.

Evet, bu belki tüm insanlar için geçerli bir klişe ve belki de söyleyebileceğim en aptalca şey ama her zaman böyle hissettim. Yani, nefret etmemem nasıl mümkün olabilirdi ki? Gözümü açmakta bile zorlandığım, günün var olduğundan bile şüphe duyulabilecek bir saatinde otobüse binmek zorundaydım. Bir ayağımı güçlkle diğerinin önüne atıyordum ve kendime geldiğim sırada da gün bitiyordu. Günün bu iki ucu arasında bir grup yetişkin, onları heyecanlandırıldığını bile hayal meyal hatırladıkları şeylerle beni heyecanlandırmaya çalışıyorlardı. Zevk aldığım tek şey okuldan sonra kaldığım Satranç ve Savaş isimli seçmeli dersti; satrançla ve savaşla ilgili bir şeyler okuduktan sonra satranç oynuyorduk. O dersle ilgili en güzel şey de, hiç kimsenin konuşmamamla ilgilenmiyor oluşuydu. Aslında, konuşmayan insanlar genelde kabalıkla suçlanırlar. Fakat okurken ya da satrançtaki hamlenizle ilgili düşünürken birinin sizinle konuşması, işte asıl *kabalık* buydu. Satranç ve Savaş dersindeki en az kaba olan insan bendim.

Zelda'yla sinemadan çıktıktan sonra ona bir parti bulmamı istiyorsa önce okula gitmem gerektiğini söyledim. Bir taksi durdurdu. Son ders bitmeden birkaç dakika önce okula yetişebildik.

“Telefon numaram,” dedi numarasını telefonuma girerken.
“Onları bulduğunda detayları yaz bana.”

Ya beklediğin o korkunç arama benim mesajımdan önce gelirse?
yazdım.

Ben bir şey daha yazamadan defterimin kapağını kapattı.
“O zaman bensiz gitmek zorunda kalacaksın demektir.”

Alışveriş poşetlerimi bagajdan aldım ve araba uzaklaşırken kenarda bekledim. Zelda’ya Cadılar Bayramı partisi bulmanın benim için çocuk oyuncağı olduğunu ima etmiştim ama şansıma güvendiğim pek söylenemezdi. Aslında partisever biri sayılmazdım ve bunun tek sebebi de konuşmıyor olmam değildi. O kazadan önce bile ben kendi kendime geçirdiğim zamanları tercih ederdim. Sanırım bu huy bana babamdan geçmişti. O da ders vermediği ya da sınav kâğıtlarını okumadığı zamanlarda çalışma odasında deliler gibi yazmaya çalışan bir adamdı. Annem ona görünmez baba derdi. Bu şakayı, teknik olarak evde olduğu halde varlığıyla yokluğu bir olduğu için yapardı. Bir başka açıdan bakınca da, bunun tamamen şaka olmadığı söylenebilirdi çünkü babam etraftayken bile aslında gerçekten orada olmazdı. Ne demek istediğimi anlayabilirseniz tabii... Belki de zihninde kurduğu dünyaları gerçek dünyadan daha çok seviyordu. Bildiğim kadarıyla hiç yakın bir arkadaşı yoktu ve ailesi (bizim dışımızdakiler) Kolombiya’ya geri dönmüştü. Bir keresinde ben dokuz ya da on yaşındayken babama, okulda çok popüler olmadığımı söylemiştim. O da bana arkadaşların gereğinden fazla önemsendiğini, insanın güvenilebileceği tek kişinin yine kendisi olduğunu söylemişti. Garip bir şekilde bu cevabı, daha iyi hissetmemi sağlamıştı.

Geleceğim nokta şu ki, antisosyal olmayı çok genç yaşta öğrendim ve konuşmayı bıraktığımda bu durum daha da kötüleşti. Ayrıca sekizinci sınıfta girdiğim ve sonunda bir çocuğun ölümden döndüğü kavgadan sonra da birçok insanı korkutmuş olmalıyım. (Beklediğiniz kadar heyecanlı olmayabilir an-

latacaklarım, o yüzden detay vermiyorum şimdilik. Beni yeni tanıyorsunuz, daha oyunun bu kadar başındayken sizi bana karşı zehirlemek istemem.)

İşte tüm bu olanların sonucu ortadaydı, Zelda'yla tanıştığım zamanlar sık dışarıya çıkan biri değildim. Yıllar boyunca elbette birkaç yılbaşı partisine ya da on beşinci yaş kutlamasına davet edilmiştim. Bunlar, KFC'nin eleman alırken dikkat ettiği özelliklerin aynıları gözetilerek seçilen misafirlerin davet edildiği, yarı halka açık kutlamalardı. Ama ben yine de neredeyse hiçbirine gitmedim. Hiç kimsenin beni gerçekte orada istemediğini biliyordum. Sonuçta ben olduğu yerde dikilen, taştan bir heykel gibi sessiz duran, herkese ölümü, hüznü ve zihinsel hastalıkları hatırlatan biriydim. Annem yaşlı gözlerle karşıma geçip içime kapandığım konusunda melodram yaptığı zamanlarda partilere gitmek zorunda kalırsam da, tek yaptığım bir köşeye geçip partiden ayrılmanın tuhaf ya da kaba görünmeyeceği ânın geldiğine inanana kadar cep telefonumda oyun oynayarak zaman öldürmek oluyordu. (Not: "Zaman öldürmek" tabiri her zaman hoşuma gitmiştir. Sanki zaman kötü bir ejderhaymış ve katledilmesi gerekiyormuş gibi. Ancak dünyadaki diğer her şey gibi, zamanın ölümü de doğal yollarla oluyor; yıldan yıla, saatten saate, saniyeden saniyeye. Bu gerçek bir zaman katliamı.) Danslar, hızlıca öğrenmeme rağmen konuşamayan biri için kötü sayılırdı. Birine romantik bir dans teklifi yapmamın tek yolu, küçük düşürücü mimiklerle derdimi anlatmaya çalışmaktı. Romantik bir dans yapamayacaksanız da dansa gitmenin bir anlamı yoktu; herkes hareketli dansların, slovlar başladığında dans edilecek partneri keşfetmek için bir araç olduğunu bilirdi.

Popülerlik ve sosyal bağlantılar konusundaki eksiklikle rime rağmen çabalamayı sürdürmek zorundaydım. Eğer bir parti bulamazsam, Zelda'yı bir daha asla göremeyebilirdim ve bunun düşüncesi bile Golden Gate Köprüsü'nden atlama isteğiyle dolmama yetiyordu.

Çıkışa kadar bekledim ve sonunda tek etkinlik ve keşif alanım olan yere gittim: Satranç ve Savaş dersi.

Bay Towe, Vezir Gambiti açılışına karşılık olarak yapılabilen en iyi hamleleri anlatırken ben odanın kendisini satranç tahtası gibi hayal ettim. Her zaman olduğu gibi ortalıkta bir sürü piyon vardı -itilip kakılmadan, ezilmeden kırk beş dakika geçirebilecekleri bir yer bulmanın mutluluğunu yaşayan çaylak bir ve ikinci sınıflar. Onlar benim işime yaramazdı, bu belliydi. Steven Kwan ve Gabrielle Okimoto vardı; sınıfın kral ve kraliçesi, satranç grubunun kaptanları, Satranç ve Savaş dersini borçlu olduğumuz insanlar. İçeride böylesine ilahlaşmış olmalarına rağmen, ünlerinin sınıf kapısının dışında pek geçerli olmadığı kesindi. Beni davet edebilecekleri tek parti Yüzüklerin Efendisi karakterleri gibi giyinme temalı kostüm partileri olabiliirdi. Hayır, ihtiyacım olan şey bir şövalyeydi: Havalı ve çok da havalı olmayan arasındaki sınırı geçebilecek kapasiteye sahip, ender bulunan bir çocuk.

Tam olarak Alana Rodriguez gibi bir varlığa ihtiyacım vardı. Alana sırf güzel olduğu için bir sosyal çevre yapmıştı ve boş zamanlarında yaptığı şapşal şeyler hoş karşılanıyordu. Aynı zamanda erkek arkadaşının, okulun tek ve kimsenin ilgisini çekmeyen grubunun (adları Möbius Stripper'dı) solisti olan Tyler Siegel olması da göze batmıyordu. Arada bir Alana'yı Satranç ve Savaş sınıfına bırakır, kapının önünde ona buram buram *bu benim kadını*m, mesajı içeren derin bir öpücük verir ve ardından, "Umarım içeride benden daha iyi bir erkek arkadaş bulmazsın," gibi bir espri yapardı. Küstahlıktı belki yaptığı ama haksız olduğu da söylenemezdi.

Alana ve ben çok yakın değildik ama sınıftaki tek Latin kökenli öğrenciler olduğumuz için aramızda bir bağ da vardı. Onun ve terlemiş, kötüleşmiş Brian Suchland'ın yanına oturduğumda, Alana'nın rakibini mat etmesine birkaç hamle kalmıştı.

“Sıradaki oyunu seninle oynayalım mı Santé?”

Başımı evet anlamında salladım.

“Pekâlâ. Şu beceriksizin işini hemen bitireyim o zaman.”

“Hey,” dedi Brian. “Oyunu çevirme şansım hâlâ var.”

“Bir beceriksiz gibi yenilme şansın var sadece,” dedi Alana.

Sadece bir piyonu alınmış olmasına rağmen, Brian oyunun kontrolünü tamamen kaybetmişti. Fillerini oynatamıyordu, atlarından biri hâlâ oyun dışında gibiydi ve veziri de, şahı korumak için yerinden kıpırdatılamaz bir pozisyona yerleştirilmişti. Hamle süresini sınırlı tutarak oynuyorlardı ama buna rağmen Alana’nın yapacağı hamleye karar vermesi sadece birkaç saniyesini alıyordu. Daha bir buçuk dakikalık zamanı varken Brian teslim oldu.

“İyi oynundu,” dedi, bir elini Alana’ya doğru uzatırken.

Alana, Brian’ın elini tutmadı. “Hayır, değildi,” dedi. Brian uzaklaşırken bir şey daha söyledi. “*Pinche baboso.*”

“Ne dedin?” diye sordu Brian.

“Hiçbir şey.” Tatlı bir şekilde gülümsedi.

Brian’ın hâlâ sıcak olan yerine oturdum.

“Bu yenilgi kokusu oradan mı geliyor?” dedi Alana. “Öyle olduğuna bahse girerim.”

Bana bir iyilik yapmanı isteyebilir miyim? yazıp, okuyabilmesi için defterimi ona doğru çevirdim.

“Neymiş? Oyunda sana merhamet edip ağzını burnunu dağıtmamamı istemeyeceksin, değil mi? O zaman cevabım, hayır olur. Çünkü kesinlikle ağzını burnunu dağıtacağım bu oyunda.” Aniden uzanıp bileğimi yakaladı ve kendine doğru çekti. “Dur bir dakika P-Funk. Bu düşündüğüm şey mi?”

Zelda’nın bana aldığı saate büyük bir dikkatle bakıyordu. Başımı evet anlamında salladım.

“Bunların kaç para olduğunu biliyorum.” Bileğimi bırakıp sınıf kapısının yanındaki küçük alışveriş poşeti tepesini işaret etti. “Onlar da senin mi?”

Yeninden başımla onayladım.

“Ne yani, gün ortasında gidip alışveriş partisi mi yaptın?”

Onun gibi bir şey, yazdım.

“Lanet olsun Santé. Sen Jay-Z falan mısın?”

Uzun hikâye.

Taşları tahtaya dizerken uzun bir ısıklık çaldı. “Ve şimdi de, para harcayarak geçirdiği zor bir günün ardından adamımız, benden bir iyilik istiyor.”

Bir partiye gitmem gerek. Mümkünse bu gece.

“Bu çok ilginç. Böyle şeylerle ilgilendiğini bilmiyordum. Bana her zaman yalnız kurt gibi görünmüştür.” Parmaklarını, yerine yerleştirdiği kalenin üzerinden ayırmadı bir süre, sonra kaleyi yeniden havaya kaldırıp bir bıçak gibi bana doğrulttu. “Kız işi, değil mi?” Başımı iki yana salladım. “O zaman erkek işi?” Başımı bu defa daha güçlü bir şekilde iki yana salladım. “Tamam, kız o zaman. Bu güzel bir şey Santé!” Yumruklarımızı çakalım diye uzandı ama ben de ona doğru uzandığımda elimin üstüne canımı acıtacak kadar sert bir şekilde bir şaplak indirdi. “Ama beni bu oyunda yenmeden önce seni hiçbir yere götürmem. İşte buna kumar derler. İlk hamleyi senin yapmana da izin vereceğim.”

Ama ben siyahım.

“Sen Latinsin dostum. Beyaz taşların önce başlaması hikâyesi ırkçı bir saçmalıktan başka bir şey değil. Şimdi, acele et ve hamleni yap. Üç dakikanı başlatıyorum.”

E4’ü açtım. Alana da Sicilya savunmasıyla cevap verdi, en sevdiği karşı hamleydi bu. Oyun sürerken hiç durmadan konuştuğu bir monolog da bize eşlik ediyordu. “En üst seviyelerde, yüzde elli altı oranında beyazların kazandığını söylüyorlar. Bu saçmalığa inanabiliyor musun? En azından satrançta daha adil şartlarla karşılaşabilseydik diyorum, ne demek istediğimi anlıyor musun?” Atlarımın ikisi de dışarıdaydı ve tahtanın ortasına doğru yapmaları gereken simetrik baskıyı yapıyorlardı.

“Ya cinsiyet dağılımına ne diyeceksin? Bu taşlardan kaç kadınları simgeliyor? Bir kalenin nasıl dışı olabileceğini düşünmüyorum bile ama atların erkek olduğu kesin. Peki ya filler? Erkek. Şah? Erkek. Piyonlar erkek de olabilir, kadın da. Ama bence şekilleri penise benziyor. Biz kadınlaraysa sadece vezir* kalıyor.” Fillerimi oyuna soktum, şahımı da korumaya aldım. Alana konuşmaya devam ediyordu. “Şu an ne düşündüğünü biliyorum: Bu tahtanın üzerindeki en güçlü taşın vezir olduğunu düşünüyorsun, değil mi? Ama biliyor musun, bu hepsinden kötü. Çünkü erkekler bize sahip olduğumuzdan başka anlamlar yüklüyorlar hep. Bir kadın, sadece düz bir insan olamaz, değil mi? Bir çeşit süper kahraman ya da aslında olmadığımız başka herhangi bir şey olmak zorundayız. Ah, gerçekten böyle mi oynamak istiyorsun?” Vezirini aldığım anda o da benimkini alarak karşılık verdi. “Gördün mü? Söylediğim şey tam olarak bu. Fırsatını bulduğunda yaptığın ilk şey, tahtanın üzerindeki tek kadını almak oluyor. Şu hale bak. Tahtanın üzerinde tüm misafirlerin erkek olduğu bir seks partisi veriyoruz gibi görünüyor. Erkeklerin soyunma odası da diyebiliriz.” Atlarımızı ve bir piyonu aldık. İşler hâlâ güzel ve yolunda gibi görünse de, Alana’nın hızlanmaya başladığını hissediyordum. “Bu arada, her zaman garip olduğunu düşündüğüm şey ne, biliyor musun? Tavla. Çünkü bu oyuna aynı zamanda ‘erkek tavalası’ deniyor –Tanrı biliyor ya, ‘kadın tavalası’ diyemezsin, değil mi?– hey, bu da bir sürü adamı önlü arkalı dizerek sahip olduklarını korumaya çalışman anlamına geliyor. Oldukça karışık işler! Ah hayır P-Funk, bunu yapmamalıydın.” Haklıydı; şahımı tehlikeye atmıştım ve fillerim de birbirinden iyice uzaklaşmıştı. “Şimdi sana bir soru: Bir kıza karşı kaybetmek, bir erkeğe karşı kaybetmekten zor mu? Bu altmış dört kareyi domine edecek şekilde oynamam seni rahatsız ediyor mu?”

* İngilizcede *The Queen* anlamına gelen vezir, satrançtaki dışı olarak nitelendirilen tek taşdır. –ed.n

Gerçi rahatsız etse de sorun değil. Ben olsam beni de rahatsız ederdi büyük ihtimalle.” Tükeniyordum, piyonlarım karma-karışık haldeydi. Sonunda şahımı da devirdim. Alana ellerini havaya kaldırdı. “Zafer! Hımm, evet! Çok lezzetliydi, bonfile gibi.” Parmaklarının uçlarını yaladı.

Oyun için teşekkürler, yazıp ayağa kalktım.

“Hey, hey! Dur bir dakika Peebles. Seninle dalga geçiyordum. Tabii ki sevgilinle sana yardım edeceğim. Bugün içinde seni bir kere yıktım zaten. Sonuçta ben canavar değilim. Tekmelenmiş kışını o tabureye geri yerleştir hemen.”

Dediğini yaptım.

“Demek bir partiye ihtiyacın var.”

Başımı sallayarak onayladım.

“Pekâlâ, bu çok kolay. Jamie Schmid yıllık Cadılar Bayramı eğlencesini yapıyor bu gece. Dokuzda başlıyor. Orada ol.”

Jamie’yi o kadar iyi tanımıyordum ama ondan hoşlanmadığım kesindi.

Beni partisinde istemez, yazdım.

“Salla gitsin. Sorun çıkmamasını sağlarım. Onu parmağım-da oynatabilirim. Bana telefon numaranı ver, sana adresi yazarım.”

Teşekkürler.

“Benim için zevkti.”

Yeniden ayağa kalktım. Bu kadar kolay olduğu için hâlâ biraz şaşkındım.

“Hey, Parker,” dedi Alana. “Seninle konuşmak güzeldi. Bunu alışkanlık haline getirmelisin.”

Defterimi kaldırmıştım, o yüzden karşılık olarak yaptığım tek şey omuzlarımı silkmek oldu.

ZAMAN ÖLDÜRMECE, BÖLÜM 2 (EV)

OTOBÜSE BİNMEDİM. BÖYLECE EVE dönerken etraftaki, partilere ev sahipliği yapabilecek yerleri gezme şansım olacaktı. Önce her sene Cadılar Bayramı için açılan ve iki hafta kadar açık kalan büyük mağazaya gitmek için tramvaya bindim. Mekân tıpkı benim gibi işlerini son dakikaya bırakan tiplerle doluydu. Cadılar Bayramı gecesinde dışarıya çıkarken giymek için Harry Potter, Katniss Everdeen ya da çekici hemşire konseptli kostümler bakıyorlardı. Bense yoldayken kendi kombinimi yapmaya karar vermiştim. Zelda'nın sabah benim için aldığı kıyafetlerden birini kullanmak ve yine de kostüm havasını yakalamak istiyordum. İhtiyacım olan şeyleri almam sadece yirmi dolara mal oldu.

Alana'dan aldığım parti bilgilerini Zelda'ya mesaj attıktan sonra evimin yakınındaki Whole Foods'a uğradım. Bütün çiçekleri dışarıya, kapının hemen yanına koymuşlardı ve bu benim için neredeyse hediye oldukları anlamına geliyordu. Güller gözüme kırmızı ve tombul klişeler gibi göründü ama diğerleri de çok çirkin görünüyorlardı. Sonunda bir demet kalın saplı günebakan alıp yoluma devam ettim. Eve gidene kadar tüm yol boyunca insanlar bana baktı. Normal kostümlü bir çocuk bir elinde günebakan demeti, diğer elinde alışveriş poşetleriyle ne yapıyor sorusunun cevabını bulmaya çalışıyorlardı.

Yaşadığımız yer olan Outer Sunset, San Francisco'nun epey

batisında bir yerdı. Evımız onlarca yıldır annemin ailesine aitti ama biz babam ölene kadar buraya taşınmayı düşünmemiştik. Çünkü berbat bir yerdı. Doctor Who'nun Tardis'inin tam zıt- tı olduğu söylenebilirdi. Dışarıdan göründüğünden çok daha küçüktü. Kapıdan girdiğiniz anda klostrofobiye tutulabilirdi- niz. Mutfak, bir marketin iki rafı arasındaki dar koridor kadar- dı. Fırının kapağını tamamen açmak mümkün değildi; seksen bir derecelik açığa geldi mi karşı duvardaki dolap kapaklarına çarpıyordu (Bir geometri ödevi için bunu özellikle iletenle ölçmüştüm ve o ödevden C- almıştım). Bir yemek odamız ol- madığı için tüm yemeklerimizi salondaki cam kahve masasın- da yiyorduk. Yükseklikleri birbirinden farklı dar merdivenler bizi ikinci kata, annemin yatak odasıyla evin tek banyosunun olduğu yere bağlıyordu. İkinci katın koridorunda, tavandaki bir halkayı çekerek tavan arasına, yani benim odama uzanan merdiveni indirebiliyordunuz.

“Fırında hazır pizza var,” diye seslendi annem evden içeri girdiğimde.

Fırının derecesini 220'ye ayarlayıp çalıştırdım. Annem salondaki kanepede oturmuş, denk geldiği programlardan birini izliyordu; o yüzden elimdeki poşetleri fark etmedi. Şanslıydım. Eğer fark etseydi binlerce dolarlık kıyafete, çalmadan nasıl sa- hip olduğumu açıklamam sıkıntı olurdu. Aslında işte olmadığı zamanlarda kanepede oturup televizyona dalması iyi oluyor- du. Hızlıca odama çıktım ve poşetleri bıraktım; sonra yeniden aşağı indim. Televizyon karşısında yenmiş akşam yemeğinden geriye kalan ambalajlar hâlâ annemin kucağındaydı. Ayrıca elinde de boşalmış bir kırmızı şarap kadehi vardı.

“Neredeydin?” diye sordu. Bu hesap vermemi isteyen tür- den bir soru değildi. Sadece reklam arasında benimle iletişim kurmaya çalışıyordu. Nereye gittiğimle ya da ne yaptığımle çok fazla ilgilenmezdi.

B-u-r-a-l-a-r-d-a, dedim işaret diliyle.

"Bunları çok sevdim. Harika atıştırma lıklar. Hey, benim için kadehimi yeniden doldurur musun?" Mutfaktan  arap  i esini getirdim.  i e için arkasını döndüğünde, girişe bıraktı ım günebakanları fark etti.

"Onlar da ne  yle?"

Bu gece bir partiye gidiyorum.

Annem bana baktı. Sonra ikinci kez baktı. Sonra     nc  kez. Ve sonra da dördüncü kez.

Kes  unu.

"Pardon. Ama, yani isteyerek mi gidiyorsun? Bir tarikata falan mı katıldın? Beynini yıkamadılar, seni hipnotize falan etmediler, değil mi?"

Sanmıyorum.

"O zaman çiçekler... bir kız için olmalı." Yüzü aydınlandı bir anda. Başımı iki yana salladım ama artık çok geçti. Biraz çakırkeyif olmasına rağmen bu haber onu heyecanlandırmayı ba armı tı. "Evet  yle! Bu  i ekler tatlı mı tatlı bir kız için! A *bonita senorita!*"

Kapa  eneni.

"Tamam. A  zıma fermuar çektim." Fakat hâlâ gülümsüyor ve sadece onunla diğer yetişkinler arasında bilinen bir sırrı ke fedecekmi im gibi imalı imalı bakıyordu. "En azından adını söyle bana."

Hayır.

"Bonita the Senorita olabilir mi?"

Kes  unu.

"Pekâlâ, pekâlâ, pekâlâ."

Reklamlar bitince, birlikte televizyon izlemeye devam ettik. Ben ak am yeme imi yerken de başka bir programa ge mi tik. Yeme imi bitirdi imde saat yediyi biraz geçiyordu ama annem çoktan sızmi tı. Aralanmı  a  zından koltuğun minderine salyası akıyordu. Yaramaz bir Instagram paylaşımı için harika bir adaydı ama bunu yapacak biri değildim.

Annem gençken güzel bir kadındı. Onun uzun bacaklarını sergilediği ve biraz akıllı havada hallerinin olduğu gençlik fotoğraflarını görmüştüm; saçlarını arkaya atıp cesur kıyafetlerle plajda tembellik yaparken poz verdiği fotoğraflar (annenizle babanızın da bir zamanlar genç olduğunu düşünmek, Winnie-the-Pooh'yu tuvaletini yaparken hayal etmek gibi: Lanet olası derecede *garip*). Ama son birkaç yıl onu yıprattı. Babam öldükten sonra yoğun bir şekilde çalışmaya başladı. Babamın hayat sigortası vardı ama arabayı değiştirip benim hastane masraflarımı karşıladıktan ve cenaze için aile üyelerini Kolombiya'ya götürdükten sonra elimizde sadece birkaç sinema bileti ve orta boy patlamış mısır alabilecek kadar para kaldı. Annem seyahat etmeyi çok sevdiğinden, Delta'da hosteslik yapmak üzere eğitim aldı. Ama işin içine girdikten sonra işleyişin umduğu kadar mükemmel olmadığını gördü. Ücretler berbattı. Yaşı büyük, kıdemi de az olduğu için zor durumdaydı. Sonunda gece uçuşlarına geçmeye karar verdi. Ayakta geçireceği uykusuz geceler, hizmet edeceği tiksiniç yolcular, ucuz havalimanı otellerinde geçireceği ama asla dinlenemeyeceği geceler, bir şeye benzemeyen uçak yemekleri başlamıştı. Göz kenarlarındaki durmaksızın derinleşen kırışıklıklar için de işini suçluyordu.

Dallas'ta konaklamasını gerektiren bir uçuş yüzünden önceki sabahtan beri evde değildi. Tabii ki haşlanmaktan beter olmuştu. Omzuna dokundum. Gözlerini açtı ama içtiği yarım şişe şarabın da etkisiyle yorgun bakışları buğuluydu.

"Marco?" dedi.

Başımı iki yana salladım ve onu uyandıranın ben olduğumu fark etmesini bekledim. Ama gözleri doldu. "Rüyamda seni görüyordum."

Ben o değilim, dedim işaretlerle.

"Tam şuradaydın," dedi kanepenin diğer ucunu işaret ederek. "Birlikte *The Simpsons* izliyorduk." Elinin tersiyle önce du-

dağının ıslak kenarını sonra da ıslak yanaklarını sildi. “Gerçek gibiydi,” dedi. O anda artık kendine geldiğine emin oldum.

Biliyorum.

Ayağa kalktığında biraz daha sızlandı. Sonra kendini hasta hissediyormuş gibi bir tavırla koluma girdi. Onu üst kata götürüp yatağına yatırdım.

“İyi geceler Parky.”

İyi geceler.

Odama çıkıp giyindim. Ne giyeceğimi seçmem yarım saati mi aldı. Zelda’nın bana ne kadar çok şey aldığını tam olarak o zaman fark ettim. Kırmızı yakalı gömlekle birlikte gri ceket ve paçalarının boyunu yaptırmama gerek olmayan bir pantolon giydim. Son olarak da giydiklerimi Cadılar Bayramı kostümüne çevirecek iki aksesuarı aldım elime: gümüş rengi saçlardan yapılma bir peruk ve turuncu-kahverengi tüylerle arada beyazların da olduğu bir kuyruk. (Anladınız mı? Olmadı mı? Pekâlâ, hayal etmek için birkaç dakikanız var.) Odamda ayna olmadığından nasıl göründüğümü bilmiyordum; o yüzden yapabileceğim tek şey düzgün göründüğümü ummaktı.

Alt kata indim ve günebakanları aldım. Raftan bir şişe şarap çaldım ve gerçekten katılmak istediğim ilk partiye doğru yola koyuldum.

Zelda mesajıma hâlâ cevap vermemişti.

SEKİZ İÇKİLİ GECE: GİRİŞ

PARTİLERDEN NEFRET ETMEK BİRAZ garip görünebilir. Kim partileri sevmez ki? Bir grup insan bir araya gelip eğlenceli zaman geçiriyor sonuçta, öyle değil mi? Değil. Bir grup salak bir araya gelip içiyor ve gürültü yapıyorlar. Burada *gürültü* kelimesinin üzerinde özellikle duruyorum. İçiyorlar kısmına da dikkat çekirim. Ve hazır yeri gelmişken, *salak* kısmını da özellikle vurgulamadan geçmeyeceğim.

Jamie, Inner Sunset'te, Irving Caddesi'nin hemen dışında, bizim eve yirmi dakikalık yürüme mesafesinde oturuyordu. Sokaklar hayaletlerden, cadılardan, zombilerden ve Pokémonlardan oluşan bir orduyla doluydu. Harika bir Cadılar Bayramı gecesi idi; sis, sokak lambalarının etrafını sarmıştı. Sanki sis avucuna ateş böceklerini almış gibi gölgeler içinde parlıyordu lambaların ışıkları. Sunset'teki okyanusa doğru uzanan yola dizilmiş evler, rengârenk şekerler gibi görünecek şekilde ışıklandırılmışlardı. Örümcek ağları, maket cadılar ve çarşaflardan yapılmış hayaletler ile eski süpürgeler evlerin dışını süslüyorlardı. Küçük çocuklar hallerinden memnun bir şekilde korku çılgınlıkları atıyorlardı. Bütün gece uğraşıp ancak dandik bir şeker almama yetecek kadar para toplayabildiğim günlerin anısı bir anda zihnime hücum etti.

Partiden gelen sesler birkaç sokak öteden duyulabiliyordu.

Gürültülü hip-hop parçaları, civardaki evlerin önündeki hoparlörlerden yayılan hayalet sesleriyle karışıyordu. Jamielerin kapısındaki merdivenlere doğru ilerlediğim sırada, şeker toplamaya gelen birkaç çocuk aceleyle beni geçtiler. Bu evin, çocuklarının Kit Kat çikolatalar alabilecekleri bir yer olmadığını anlayan anne babalar, sert bir şekilde geri dönmeleri için bağırıyorlardı. Her zamanki gibi Erik Jones, şimdiden Jamie'nin sundurmasına özenle hazırlanmış küçük balkabaklarının arasına kismaya başlamıştı bile.

İçeriye girdikten sonra şarabı mutfığa bıraktım, sonra da Zelda'ya bakmak için etrafta gezindim. Ama o hiçbir yerde yoktu. Alana evin arka bahçesinde, fıçının yanındaydı. Standart görünümlü birkaç vampirin kadehlerini dolduruyordu. Korsan kostümü giymişti ama popo kısmını pantolonun içine yerleştirdiği yastıklarla desteklediği belliydi. Hemen dalgamı geçtim çünkü benimkinden bile sersem görünüyordu: Korsan Kıçı.

"Bak hele, birileri evden çıkmayı başarmış," dedi Alana.

"Bu düşündüğüm kişi mi?" diye sordu partinin sahibi Jamie Schmid, bahçenin öbür tarafından ellerinde sıkıca tuttuğu Budweiser şişeleriyle gelirken. Karate Kid'deki COBRA KAI armalı forma giyen kötü karakter gibi giyinmişti. "Hadi canım! Şuraya bak, Charlie Chaplin partime gelmiş. Onur duydum. Dur bir kostümüne bakayım." Omzumdan tutup beni oynacak bir bebekmişim gibi kendi etrafımda döndürdü. (Henüz bundan bahsetmedim ama bazen insanlar sırf konuşmadığım için bana bir mobilyaymışım gibi davranıyorlar.) "Sen küçük bir tavşancıksın ama elinde aptal çiçekler de var. Peter Rabbit' oldun, değil mi? Yoksa Roger Rabbit" mi?"

"Gümüş bir tilki o," dedi Alana, zaten bariz olan şeyi söyleyerek.

* Beatrix Potter'a ait çocuk kitaplarında yer alan tavşan karakter. -ed.n

** Gary K. Wolf'un, *Who Censored Roger Rabbit* adlı romanında yer alan bir tavşan karakter. -ed.n

“Yo!” dedi Jamie bir rapçi gibi tek elini de ağzına kapatarak. “Bu gerçekten *boktan* bir kostüm Charlie. Bunu sevdim. Kendine bir bira kazandın.” Elindeki şişelerden birini bana uzattı.

“Senin kız nerede?” diye sordu Alana.

“Daha gelmemiş olmalı,” dedi Jamie. “Hiç domuz sesi duymadım çünkü.” Güldü.

“Kapa çeneni Jamie.” Alana birasını bana doğru kaldırdı. “Bunu senin için kaldırıyorum Parker.”

Tanıdığım birçok insandan farklı olarak, alkolle her buluşmamda sarhoş olmanın çekici bir tarafı yoktu benim için. Ama bu defa bir partideydim ve etrafımdaki insanların hepsi ya tanımadığım ya da sevmediğim insanlardı; başka ne yapacaktım ki? Şerefe.

İLK İÇKİ: BİR ŞİŞE BUD

PARTİYE GELİRKEN DEFTERİMİ GETİR-memiştim çünkü onu bütün gece üstümde taşımak istemiştim. Ayrıca ben iletişim kurmak için bir şeyler yazarken beni izleyen insanların gözlerindeki acımayı görebiliyordum. Jamie Schmits'in dünyasıyla ilgili söyleyebileceğim şeylerden biri bu: Onlar tarafından açıkça hor görülmek, yapmacık sempatilerine maruz kalmaktan milyon kat daha iyidir. Beni yardıma muhtaç biri gibi görmelerindense bir ucube olduğumu düşünmelerini tercih ederim. Her neyse, defterimi yanımda taşımam, iletişim kurmak *istediğim* anlamına gelebilirdi ama istemiyordum; sessiz kalmak benim için sorun değildi. Buraya arkadaş edinmeye gelmemiştim. Zelda için buradaydım.

Alana, onun erkek arkadaşı Tyler, Jamie ve onun okuldan hayal meyal hatırladığım üç dört arkadaşından oluşan, klasik tuhaf parti grubun yanında dikiliyordum. Öğretmenlerden bahsediyorlardı; bazılarını taklit ediyor, bazılarından nefret ettiklerini anlatıyor ve birbirine âşık olanları itiraf ediyorlardı. Sonunda da derslerde verdikleri en aptal cevaplara geldi konu.

"Hey, Jamie," dedi Tyler, "üçüncü başkanın George Washington olduğunu söylemenin eşliğinden döndüğün dersi hatırlıyor musun?"

"Hâlâ cevabımın arkasındayım. Sadece... iki başkanla falan kaçmıştım, en azından yarım notu haketmiştim."

"Kesin doğrulara yarım not verilemez," dedi Alana.

"Her neyse. Biraz da senden konuşalım Tyler. Bir keresinde Beyaz Saray'ın Amerika'nın başkenti olduğunu söylemiştin."

"On bir yaşındaydım."

"En aptal yaşındaydın, doğrusu bu."

Kahkaha atmamak için dikkatli davranıyordum. Çünkü gülerken, sessiz bir kriz geçiriyormuşum gibi görüldüğüm söylenmişti. O yüzden sadece gülümsedim ve gerektiği zamanlarda dudaklarımı, zaten bitirmiş olduğum Bud şişesinde hâlâ bira varmış gibi şişenin ağzına dayayarak devam ettim.

İKİNCİ İÇKİ: BİR ŞİŞE BUD DAHA

İNSANLAR DİĞER İÇKİLERİNİ ALMAK İÇİN

dağılınca ben de en sevmediğim parti aktivitesini yapmak zorunda kaldım: Ortalıkta amaçsızca dolaşırken nereye gittiğimi biliyordum gibi davranmak. Mutfağı buldum ve dolaptan bir bira daha alıp biraz Doritos yedim. Salona gidip DJ'lerin yaptığı garip hareketleri yapan, kulaklıklardan birini kulağına tutarak sanki sanatsal anlamda gerçekten zor ve ciddi bir iş yapıyormuş gibi davranan DJ'i izledim. Kendimi bir an için müziğe bırakmayı denesem de sonra vazgeçtim ve kalabalıktan uzaklaşmak için evin daha derin yerlerine doğru ilerledim. Beni çağıran kapalı bir kapıdan içeri girdim, Jamie'nin annesiyle babasının odası. Komodinlerin üzerindeki eşyalara bakarak, kimin hangi tarafta uyuduğunu anlayabilmek komikti. Sol taraftaki komodinin üzerinde 2. Dünya Savaşı'yla ilgili bir yığın kitap ile birlikte, çalılar bile budayabileceğiniz büyüklükte bir tırnak makası vardı. Sağ taraftaki komodinde ise içinde ruj izli bir izmaritle birlikte kristal bir küllük ve ince bir kişisel gelişim kitabı duruyordu: *İçinizdeki Tanrıçayı Bulun*.

Hemen yandaki kapı da Jamie'nin odasına açılıyordu. Dağınık bir yatak. Maxim dergisinin sayılarından oluşan bir yığın. Axe deodoranttan ve çizgili uzun çoraplardan meydana gelen, kirli bir zihnin içinden yayılıyormuş gibi bir koku. Aptal

çocuk PlayStation Vita'sını ortada bırakmıştı. Onu alıp ceketimin iç cebine attım.

Koridora geri döndüğümde, pembe bir tavşan kostümü giyen Rosie Cuevas'ın tuvalet sırası beklediğini gördüm. Cep telefonuyla tıpkı bir partide olması gerektiği vakit öldürüyordu: Sırf bir şeyler yapıyor olmak için eski mesajlarını okuyarak. Rosie öpüştüğüm ilk ve tek kızdı. Yedinci sınıfta, dans ettiğimiz bir akşamın sonrasında, nasıl dahil olduğumu bilmediğim bir şişe çevirmece oyununda olmuştu. Şişe önce ona, sonra bana gelmişti ve sonra da *pat!* Öpülmüştüm. O şekilde öpüşmek garipti. Normalde öpüşürken, iki kişinin de eş zamanlı olarak aynı şeyi yapması gerektiği söylenebilir ama aynı zamanda öyle olmak zorunda değildir. Hatta bunun için tabir bile var: Çalıntı öpücük. Tamamen dudakların birbirine değmesiyle yapılan bir işin daha edebi ifadesi. Şişenin açık ağzına bakan gözlerimi kaldırdığımda, bana doğru gelen başka bir açık ağız gördüğümü hatırlıyorum. Sonra da dudakların, dillerin ve tükürüklerin çarpışması yaşanmıştı; tabii bunu izleyenlerin tezahüratları eşliğinde. Ertesi gün Rosie'nin okuldaki mesaj kutusuna bir not bırakıp kız arkadaşım olmak ister mi diye sormuştum. Kibarca reddetmişti beni.

"Parker!" diye seslendi Rosie. Gözlerindeki parlaklık pek de samimiyetsiz sayılmazdı. Selam vermek için elimi kaldırdım ama o kontrolü ele alıp selamlaşmamıza bana sarılarak devam etti. "Neler oluyor dostum? Sen partilere gelmezdin hiç!"

Omuz silktim.

"Hey, şuna bir bak. 'Seni seviyorum'u nasıl söyleyeceğimi hâlâ hatırlıyorum." İşaret dilinde söyledi. "Doğru yaptım, değil mi?"

Başımla onayladım. Bunu ona öğrettiğimi unutmuştum.

"Başvuru şartlarına bakmaya başladın mı? Bir sürü makale ve tavsiye yazısı istiyorlar. Çıldırılmışlar. Ben sadece başvuru yaparsın ve karşılığında evet ya da hayır cevabını alırsın, diye

düşünmüştüm. Bu kadar zorlaştırmaları çok aptalca, öyle değil mi?" Tuvaletin açılan kapısı bir gotik, ölü periyi adeta kusttu. "Neyse, burada beni bekle, tamam mı? Biraz takılmalıyız mutlaka."

Rosie tuvalete girdiğinde salon tarafından alkış sesleri geldi. Sebebi herhangi bir şey olabilirdi –belki biri soyunmaya başlamıştı ya da birileri yumruklaşıyordu– ama bir şekilde bunun sebebinin Zelda olduğunu biliyordum. O anda suratımda gerçekten ahmakça bir sırıtış olduğunu fark edip sakinleşmek için kendime biraz zaman tanıdım.

Rahatla, dedim kendi kendime.

Gerçekten rahat olduğuma ikna olduktan sonra salona doğru ilerlemeye başladım.

ÜÇÜNCÜ İÇKİ: BİR KADEH ŞAMPANYA

EVİN ÖNÜNDEKİ YOLUN ORTASINA PARK

etmiş limuzinin bagajından eve taşıyorlardı onları: Şişe şişe şampanya. Zelda da şişeleri taşıyan adamları yönlendirerek hemen arkalarından geliyordu. Eski zamanlardaki sinema yıldızları gibi giyinmişti; siyah elbisesinin bir bungee jumpingci tarafından aşağı çekilmiş gibi görünen ön dekoltesinden vanilya gibi beyaz teni görülebiliyordu. Hafif dalgalarla yumuşatılmış saçlarının üzeri saç filesi ile taç arası bir aksesuarla kaplanmıştı; alnına da siyah mücevherler dökülüyordu. Gözleri maskarayla belirginleşmişti. Onu zar zor tanıdım ama bu kötü anlamda değildi.

“İşte buradasın tatlım,” dedi bana. Sesinde, bana tanıdık gelmese de kostümüyle uyumlu olduğunu düşündüğüm güney aksanı vardı. “Korkarım ki şu an epey popüler oldum, kendilerine mey sunduğum için olsa gerek.” Partidekilerin çoğu yeni alkolün kokusunu almış gibi kapıya geliyorlardı. “Peki ya siz Bay Santé? Beni gördüğünüze sevinmediniz mi?” Kendini kollarımın arasına bıraktı ve yanağıma bir öpücük kondurdu. Saçlarından savrulan binlerce minik soru işareti boynumu gıdıklıyordu. “Kim olduğumu tahmin edebilecek misin?”

Ufacık bir fikrim bile yoktu ama o anda patlatılan bir şampanyadan gelen ses beni cevap vermekten kurtardı. “Bu ne cüret!” diye bağırdı Zelda. “Bensiz mi başlıyorlar?”

Elimden tutup beni bahçeye doğru götürdü. Kırmızı, plastik bir bardağa şampanya doldurmuş olan Jamie, Zelda'yı görünce süklüm püklüm bir halde bardağını ona kaldırdı. Zelda ise bardağa, sanki kedinin biri tarafından kapı eşiğine bırakılmış ölü bir fareye bakar gibi bakıyordu.

"O içtiğin şampanya, Coca Cola değil. Düzgün bir bardak bul." Jamie güldü ama Zelda'nın yüzünde en ufak bir tebesüm bile yoktu. "Şaka yapıyor gibi mi görünüyorum? Git bir kadeh bul. Marş marş!" Ellerini birkaç kez çırpıttıktan sonra arkasını döndü.

"Peki," dedi Jamie. "Kahretsin." Plastik bardaktaki şampanyayı bir dikişte içtikten sonra bardağı bana uzattı. "Tut şunu Charlie." Sonra da eve doğru koşmaya başladı.

"Charlie mi?" diye sordu Zelda.

Charlie Chaplin'in bastonla yaptığı o titrek yürüyüşünü en iyi şekilde taklit etmeye çalıştım.

"Bence konuşmadığın için sana bu ismi takmıştır. Şimdi, neden bana kıyafetinden bahsetmiyorsun? Saçlarına ak düşmüş yaşlı bir hayvan kılığı mı bu?"

"O gümüş bir tilki," dedi Alana, Tyler'la birlikte bir anda Zelda'nın yanında biterek.

Zelda dudaklarını büzdü. "Bunun ne anlama geldiğini çözemedim."

"Görmüş geçirmiş bir kadın avcısı gibi düşün."

"Kadın avcısı mı? Yani kadınlara saldıran yaşlı bir tilki falan mı?"

Alana ve Tyler birbirlerine baktılar. Cadılar Bayramı partisindekilerden biri olarak, Zelda buradaki imayı anlamazdan mı geldi yoksa gerçekten mi anlamadı, bunu hiçbirimiz kesin olarak söyleyemezdik. "Görmüş geçirmiş bir kadın avcısı derken, genç kızları nasıl tavlayacağını iyi bilen yaşlı adamlardan bahsediyorum," dedi Alana. "Hepimizin isteyebileceği türden adamlar yani. Onlar genç kızlara nasıl davranılması gerektiğini çok iyi bilirler. Bu arada ben Alana."

"Ben de Zelda Fitzgerald, kızlık soyadım Sayre." Zelda küçük bir reverans yaptı. "Sizinle tanıştığıma müşerref oldum."

"Şey, ben de öyle."

Zelda peruğuma uzanıp hafifçe çekiştirdi. "Her neyse, gümüş rengini severim. İnsanı fark edilebilir kılar."

O sırada Jamie, kucak dolusu kadehle mutfaktan geldi.

"Onlar şarap kadehi, şampanya değil!" diyerek başını iki yana salladı Zelda. "Ama sanırım bunlarla idare edeceğiz." Şampanyası doldurulduktan sonra kadehini kaldırdı. "Gençliğe," dedi.

"Gençliğe," diye tekrar ettik hepimiz.

Daha önce hiç şampanya içmemiştim. Beklediğimden çok daha fazla köpürüyordu. Ağzımın içinde tuttum birazını. San-ki biraz bekleyince buharlaşacak ve ardında tatlı bir hava bırakacak gibiydi.

DÖRDÜNCÜ İÇKİ: BİR KADEH DAHA ŞAMPANYA

İÇKİLER TAZELENİRKEN BEN, BAHÇEDE-
ki fıçının yanına bıraktığım günebakanları almaya gittim. Çiçeklerden ikisi ayaklar altında çiğnendiğinden sarı bir lapaya dönüşmüşlerdi. Neyse ki geriye kalanlar hâlâ sağlamdı.

“Benim için mi onlar?” diye sordu Zelda. Güldü ve çiçekleri elimden aldıktan sonra koklamak için burnunu yaprakların ortasındaki kahverengi yere gömdü. “Pekâlâ. Açıkça söylemeliyim ki, daha önce hiç kimse bana günebakan demeti vermedi. Birinin beni şaşırtması ne kadar zordur bilemezsin.” Beni yeniden yanağımdan öptü ama bu defa, dudağımın kenarında onun dudağının kenarını hissedeceğim kadar yakın bir öpücükte. “Hadi dans edelim.”

Günebakanları meşale gibi havada tutarak ilerleyen Zelda’yla evin içine girdik. Salondaki kalabalık, dans edenlerin senkronizasyonu sayesinde, çok kollu bir organizma gibi hareket ediyordu. Dans etmeyi her zaman sevmişimdir. Belki de sebebi, bedenler arasındaki iletişimde konuşmaya gerek olmaması ve dans ederken engelimin öyle ya da böyle ortadan kalkıyor olmasıydı. Zelda’nın dansı garipti ve figürleri yeniden tarih ödevime gelen yorumu hatırlatmıştı bana: *Anakronistik*. Salondaki kimsenin onun gibi dans etmiyor olduğu gerçeğini umursamıyor gibiydi. Birkaç kişi göz ucuyla onu izliyordu

ama kötü gözle baktıkları söylenemezdi. Bakışlar daha çok şunları söylüyor gibiydi: *Dostum, şuradaki garip garip dans eden kız var ya, farklı davranarak ilgi odağı olmak için o dansı yapmadığı çok belli. Sadece çılgın bir kişilik olduğu için öyle dans ediyor, kendine özgü güzel bir tarzı var aslında, ayrıca başkalarının onunla ilgili ne düşüneceğini zerre umursamadığı ortada; onun dans partneri olacak adam acayip şanslı.*

Ayrıca iyice sarhoş olduğumu da eklemeliydim.

Dans eden kalabalık içindeki itişmeler Zelda'yla beni öylesine yakınlaştırmıştı ki, kolumu Zelda'nın belinden başka hiçbir yere koyamayacak duruma gelmiştim. Dansı ile hafif terlemiş teninin parlaklığı birleştiğinde Zelda, rüzgârda sallanan kristal bir avize gibi göründü. Yanaklarımız, hava hokeyi masasıyla diskin birbirine değmesi gibi hafifçe temas ediyordu birbirine. Sonunda DJ yavaş bir şarkı çalmaya başladığında Zelda kendini kollarıma bıraktı. Aldığı her nefesi, göğsümde yaptığı sıcak baskı sayesinde hissedebiliyordum. Tyler'ın büyük ellerini harika bir pozisyonla kalçasına yerleştirdiği Alana'ya baktım. O anda göz göze geldik. Alana başparmağını havaya kaldırıp dudaklarını oynatarak, *Gayet iyi gidiyorsun Santé*, dedi.

BEŞİNCİ İÇKİ: 1000 DOLARLIK VİSKİ

SONRAKİ BİR SAAT BOYUNCA, KENDİMİZİ alkole vererek enerji atmaya devam ettik. Kendine özgü dans figürleri ve getirdiği tüm o şampanyalar sayesinde Zelda, Alana ve partnerini avucunun içine almıştı. Bana artık farklı bir gözle baktıklarını söyleyebilirdim; kendimi süpernovadaki, varlığı daha yeni keşfedilmiş küçük ve yüzeyi pütürlü ay gibi hissediyordum.

Şarkı geçişlerindeki kısa sessizlikte, “Buraya tıklıp kalmaktan sıkıldım,” dedi Zelda. “Partiye suyun içinde devam etsek nasıl olurdu?”

Bir tezahürat sesi yükseldi. Partiye Brezilya’da devam etmemizi önerse, onu bile kabul ederlerdi büyük ihtimalle. Limuzin hâlâ kapının önündeydi. On kişi limuzinin içine doluştuk; geriye kalan particilerse San Francisco Bay’i, Pasifik Okyanusu’na bağlayan N Judah trenine gittiler. Flerkes yerleştiğinde ben, Jamie ve arkadaşlarıyla birlikte halinden memnun görünen Zelda’dan ayrı oturmak zorunda kalmıştım.

Cebimdeki telefonumun titrediğini hissettim.

Kim bu kız?! diye soran mesaj Alana’dan gelmişti.

Başımı kaldırıp baktığımda onun tam karşımda oturduğunu gördüm. Tek kaşını kaldırmıştı.

Adı Zelda, yazdım cevap olarak.

Bu onun takma adı. Gerçek adı ne?

Adı gerçekten Zelda.

Ama bana Cadılar Bayramı için Zelda Fitzgerald kılığına girdiğini söyledi.

Kim?

F. Scott Fitzgerald'ın karısı. Amerikan tarihinde öğrenmiştik, hatırlamıyor musun? Caz Çağı?

O derste uyuyordum ben galiba.

Zelda'nın takma isim kullanmadığını düşünmüştüm ama ehliyetini ya da kimliğini gördüğüm falan da yoktu. Şimdi düşününce, bunun oldukça tuhaf bir tesadüf olduğunu görebiliyordum ve tarihi kişilikle alakası da yoktu durumun: Burada, kurtarılmaya ihtiyaç duyduğu bariz olan bir kız vardı –her an bir köprüden atlayabileceğini ısrarla belirttiğini düşünürsek– ve bu kız, meşhur bir video oyunundaki, kurtarılmaya ihtiyacı olan bir prenses karakterle aynı ismi taşıyordu. Şu tesadüfe bir bakın!

Kaldı ki Zelda benden yardım falan istememişti. Hatta yardım edilen bendim; o bana yardım ediyordu. Bana kıyafetler alıp havalı görünmemi sağlıyor ve üniversiteye gitmem için çabalıyordu. Bu bana, on birinci sınıftayken Yaşam Becerileri dersinde yaptığımız konuşmayı hatırlatıyordu. Öğretmenimiz Bayan Northrup, bütün dersi “popüler kültürün zararlı basmakalıp kişilik özellikleri” konusuna ayırmıştı. Mesela “Yardıma muhtaç kadın” tipi. Bize, sürekli kurtarması gereken biri olmayan bir Süper Mario'nun hayatının nasıl da sıkıcı olabileceğinden bahsetmişti: “O prensesi kurtarıyor ama prensesin de onu kurtardığı kesin,” demişti. “Ayrıca adam bildiğiniz tesisatçı. Prensес olmasa bütün gün tıkanmış tuvaletlerin borularını değiştirmekle uğraşırdı.”

Büyük ihtimalle Zelda, Prensес Zelda yardım isteyen bir karakter olduğu için ismini ondan almamıştı (ayrıca video oyunları ile ilgili o kadar derin bilgi sahibi olan tipte bir kıza

da benzemiyordu). Yine de hâlâ oynadığı rolün nerede bitip gerçek kişiliğinin nerede başladığını ayırt edemiyordum. Bu yeni ortaya çıkan Güneyli aksanı yerine diğer renksiz, aksansız konuşması sahteyse ne olacaktı?

“Canlarım,” diye seslendi Zelda birdenbire. “Yirmi beş yaşının altında olanlar ellerini kaldırsın lütfen.” Herkesin kaldırdığı elleri limuzinin tavanına çarpıyordu. “Ben de öyle olduğumu düşünmüştüm.” Uzanıp şoför kabiniyle bizim olduğumuz yeri birbirinden ayıran bölmedeki ahşap dolabın kapağını açtı. Dolabın içinde uzun, yeşil bir kutu vardı ve üzerinde *THE GLENLIVET XXV* yazıyordu. Zelda kutunun üstündeki mührü açıp, kutudaki şişeyi çıkardı. Şişenin içinde amber renginde bir içki vardı. Bir bebeği pıpsıplar gibi kollarında salladı şişeyi. “Birazdan tadına bakacağımız cennetten çıkma içkinin bir şişesi neredeyse bin dolar. Peki bunun nedenini biliyor musunuz?”

“Çünkü fazlasıyla yıllanmış bir içki,” dedi Jamie.

“Kesinlikle doğru, benim içkiden anlayan arkadaşım.” Jamie, içki konusundaki bilgeliğinin bu sıfatla ortaya çıkarılması karşısında keyifle sırıttı. “Bundan çok uzun yıllar önce, annenizle babanız sizi dünyaya getirecek o geceyi geçirmek gibi harika bir fikri düşünüirken, bu kutsal içki yıllanmış ağaçlardan yapılmış fıçısında huzur içinde dinleniyordu. Siz salonda ilk yalpalayan adımlarınızı atarken bu kusursuz viski, içinde dinlendiği fıçının yapıldığı ağacın tadını içine çekiyor, her geçen saat daha zengin ve karmaşık bir aromaya sahip oluyordu. Ve sizin yürümeye başlayıp büyüdüğünüz, okula gittiğiniz, ergenliğin tüm o sıkıntılı kapılarından geçtiğiniz ve yetişkinliğin eşliğindeyken buraya gelip bu partiye katıldığınız tüm o zamanlar boyunca, fıçıdaki viski yavaş yavaş ama durmadan buharlaşıyordu. Buna meleklerin payı diyorlar; viskinin yıllar içinde kaybolan kısmı.” Zelda şişenin ağzını kaplamış siyah balmumunu kazıdı. Sonra da şişenin ağzındaki tıpayı çıkardı.

Uzunca bir nefes verdikten sonra halinden memnun bir şekilde iç çekti. "Hayattaki birçok şey gibi, içkiler de yıllandıkça güzelleşir. Ama şunu da unutmamak lazım ki, zaman geçtikçe bir şeyler mutlaka yok olur. Hepimiz, meleklerin payını kaybetmeye razı olmalıyız."

Limuzinin içinde çıt çıkmıyordu. Zelda'nın dikkatleri üzerine çekmek için illa bir şeyler anlatmasına gerek yoktu ama bana kalırsa, hepimiz onun konuşma yeteneği karşısında şaşkına dönmüştük. Arabanın içi viskinin baharatlı kokusuyla doldu. İlk yudumu Zelda aldı; doğruca şişeden içti. Gözlerini kapadı. Hepimiz sessizce vereceği tepkiyi bekliyorduk.

"Cennette gibiyim," dedi ve şişeyi bana uzattı. "İç tatlım."

Hiçbirimiz içki eksperi değildik sonuçta. Yirmi beş yıllık viskiyle on iki yıllık viskiyi birbirinden ayıramayacağımız gibi, içine su katılmış Jack Daniels'ı da fark edemeyebilirdik. Ama hepimiz onun yaptığı şeyi yaptık. İçkiyi ağzımızın içinde şöyle bir gezdirirken gözlerimizi kapattık. Birkaç kişi, ilk kez sigara içen tipler gibi öksürdü. Kendi aramızda bir sırrı paylaşıyor gibiydik.

ALTINCI İÇKİ:
**1000 DOLARLIK VİSKİNİN
SON YUDUMU**

LİMUZİN BİZİN JUDAH TRENİNİN DE ŞE-
hir merkezine dönmeden önce uğradığı son durakta, Java Beach Café yakınlarında bıraktı. Trenle gelenler buraya varana kadar limuzinden inen on kişi olarak baş başa geçirecek zamanımız vardı. Üstünde çimenler bitmiş iki yüksek kum tepesinin arasından geçtik. Gece gökyüzü açıktı. Okyanussa üzerine milyonlarca köpüğün serpildiği siyah bir ayna gibiydi. Aramızda karar vermek için konuşmaya bile gerek duymadan, ateş yakma çalışmalarına başladık. Ateşin etrafını çevireceğimiz taşlar, başkaları tarafından yakılıp sönmüş diğer ateşlerin etrafından toplandı. İhtiyacımız olan küçük dalları toplamak için plajda turladık. Kuzeye bakınca, Point Lobos'un etrafından dolanan otoyolun Cliff House'un parlak ışıklarına kadar giderek ulaştığı doruk noktası görülüyordu. Aşağıdaysa yeni açılan bir şişe şampanya gibi köpükle dolu kayalık mağaralar vardı. Sahilde yalnız değildik –el ele yürüyen birkaç çift ile birlikte uzaklarda parlayan birkaç ateş vardı– ama bulunduğumuz yer huzurlu ve tenhaydı. Sahildeki en gürültülü şeyin kıyıya vuran dalgalar olması herkesi memnun ediyor gibiydi. Ateşi yakacağımız yere bir kucak dolusu dal parçası getirdim. Alana ve Zelda taşların ortasını elleriyle kazarken bir şeylere gülüyorlardı. Yola

tekrar baktığımda Tyler ve Jamie'nin neredeyse kendi boylarında bir kütükle geldiklerini gördüm.

Ben yardım etmeye giderken Tyler kendi tuttuğu ucu yere bıraktı. "Bu lanet olası şey çok ağır."

Jamie de kendi tarafını bıraktı. "Dedi ana kuzusu."

Tüm çabalarımın rağmen kendimi tutamadım ve güldüm. Jamie bana alaycı bir ifadeyle baktı. "Ne yapıyorsun sen Charlie? Gülüyor musun?"

"Öküzlük etme dostum," dedi Tyler.

"Ama bu çok garip! Her neyse, yine de burada olmasından memnunum." Kumlu elini omzuma koydu. "Parker, bana karşı dürüst ol. Bu kızla aranızda durum nedir? Ona para ödüyor olmalısın, değil mi?"

Başımı hayır anlamında salladım.

"Ama onu tavlamaş olmana imkân yok." Bu bir soru değildi. Bir tespitti. Belli ki güzel ve çekici birinin benimle olmak istemesi ona inandırıcı gelmiyordu. Eğer başka türlü biri olsaydım, sırf o çenesini kapatsın diye yalan söyleyebilirdim. Ama Zelda benim kız arkadaşım değildi. En azından henüz değildi. Başımı yeniden hayır anlamında salladım.

"Biliyordum," dedi Jamie. "O zaman onunla takılmamı sorun etmezsin." Bir tespit daha. "İyi çocuk." Sırtıma güçlü bir şekilde vurduktan sonra ateşi yakacağımız yere doğru ilerlemeye başladı.

Ateş için gereken dalların geri kalanını toplamamız on dakika daha aldı. Tyler işin mimari kısmını yürütüyordu: taşların ortasına buruşturulmuş gazete kağıtlarını yerleştirmek, orta boy dallarla Jenga parçalarını üst üste dizer gibi dikkatle bir iskelet oluşturmak ve sonra da daha büyük parçaları tıpkı Kızıl-derili çadırı gibi üçgen şeklinde dizerek yaptığı iskeletin etrafını kaplamak. Ateşi tutuşturma şerefi Alana'ya aitti. O andan itibaren kumların üzerinde başlayan parti hızını artırdı; ateş yükseliyor, gecenin serinliğine karşı savaştan alevlerin içine ne

zaman bir odun parçası düşse havaya kıvılcımlar saçılıyordu.

Zelda arkamdan gizlice yaklaşıp bir şeyi elime doğru bastırdı.

“Çabuk ol,” dedi. “Başkası almadan önce sen bitir.”

Verdiği şey bin dolarlık viskinin şişesiydi. Gülümsedim ve şişenin içinde kalan viskinin hepsini içtim. Sonra da Jamie’nin PS Vita’sını cebimden çıkarıp ateşe attım.

YEDİNCİ İÇKİ: BİR AĞIZ DOLUSU TUZLU SU

O ANDAN SONRASI İÇİN KONUŞAMIYOR olmam iyi bir şey sayılırdı. Çünkü konuşabiliyor olsaydım bile doğru düzgün cümle kurabileceğimden emin değildim. Dünya, sayfaları kötü çevrilen bir flipbooktaki* görüntüler gibi akıyordu gözlerimin önünde. Ateşin sıcaklığı güneş gibi yakıyordu yüzümü. Ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkardığımdaysa kumun yumuşaklığını hissettim. Ciğerlerimde duman vardı. Jamie'nin Zelda'yla sohbet etmeye başlamasını izledim. Piçin tekiydi belki ama yakışıklıydı da; tıpkı tüm diğer piçler gibi. Alkolün verdiği kıskançlığı hissediyordum. Aralarında bir şey olacağını düşündüğümünden değildi bu; sadece Jamie'nin de artık Zelda'yı benim kadar tanıdığını düşündüğümündendi.

Suya doğru yürümeye başladım ve kumların parmaklarıma içine gömüleceği kadar ıslak olduğu yere gittim. Yıldızların solgun ışığı, her adımda kumda bıraktığım ayak izlerini görmeme yetiyordu. Kıpır kıpır bir dalga ayaklarıma çarptı. İlk başta yakıyormuş gibi hissettim ama sonra buz kesmiş damarlarımda sıcak kan akmaya başlamışçasına tenim karıncalandı.

"Ne itici bir tip," dedi Zelda, solgun ayağını benimkinin yanına yerleştirirken. "Bana, senin sosyal sorumluluk projem

* Çok sayıda sayfanın hızlı çevrilmesiyle hareket illüzyonu yaratan küçük kitapçık. -ed.n

olup olmadığını sordu. Ben de ona aylardır sevgili olduğumu-
zu söyledim. Daha önce hiç hissetmediğim şeyleri bana yaşat-
tığını anlattım. Bu çenesini kapatmaya yetti.”

Bana, aynı şekilde karşılık vermemi istiyormuş gibi gülüm-
sedi ama içimde, ona istediği karşılığı verecek gücü bulamı-
yordum.

“İyi misin?”

Dizlerimin üzerine çöküp parmağımınla ıslak kuma yazmaya
başladım.

Kimsin sen?

“Kim olduğumu biliyorsun. Ben Zelda Fitzgerald. Yazar,
ressam ve dansçıyım. Caz Çağı’nın, hayatın tadını en güzel şe-
kilde çıkaran temsilcilerinden biriyim.”

Ciddiyim.

İç çekti. “Anlatsam bile bana inanmazdın.”

Bir dene bakalım.

“Pekâlâ.” Zelda elbisesinin eteklerini toplayıp kuma, he-
men yanıma diz çöktü. Kuma yazarken iki parmağını kullanı-
yordu. Bir parmağı gölge gibi diğerini takip ediyordu. Uzun
harflerle ve el yazısıyla yazıyordu.

Adı: Griselda Toth

Doğum Tarihi: 12/19/1770

Doğum Yeri: Kassel, A

Okyanusun kumları yıkayarak harfleri silmesinden hemen
önce ayağa kalkabilmişdik. Dalganın köpükleri kelimelerin içi-
ni doldurdu; geriye sadece silik birkaç harf kalmıştı.

Ona işaret ettim. *Siktir ordan.*

“Sana inanmazsın demiştim.”

Kendisiyle ilgili hâlâ gerçek bir şeyler anlatmayı reddetme-
sinin bana kendimi nasıl berbat hissettirdiğini tarif edemem.
İlk flörtüm hayali bir karakterdi ya da bir deliydi.

“Canını sıkma sevgilim.”

Bana uzandı ama ben geri çekildim.

“Ah, nasıl da huysuz bir çocuk,” dedi Zelda. “Ama ben onu nasıl keyiflendireceğimi biliyorum.” Tek bir hareketle siyah elbisesini yukarı doğru sıyrıp çıkardı. Başındaki parlak aksesuar da elbiseyle birlikte çıkmıştı. Çıplaktı artık ve teni bir martının tüyleri kadar beyazdı. Saçları ay ışığı altında neredeyse mavi görünüyordu. Birdenbire ayılmışım ve az önceki halime oranla yüzde doksan daha az sinirliydim.

“Pekâlâ,” dedi. “Sıra sende.”

Daha önce hiçbir kızın karşısında kıyafetlerimi çıkarmamıştım ama tereddütlerimden altı kadeh uzaktaydım artık. Önce peruğumu çıkardım; kumların üstündeyken gümüş renkli bir denizşakayığını andırıyordu. Sonra ceketimi ve gömleğimi çıkardım ve sonra da pantolonumu. Bir an için Pac-Man desenli boxerımla öylece durdum ve Zelda dönüp bakacak mı diye bekledim. Bakmadı. Partidekilerin tezahüratlarını duyuyordum. Olan biteni izlediklerini ve katılmaya hazır olduklarını biliyordum. Eğer biraz daha beklersem şovum sona ermiş olacaktı.

Boxer aşığı.

Zelda, uzun bacaklı bir yengeç gibi okyanusa doğru ilerliyordu. Ben de onu takip ettim. Sığ yerlerden uzaklaşmamıza birkaç adım kalmıştı. Aptal bir şekilde soğuk olan su, yeni avlanmış balıklar gibi çırpınmamıza neden oluyordu. Kıvranıyorduk ama yine de çılgınca güldük. Siyah maskarası, Zelda’nın yanaklarından aşağıya siyah nehirler gibi akmıştı. Plajdakiler de kostümelerini ve aksesuarlarını teker teker çıkarmaya başlamışlardı. Bütün bu olanlar çılgın bir rüyanın parçaları gibiydi: kostümelerini çıkaran, sahte kaslardan, plastik zırhlardan, peri kanatlarından, melek kanatlarından ve şeytan boynuzlarından kurtulup onları tepeleme yığan insanların görüntüsü. Bunun, Zelda’nın bana gerçek bir şeyleri göstermek için kullandığı bir yol olup olmadığını merak ettim; içine saklanacağı bir kostüm ya da makyaj olmadan nasıl görüldüğü gibi... Etrafımda dolaşarak sırtıma sarıldı, yumuşak ve titreyen vücudunu omurgama

bastırıp bacaklarını kalçalarımın doladı. Gümüş rengi yosunlara benzettiğim saçlarını omzuma doğru savurup kulağıma fısıldadı. “Mükemmel bir gece geçirdik.” Diğer insanlar da soğukluğu karşısında çılgınlık atarak suya girmeye başlamışlardı. Gülümsemek için Zelda’ya döndüğüm anda beni öptü, bu defa doğrudan dudaklarımdan öpmüştü. Ben de onu öptüm. O an ayaklarımı çırpmayı unuttum ve bir taş gibi suya battık.

Bir ağız dolusu tuzlu su yuttum.

SEKİZİNCİ İÇKİ: BİR BARDAK MUSLUK SUYU

SUYUN SOĞUKLUĞUNA HİÇBİRİMİZ UZUN süre dayanamazdık. Buz tutmuş vücutlarımızla teker teker kıyıya döndük ve kuru elbiselerimizi vücudumuzu kurulamak için kullanıp ateşin etrafında çember oluşturarak oturduk. Her partinin sonunda yaşandığını öğrendiğim şey gerçekleşip, ertesi günün hayali burnunu o âna soktuğunda başlayan sessiz dakikalara gelmiştik. Ateşteki odunlar çatırdadı. İnsanlar sigara içip küllenen ateşi izlediler. Geriye közlerden başka bir şey kalmadığında, Zelda ve ben limuzinin hâlâ beklediği park yerine doğru gittik. Bir kez daha öpüştük ama bu defa limuzin bizim evin önünde durana kadar dudaklarımız birbirinden ayrılmadı.

“Evim evim güzel evim,” dedi Zelda. “Burada ayrılıyoruz demek.”

Önce onu sonra da evi işaret ettim.

“İçeri mi davet ediyorsun beni? Ne modern bir hareket! Ama annenle baban bir şey demezler mi?”

Başımı hayır anlamında sallayıp içtikten sonra sızan birinin taklidini yaptım. Zelda hâlâ emin değildi. O yüzden elini tutup arabadan indirdim onu.

“Pekâlâ, pekâlâ, pekâlâ,” dedi. “Kendi isteğimle de gelebilirim, teşekkürler.”

Limuzin şoförüne ödeme yaptı (adamı bütün gece bizimle tutmak için kim bilir kaç tane yüzlük vermişti), sonra da eve

girdik. Yapabildiğimiz kadar sessiz bir şekilde dar mutfaktan geçip merdivene doğru ilerledik. Çatı katına çıkan merdiveni indirdiğimde biraz patırtı çıktı ama bunun annemi uyandırmayacağını biliyordum.

Hoşlandığım kızı odama getirebilmem biraz garipti. Birdenbire tüm bu olanlardan dolayı utanmaya başladım: yatağında, yastıkların karşısında duran pelüş fil, televizyonun altındaki PlayStation 4, kitap rafında belirgin bir şekilde görünen bilimkurgu ve fantastik türündeki romanlar... Neyse ki içerisi karanlıktı ve Zelda alkollüydü. İkimiz de kostümlerimizi çıkardık. Ona giymesi için bir tişört ve boxer verdim. Onları giymeye çalışırken neredeyse düşüyordu. Birlikte çarşafların altına girdik.

“Parker?” Ona konuşarak cevap veremeyeceğimi hatırlaması için bekledim. “Bu gece seninle sevişmeyeceğim. Sen çok tatlısın, hele o elindeki dev günebakan buketi... Ve senden gerçekten hoşlanıyorum ama bu doğru olmaz. Eğlenceli de olurdu ama doğru olmaz. Gerçi böyle de çok eğleniyorum. Çok eğleniyorum.” Zelda aklından geçen onlarca şey arasından hangisi hakkında konuşacağını seçmeye çalışırken onu izledim. “Neyse ama bunun konumuzla alakası yok. Ne olursa olsun seninle birlikte olamam. Bu seksle ilgili değil, anlıyorsun değil mi? Ama her şeyin sonu yine ona dayanıyor gibi. Sen de farkında mısın bunun?” Zelda soruyu bana sormuş olsa da daha çok kendisiyle tartışıyor olduğunu hissettim. Sesi gittikçe daha kontrolünü kaybetmiş bir tonda çıkıyordu. “Her şeye baştan başlayamam Parker. Ben yanıp kül oldum. Kabuğumun içinde hiçbir şey kalmadı! Bu ne senin ne onun ne de benim için adil olurdu.” İki eliyle başımı tuttu ve gözlerimin içine baktı. “Hiç adil değil Parker Santé.”

Neden bahsettiği ve “o” derken kimi kastettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bu, bir erkek arkadaşı olduğu anlamına mı geliyordu?

Aniden ellerini yanaklarımdan çekip kendini sırtüstü bırakarak gülmeye başladı. “Sürekli senden cevap vermeni bekliyorum. Ama boşuna bekliyorum, öyle değil mi?” Dirseğinden destek alarak doğruldu. “Birçok kadının rüyalarını süsleyen türden bir adam olduğunu düşünenler olabilir. Sadece dinleyen bir adam.” İlk kez annem dışında bir kadın beni adam kelimesiyle tarif ediyordu (annem de sadece “genç adam” derken bu kelimeyi kullandığından ima ettiği şey daha ironik gelirdi bana). Garip bir şekilde bu kelime tek başına kullanıldığında bana kendimi biriymişim gibi hissettiriyordu.

“Eminim ki sabah olduğunda her şey anlamını bulacaktır,” dedikten sonra sakinleşti Zelda. Başını göğsüme yaslayıp birkaç saniye içinde uykuya daldı. Bir süre öylece kalmasına izin vererek kıpırdamamak için elimden geleni yaptım. Ama kısa süre sonra uyuşan kolum karıncalanmaya başladı. İçtiğim tüm o içkilerin geride bıraktığı kötü tat da hâlâ boğazımın derinlerinde kendini hissettiriyordu. Onu kendimden uzaklaştırdığım sırada biraz horuladı.

O sesi duyduğumda alt katta, mutfakta koca bir bardak musluk suyu içiyordum. Yaz boyunca sokaklarda dolaşan dondurma kamyonlarından yayılan müzik gibi uzaktan gelen bir melodiydi duyduğum. Dışarıdan geldiğini düşündüm ama yukarıya çıkmak için merdivenlere yaklaştığımda sesin yükseldiğini fark ettim. Tavan arasına çıktığımdaysa duyduğum sesin nereden geldiğini anladım.

Zelda’nın cep telefonu çalıyordu.

Çantasını açıp telefonunu çıkardım. Zil sesi sonunda susmuştu. Sesi duyup duymadığını anlamak için Zelda’ya baktım ama dünyadan habersiz bir şekilde uyuyordu. Bir süre sonra telefonda kısa bir çınlama sesi geldi. Sesli mesaj.

Hiç düşünmeden birdenbire dinleme tuşuna bastım.

“Bayan Toth, ben UCSF Tıp Merkezi’nden Gabby Greene. Nathaniel ile ilgili arıyorum. Lütfen en kısa sürede bize ulaşın. Durum acil.”

Biliyorum, başkasının sesli mesajını dinleyerek sıçmıştım. Ama sıçmaktan daha kötüsü nedir biliyor musunuz? Sıvamak. Ben de sıvadım. Sesli mesajı sildim, sonra arama kaydına geçerek o cevapsız aramayı sildim ve ardından da ayarlara girerek telefonu "Rahatsız Etmeyin" moduna aldım, böylece daha fazla arama gelemeyecekti.

Ayrıca bunca zamandır onun da benimle kafa buluyor olması da olasıydı (telefona gelen sesli mesaj, bana söylediği iki şeyin doğru olduğunu gösteriyordu: Soyadı Toth idi ve gerçekten Nathaniel adında bir adamla bağlantısı vardı). O mesaj neyle ilgili olursa olsun, artık Zelda'nın Golden Gate'ten atlamasıyla sonuçlanacak süreci başlatamayacaktı. Belki de bunu yaparak, onun hayatını kurtarmıştım. Ve belki, onunla birlikte kendi hayatımı da kurtarmıştım.

Yeniden yatağa girdim ve uykuya daldım.

1

KASIM
CUMARTESİ

KUTUDA NE VAR?

UYANDIĞIMDA KAFAMDA, İÇİNE CAM KIRILKLARI serpiştirilmiş pamuk yumakları varmış gibi hissediyordum. Kalbimin her atışıyla birlikte, bir maymun beynime bir pinpon raketiyle vuruyor gibiydi. Sonra yatağımdaki kızı hatırladım ve maymun biraz da olsa sakinleşti. Zelda gözlerini açtı: Sanki bir gözündeki Pasifik Okyanusu, diğesindeyse Atlantik vardı. Geceyi benimle geçirdiğini anladığı an ılgılık atmasından korkuyordum.

“Günaydın,” dedi uykulu bir gülümsemeyle ve sonra birden irkildi. “Ah, lanet olsun. En son ne zaman akşamdan kalma bir halde uyandığımı hatırlamıyorum bile. Kahve içmeliyiz, hemen.”

Sızlanarak yataktan çıktık. Zelda’nın yanında dün geceki kostümünden başka bir kıyafet yoktu. O yüzden benim tişörtümle kapüşonlu eşofman üstümü giydi. Altına da dün mağazadan benim için seçmiş olmasına rağmen kendi üzerine de şaşırtıcı bir şekilde tam oturan siyah, dar kotu geçirdi. Çoraplarından birini yatağın altından çıkarmaya çalışırken de kutuyu buldu.

“Bu da ne?”

Kutunun orada olduğunu tamamen unutmuştum. Birkaç yıl önce babamın yayıncısı, onun hiç basılmamış bir kitabının dosyasını olduğu gibi geri göndermişti. Sanırım bir tür antoloji ya da ona benzer bir şey yapacaklarken son kararları şu olmuş-

tu: Hayır, teşekkürler. Annem onun tek bir kelimesini bile okumaya katlanamayacağını söyleyip olduğu gibi bana vermişti.

B-a-b-a-m, dedim işaret diliyle.

Zelda tam anlamamıştı. "Tabam?"

B-a-b-a-m, diye işaret ettim harfleri yeniden. Aynı zamanda ağzımı oynatarak kelimeyi de söylüyordum.

"Ah! Baban! Bu onun çalışması mı?"

Başım la onayladım.

Kutunun yan ma diz çöktü ve kapağını açarak kâğıt, dosya ve defter denizini özgür bıraktı. Bazı sayfalar yoğun ve anlaşılması güç bir el yazısıyla, bazılarıysa daktiloyla yazılmıştı. İspanyolca bölümler olduğu gibi İngilizce bölümler de vardı. Gazetelerden kesilmiş kupürler ve eski fotoğraflarla birlikte duran birkaç bağlı defterin üzerinde *Diario** etiketi vardı.

"Babanın günlükleri," dedi Zelda defterlerden birini havaya kaldıırken. "Bunları okudun mu?"

Başımı hayır anlamında salladım. Kutu elime ilk geçtiğinde bunu denemiş tim ama karmaşık el yazısını çözmek için harca yacağım zamanın sonunda sadece sıkıcı yetişkin insan problemleri okuyacağımı anlayınca buna değmeyeceğine karar vermiş tim. Zelda günlüklerden birini açtı ve rasgele bir sayfa seçti.

"On Beş Haziran, 2005," diye okumaya başladı. "Yine o eski kavga. Bana daha fazla para gerektiğini söylüyor, yakında olacak diyor um. Çalışmanın onun için sorun olmayacağını söylüyor, benim için sorun diyor um." Zelda'nın İspanyolca bilebileceği aklımın ucundan bile geçmemiş ti; okuduğunu çevirmesi çok etkileyiciydi. "Sonra birimiz bağırıyor, buna karşılık diğ eri de bağırıyor, ardından ben normalde gücümün yetmeyeceği bir şeyi kırıyorum. Sonra zihnimi temizlemek için yürüyüş e çıkıyorum ama temizleyemiyorum." Okumayı bıraktı, günlüğü

* (İsp.) Günlük. -ed.n

kutuya geri koyarak kutunun kapağını kapattı. “Özür dilerim. Bunu yapmamalıydım.”

Masanın üzerinden defterimi ve kalemimi aldım.

Bu bilmediğim bir şey değil, yazdım. Oldukça mutsuz biriydi.

“Anladım. Peki sence neden öyleydi?”

Sanırım istediği kadar başarılı olamamıştı. Son kitabı sadece iki yüz kopya civarında satabildi.

“İyi yazamıyor muydu?”

Bilmiyorum. Belki de gerektiği kadar çok çalışmıyordu. Bir gün annemle eve geldiğimizi hatırlıyorum. Evin kapısını baya gürültülü bir şekilde kapatmışım. Eskiden sahip olduğumuz evdeydik, bu evden daha büyüktü. Babam bütün siniriyle ofisinden koşarak çıktı, yanımıza gelip, çalışmak için sessizliğe ihtiyaç duyduğunu söyledi. Ama kısa bir süre sonra çalışma odasının anahtar deliğinden baktığımda onun içeride solitaire oynayıp bira içtiğini görmüştüm.

“Belki de bu çalışma sürecinin bir parçasıydı.”

Zelda’ya kesin öyledir mesajı içeren bir bakış attığım için bunu yazmaya ihtiyaç duymadım.

“Sana şiddet uyguladı mı hiç?”

Öyle şeyler yapmazdı. Kötü bir adam değildi. Sanırım ondan bahsederken o tür bir adam olduğu izlenimi yaratıyorum.

“Kötü adamlar gerçekte yoktur,” dedi Zelda, elini benimkinin üzerinde koyarak. “Onlar sadece kötü filmlerde olurlar.”

Kutuyu yatağın altına geri ittim. Üstümüzü giyinme işini tamamladıktan sonra tavan arasından aşağı indik. Alt katta mutfakta annemin çıkardığı patırtıyı duyabiliyordum. Onu atlatmanın bir yolunu bulmalıydık.

“Bunlar annenle baban mı?” diye sordu Zelda duvara asılmış yarım düzine çerçeveli fotoğrafı işaret ederek. Başımla onayladım.

“Tanrım, burası mezarlıktan farksız. Annenin yatak odası mı?” Ben cevap veremeden Zelda kapıyı açtı. Annemin yatağı hâlâ dağınıktı. İlaçları komodinin üzerinde duruyordu –Pro-

zac ve Tylenol PM- yanlarında da boş bir şarap şişesi vardı. Zelda daha çok fotoğraflarla ilgileniyormuş gibi görünüyordu. Bir tanesi televizyonun üstündeydi. Bir diğeriye pencerenin yanındaki duvarda asılıydı. Bir çift fotoğraf da komodinin kenarına yaslanmıştı. Zelda sağda, Prozac kutusunun hemen arkasında duran fotoğrafı aldı. Küçük çiçekli bir çerçevenin içindeki fotoğrafta babam bir piknik masasında oturmuş sigara içiyordu. "Öleli ne kadar oldu?"

Beş parmağımı kaldırdım.

"Annen tekrar evlenmedi mi?" Başımı hayır anlamında salladım. "Buna şaşırmamalıyım aslında. Hangi adam hayaletlerle dolu bir eve gelmek ister ki?"

Bana neredeyse yabancı birisiyle annemin özel hayatını konuşmak gerçekten garip hissetmeme neden olmuştu. Hatta annemin özel hayatını konuşuyor olmak bile garip hissettirmişti. Zelda'nın elinden tutup onu yeniden koridora çektim.

Merdivenlerin başına vardığımızda, *Burada kal*, dedim ağzımı oynatarak.

"Emredersiniz efendim," dedi Zelda alaycı bir ciddiyetle.

Annem mutfakta, fırının yanında duruyordu. Fırından yayılan güzel koku burun deliklerimden içeri girince, bir an için Zelda'yı anneme görünmeden evden çıkarma görevimi unuttum.

"Günaydın canım," dedi annem. Onun yanından sıvışarak salona geçmeye çalıştım. "Dur bir saniye." Bir elini başımın arkasına yerleştirirken diğeriyle göz kapaklarımı yukarı doğru çekti; gözlerimdeki kızarıklığı görmüştü. Birinin bana dokunuşunun bıraktığı iz, yüzümden okunuyor olmalıydı. "Sen resmen geceden kalmasın!" dedi.

Daha önce de söylediğim gibi, konuşamayan birinin yalan söylemesi çok zor. Merdivenlerden gelen gıcırtyı duyduğumuz anda, tam da anneme anlatacağım şeyleri kafamda derle-yip toplamakla meşguldüm. Ses gelince annem merdivenlere

baktı. Ben de merdivenlere baktım. Sonra annem bana baktı. Ben anneme baktım. İkimiz birden merdivenlere baktık.

“Günaydın Bayan Santé,” dedi Zelda. “Ben Zelda.”

Şokun, tüm olası cevaplama sistemlerinizi felce uğratan bir türü vardır; biri size çok kaba bir şey söylediğinde, vereceğiniz münasip cevabın saatler sonra aklınıza gelmesi gibi. Annem de tam olarak öyle bir şok yaşıyordu. Benim gibi gençlerin çoğu eve içkili gelip üstüne bir de herhangi bir kızı yanlarında getirdikleri zaman ciddi tepkilerle karşılaşabilirlerdi ama söz konusu bensem bunlar normal bir gencin yapacağı türden şeylere büyük bir geçiş anlamı taşıyordu. Annemin bu konuda beni ayıplamayacağını biliyordum. İki imkânsız seçenek arasında sıkışıp kalmıştı. Pastırmanın pişerken çıkardığı cızırtı eşliğinde yaşadığımız an uzadı ve uzadı.

“Sanırım biraz daha yumurta hazırlamam gerek,” dedi annem sonunda.

“Teşekkür ederim Bayan Santé.”

Zelda’yla ben salona geçip oturduk. Kanepenin minderlerinden biri tamamen boş kalacak kadar mesafe vardı oturduğumuz yerlerin arasında. Annemin dün gece olanlarla (ya da trajik bir şekilde, olmayanlarla) ilgili düşüneceği şeyleri değiştirecek kadar geniş bir mesafe. Birkaç dakika sonra kahvaltı hazırды; yanında insana hayat veren kahveyle birlikte.

“Başka bir şeye ihtiyaç var mı?” diye sordu annem.

“Her şey harika görünüyor,” dedi Zelda.

“Ah, güzel.”

Artık kaçış yoktu. Tıpkı ölüm gibi ya da vergiler ve günün herhangi bir ânında televizyonda yayınlanmaya başlayan Law & Order programı gibi, bundan kaçış yoktu. Annem rahat bir sandalyeyle tam karşımıza oturdu, derin bir nefes aldı ve sonra...

SORGULAMA BÖLÜM 1

“EE ZELDA, BANA KENDİNDEN BAHSET-
sene. Nerelisin?”

“Omaha,” dedi Zelda hiç tereddüt etmeden. Bir parça Neb-raskalı aksanı duymuş gibiydim ama bana da öyle gelmiş ola-bilirdi. “Hiç gitme şansınız oldu mu?”

“Evet, oldu. Delta Havayolları’nda kabin memuruyum, o yüzden birçok yere gitme şansım oldu.”

“Keyifli bir iş olmalı. Uçmak her zaman romantik gelmiştir bana.”

Annem güldü. “Romantik mi? Belki bundan elli yıl önce, uçak seyahati sadece zengin insanlara özgüyken olabilir. Ama o günler çok eskide kaldı.”

“Çok yazık. Biliyorsunuzdur, eskiden American Havayolları’nda açık büfe olurdu. Düşünebiliyor musunuz? Şimdiyse bir paket fıstık verirlerse şükredin. Üstelik verseler bile ambalajını açmanız neredeyse imkânsızdır.”

“Sık seyahat ediyorsun belli ki. Asker çocuğu falan mısın?”

Zelda başını iki yana salladı. “İflah olmaz bir gezgin oldu-ğumu söyleyebilirim. Kundera’nın da dediği gibi: ‘Hiçbir yeri ev olarak görmeyen bir kadının zihninde, yolculukların sona ermesi düşüncesi dayanılmazdır.’” Annem şaşkın görünüyordu ve ben onu anlayabiliyordum. Zelda’yla konuşmak biraz ilginç bir deneyimdi. “Hangi okula gidiyorsun?”

"The Lyceé Français, şehir merkezinde. Biliyor musunuz orayı?"

Dün gece kumsalda yaktığımız ateşin etrafında otururken Zelda bana hiç okula gitmediğini söylemişti. Gerçek neydi?

"Tabii ki biliyorum! Ne güzel!" Annem korkunç bir aksanla Fransızca sordu. "*Parlez-vous?*"

"*Bien sûr! Et vous?*"

"Ah, şuraya bak. İspanyolca'ya gerçekten çok benziyor."

"*Me gusta español también.*"

Annem uzanıp diz kapağıma vurdu hafifçe. "Nasıl da yetenekli bir arkadaşsa sahipsin Parky!"

Bilmez miyim, dedim işaret diliyle.

"Hangi üniversiteye gitmeyi planlıyorsun Zelda?"

"Parker'ın başvuracağı yerlere başvuracağım çoğunlukla."

Kahretsin! Verdiğim sözü tutmaya niyetim olmadığı için, annemin Zelda'yla yaptığımız anlaşmayı bilmesini istemiyordum. Zelda'ya delici bakışlarla baktım ama o kaygısız bir şekilde anlatmaya devam ediyordu. "Aramız gayet iyi. O yüzden ben de üniversiteye birlikte gitmemiz iyi olur, diye düşünüyorum."

Annem az öne piyangoyu kazanmış gibi bakıyordu. "Ne harika şeyler duyuyorum böyle! Son konuştuğumuzda başvuru yapmayacağını söylemişti bana."

"Fazla beklentiye girmenizi istemedi," dedi Zelda. "Biliyorsunuz, notları yüzünden kabul edilmeyebilir. Ama ben yine de bunu bilmeniz gerektiğini düşündüm."

"Evet...bu...ben..."

İlk başta annemin ne söyleyeceğini bilemediğinden kekeleydiğini düşündüm ama sonra ağlamaya başladığını fark ettim. "Özür dilerim Parker," derken hüngür hüngür ağlamaya

* (Fr.) Fransızca konuşuyor musunuz? -çn

** (Fr.) Evet, ya siz? -çn

*** (İsp.) İspanyolca'yı da severim. -çn

devam ediyordu, "ama bu benim için büyük bir haber oldu. Ve keşke... keşke Marco da burada olsaydı. Seninle gurur duy-
yar..."

"Bu sabah üzölmek yok Bayan Santé," dedi Zelda. İşler daha da kötüleşmeden önce yaşanması muhtemel bir hıçkırık festivalinin önünü kesmeyi başarmıştı. "Bunu kutlamamız gerek! Müzik açabilir miyiz? Dinleyecek bir şeyler var mı?" Televizyonun altındaki rafta duran müzik setini görene dek odanın içine göz gezdirdi. "Mükemmel."

Gidip hareketli, eski caz parçaları çalan bir radyo istasyonunu ayarladı.

"Hadi gel," dedi elini bana doğru uzatarak. "Ben dün gece bütün zamanımı senin sevdiğin parçalarda dans ederek geçirdim. Şimdi sıra sende."

Ayağa kalkıp yanına gittiğim anda beni daha yakınına çekti. Yanak yanağa dans ediyorduk.

"Bu müzikleri seviyorum!" dedi annem. Sonra da gözyaşlarını silip ayağa kalktı ve eski zaman insanların büyüleyici figürleriyle salonda dans etmeye başladı. Aşağı yukarı otuz saniye sonra kendini yeniden kanepeye bırakmıştı. "Ah, dans etmek için fazla yaşıyım."

"Hiç ilgisi yok!" dedi Zelda. "Bu odadaki en yaşlı kişi bile değilsiniz!"

Annem güldü. Duydukları kafasını karıştırmışa benzemiyordu. Çok geçmeden yeniden dans etmeye başladı. Üçümüz, yirmi dakika kadar dans etmeye devam ettik ve ben, bunun uzun zamandır bu evde yaşanan en saf ve basit eğlence olduğunu fark ettim.

JAPON ÇAYI BAHÇESİNDE

BİLİYORUM, İNANMASI ZOR OLABİLİR AMA

bir zamanlar ortaokuldayken, bugün olduğum meşhur konuşamayan münzeviye dönüşmeden önce, çok yakın bir arkadaşım vardı. Adı John'du ve biz bulduğumuz her boş ânu, Golden Gate Parkı'nda birlikte oyun oynayarak geçirirdik. Kendimizi en sevdiğimiz video oyunlarındaki büyücülerle savaşçıların yerine koyarken kuru dalları birer kılıçmış gibi salları, çam kozalaklarını ise birer ateş topuymuşçasına havaya atardık. Tüm parkı ele geçirmemiz çok sürmemiştir. Tıpkı sonradan görme bir imparatorluğun yerel halka rağmen bir toprağa bayrağını dikmesi gibi... O zaman çizdiğimiz haritalardan bazıları hâlâ bende; uydurduğumuz tüm o yaratıcı isimlerle birlikte: Goblin Mezarlığı, Şiddetistan, Dev Piranalar Gölü, Mühür Dağı. Tüm bu yerlerin sahibi olarak isimsiz düşmana karşı epik ve hiç bitmeyen bir savaş verirdik. Etrafta koşturup havaya tekme ve yumruklar savurarak birkaç dakika içinde onu yener ve zaferimizi ilan ederdik. Parktaki diğer insanlar iki çocuğun aynı anda sara krizi geçiriyor olduklarını düşünebilirlerdi. Ama biz, birer kahraman olduğumuzun farkındaydık.

Daha sonraları John'la takılmayı bıraktık ama ben, şu an yazıya dökmeye pek de hevesli olmadığım bir yaşa kadar kendimi kahraman olduğuma inandırma oyununu oynamaya devam ettim. Golden Gate Parkı'nın tam ortasına, verniklenmiş kırmızı ve büyük kapıların hemen ardına kurulmuş Japon

Çayı Bahçesi'ne daha önce hiç gitmediğimi söylediğimde Zelda bana inanmadı. Parkın geri kalan kısımları ücretsizken o bahçeye girenlerden alınan altı dolarlık giriş ücreti beni oraya gitmekten vazgeçirmeye yetmişti hep. Ama Zelda oranın, şehirdeki en sevdiği yerlerden biri olduğunu söyledi ve annemle birlikte başlattığımız doğaçlama dans partimiz bittikten sonra ikimiz birlikte Cadılar Bayramı kutlamaları sonrası gösteri yürüyüşümüzü yaparak oraya gittik.

Baştan ayağa siyahlar giyinmiş bir kız, çay bahçesine giriş biletleri satan gişenin içinde oturmuş dövme fotoğraflarıyla dolu bir dergiyi inceliyordu.

"İki bilet lütfen," dedi Zelda.

Kapıların ardında, berrak göletlerin üzerinden geçen kıvrımları biraz abartılı olan köprüler; mükemmel bir şekilde budanmış, kökleri, suyunu sıkmak için burkulan ıslak bir havlunun kıvrımları gibi birbirine dolanmış ağaçlar ve bir yarısı pembe bir yarısı beyaz yapraklarını konfetiler gibi dallarından aşağıya sallandıran Japon akça ağaçları vardı. Çayevi ise bahçenin tam ortasıydı. Ahşap taraçaya yayılmış yaklaşık yarım düzine insan, sessizce konuşuyor ve seramik fincanlardan buharı tüten çaylarını içiyorlardı. Hafif kayalık dereye bakan bir masaya oturduk biz de. Garson geldiğinde, Zelda ikimiz için de çay sipariş etti.

Defterimi çıkarıp yazmaya başladım. Zelda'nın kahvaltıda sergilediği Oscar'lık performanstan sonra soracağım daha çok sorum vardı.

Anneme anlattığın Omaha ve Fransız okulu hikâyesi doğru mu? yazdım.

"Hayır. Asıl doğruları sana dün gece anlattım. Ya da anlatmayı denedim demeliyim."

Ciddi soruyorum.

Zelda iç çekti. "Parker, seninle bir oyun oynayalım, tamam mı? Oyunun adı İnanmanın Faydaları. Bu oyunu, yeni biriyle

tanışan bütün insanlar oynar. Mesela bir kız sana Avustralyalı olduğunu ya da akrobatlık yaptığını anlatıyorsa, ona inanırsın, öyle değil mi? Yalan söylediğini düşünmezsin.”

Avustralyalı olduğunu söylemekle iki yüz yaşında olduğunu söylemek aynı şey değil.

“İki yüz kırk altı. Ve Parker, bu gerçek.”

Kanıtla o zaman.

“Bunu yapmak, söylemek kadar kolay değil, inan bana. Seni ikna etmek için ne yapabilirim ki?”

Biraz düşününce haklı olduğunu anladım.

“Şuna ne dersin, ölümsüzlük hikâyesi konusunda ikna edici olmak için daha hoş ve etkileyici biri mi olmam gerekmez miydi sence de?”

Sen gerçekten güzel ve etkileyici birisin, yazdım.

Zelda gülümsedi. “Bana bir şeyler sor. Bakalım bir yalan yakalayabilecek misin? Haydi, yap bakalım.”

O sırada çaylar geldi. Çayın adı Genmaicha’ydı. Çayın koku her zaman tadından daha iyi gelmiştir bana; o yüzden fincandan yükselen o kekremsi kokuyu almak için biraz kokladım. Sonunda ilk yudumumu aldığımdaysa şaşkındım; yanık mısır gibi bir tadı vardı. Kötü değildi.

Gerçekten istediğim her şeyi sorabilir miyim?

“En saçma sorunu bile sorabilirsin.”

Hep öyle başlarım zaten.

SORGULAMA BÖLÜM 2

NEREDE DOĞDUN? YAZDIM.

"Almanya'da, Kassel diye küçük bir şehirde. Hiç görmemiş-sindir kesin ama çok güzeldir. Şehir merkezi savaş sırasında epey zarar görmüştü."

Savaş derken?

"İkinci Dünya Savaşı. Sadece tek bir gecede elli bin insan yerinden yurdundan edildi."

Telefonumu çıkarıp Vikipedi'den Kassel'e baktım. Ben bulduklarımı okurken Zelda sabırla bekledi. Her şeyi kontrol ettim ve ona sormak için daha gizli kapaklı kalmış olabilecek bir şeyler bulmaya çalıştım.

Bana Bergpark Wilhelmshöhe'den bahsetsene, yazdım bu adı telaffuz etmek zorunda kalmadığım için memnun hissederek.

"Açık araziye kurulmuş kocaman bir park orası. Meşhur bir Herkül heykeli var ve heykelin olduğu yükseklikten akan su, aşağıda göle dönüşüyor. Her sene orada su oyunları oynanırdı. Biz çocuklar da tüm olup biteni izlerdik."

Bana Kassel'de yaşamış birkaç ünlü isim sayabilir misin?

"Grimm Kardeşler en bilinenleridir. En iyi çalışmalarını orada yaptılar ama o zamanlar ben orada yaşamıyordum. Bir keresinde bir partide onlarla tanışmıştım. Biri acayip donuk ve sıkıcıyken diğeri fazlasıyla hareketli ve neşeliydi. Fazla sıcakkanlıydı. Tabii o zamanlarda bu tip şeyler tartışmaya açık değildi. Eşcinsellikten bahsediyorum. Fazla sıcakkanlı olmak."

Öne çıkan bir ressam söyler misin?

“Birkaç tane söyleyebilirim ama büyük ihtimalle duymak istediğin isim Rembrandt. Benim favorim o değil tabii. Çok karamsar.”

Pekâlâ, bu sorular işe yaramıyordu. Zaten küçük bir şehirle ilgili Vikipedi bilgilerini ezberlemek zor olmazdı onun için.

Halinden memnun bir ifadeyle gülümsedi. “Hâlâ ikna olmadın mı?”

Basit cevaplar bunlar.

“Sorular basit olduğu için öyle.”

Haklıydı. Herkesçe bilinen şeyleri bilmesi kolaydı. Daha büyük, bilmesi daha zor konulara ihtiyacım vardı.

Hikâyeni anlat bana, yazdım.

“Hikâyemi mi?”

Evet, tek seferde bütün hayat hikâyeni anlat mesela.

“İki yüz elli yıllık bir hikâye biraz uzun olabilir.”

İki yüz kırk altı demiştin.

“Yuvarladım!” diyerek iç geçirdi Zelda. “Voltaire’e göre sıkcılığın sırrı her detayı anlatmakta gizlidir. Belki sen bilmiyor olabilirsin Parker ama kendi hikâyesi insanı hasta edebilir bazen. Seni memnun edecek tek yol bu mu gerçekten?”

Beni oyalama, anlat.

“Şuraya bak! Ne diktatör ama!” Zelda çayını alıp hafifçe kokladı ve sonra bir yudum aldı. Bunun, iyi bir hikâye anlatıcısı için kabaca bir kurgu yapmaya yetecek kadar uzun bir süre olduğunu anladım. Ama yine de hikâyesinde boşluklar olacaktı elbet; yeterince dikkatli dinlersem o boşlukları bulabilirdim. Bir hikâyenin ilk taslağında her zaman boşluklar olurdu.

“Babam yargıçtı,” diyerek başladı sonunda. “Annemse sadece anneydi işte, eskiden tüm annelerin olduğu gibi. Çocukluğum o zamanın şartlarına göre normal geçti. Diğer kızlar gibi ben de kızlar için uygun görülen konularda eğitildim. Müzik ve resim. Diller. Hayatın hoş yanlarıyla ilgili incelikler. Bazı şeyler-

se o zamanlarda da benimleydi, mesela bunlar." Gümüş saçlarını işaret etti. "Evet, saçlarım her zaman böyle görünüyordu."

Boyamış olmalısın.

"Ah, yapma ama. Saç köklerime bak seni ahmak. Boyamış olsam kendi rengi köklerden mutlaka anlaşılırdı."

Masanın üzerinden uzanıp başını yüzüme dayayacak kadar yaklaştı. Saçlarından bir tutamı avcuma alıp inceledim. Doğruydu, diplerden çıkan renk de gümüş rengiydi.

Belki de daha dün boyadığından kökler bu kadar kusursuz görünüyordur, yazdım.

"Evet," dedi Zelda dalga geçer gibi. "Daha yeni tanıştığım bir çocuğu saçlarımın doğal renginin bu olduğuna ikna etmek için dün saçlarımı boyadım. Saçmalama daha fazla." Saçlarını arkaya doğru attı. "Her neyse, ilk eşim Karl saç rengimi çok beğenirdi. Bunun beni fark edilir kıldığını söylerdi. Evlendiğimizde on sekiz yaşındaydım. Karl avukattı, aynı zamanda babamın çok iyi bir arkadaşıydı. Ondan çok hoşlanıyordum ve iyi bir eş olmak için elimden geleni yaptım. Ama durumumla ilgili bir semptom kendini gösterdiğinde işler tamamen değişti. Her şeyi denedik. Sanatoryumun en yüksek rakımlı yerlerinde aylarımı geçirdim. Şifa peşindeydi. Ama iyileşemeyeceğim kesin olarak anlaşıldığında kocam evliliğimizi feshetti. Bir daha asla evlenemeyecektim. O zamanlar çocuğu olmayan kadınlar kadın sayılmazdı. Ben annem ve babamla yaşamaya devam ederken bütün kardeşlerim kendi ailelerini kurdular. Birkaç yıl sonra da o soru gelip yerleşti hayatıma. Neden yirmi beş yaşına geldiğim halde hâlâ on sekiz yaşındaki halimin aynısı gibi görünüyordum? Neden yirmi sekizimde de aynıydım? Ve otuz üçümde? İnsanlar o zamanlar hâlâ cadılara ve şeytanlara inanıyorlardı. Dedikodular susturamayacağımız kadar yüksek sesle konuşulmaya başlandığında babam beni İskoçya'daki evimize yerleştirdi. Orada bir kâhya ve bahçıvan-dan başka hiç kimse yoktu. Adları Fiona ve Clive'dı. Zamanla

benim durumumu anladılar ve neyse ki sağduyu o günlerde bir meziyet sayılıyordu ve benimle ilgili tek kelime bile etmediler. İkisi de mükemmel birer ruha sahiptiler. İkisinin de cezaesine gittim.”

Zelda’nın bakışları boşluğa daldı. Fincanın kenarı altı dağına yaslandı. Çayın buharı yükseliyor, bir gölün üzerini kaplayan sis tabakası gibi Zelda’nın gözlerinin önünü kapatıyordu. Ağlamanın eşliğinde gibiydi. Elbette ona hâlâ inanmıyordum ama hikâyesine bağlılık konusundaki inadına ve drama kabiliyetine olan hayranlığım gittikçe artıyordu.

“İskoçya’da hayat sıkıcıydı ama en azından güvendedim. Kasabaya inmem gereken zamanlarda yüzümü bir eşarpla örtüyordum ama çoğunlukla dışarı çıkmazdım. Kitap okuyup bahçemle ilgileniyordum. Enstrüman çalıyor ve resim yapıyordum. Onlarca yıl geçti. Kardeşlerim yılda birkaç kez beni ziyarete gelirlerdi. Hatta kız kardeşlerimden biri bir süre benimle birlikte yaşadı ama sonunda hepsi bu dünyadan göçtü. Yüz yaşına girdikten kısa bir süre sonra seyahat etmeye başladım. Dünyanın dört bir yanındaki ülkeleri gezdim, Antarktika hariç tüm kıtaları dolaştım. Yirminci yüzyılın sonlarına doğru Amerika’ya taşınmaya karar verdim. O zamanlar kayıtlarla oynamak daha kolaydı. Kendi nüfus kayıtlarımı düzenleme şansım oldu. Şimdi olsa bunu yapamazdım elbette. Teknoloji birçok konuda sihirli dokunuşlar yapmayı engelliyor.”

Nasıl hayatta kaldın? yazdım.

“Ailem bana para bırakmıştı ama Büyük Bunalım’da hepsini kaybettim. Ondan sonra çalışmaya başladım. Yeniden evlenene kadar çalıştım, Nathaniel ile yeniden evlenene kadar. Sana dün ondan bahsetmiştim sanırım. Palace Hotel’de tanıştık. Genç ve yakışıklı bir adamdı ama ben hayatım boyunca epey yakışıklı tanıdığım için ona karşı gayet ihtiyatlıydım. Onunla yemeğe çıkmam için beni ikna etmesi bile aylarını adı. Yemekten sonra da birkaç ay içinde evlendik ve kısa süre içinde Amerika’dan ayrılıp dünyayı gezmeye başladık.”

Nathaniel ismi bana dün gece sildiğim sesli mesajı hatırlattı. Demek ki gerçekten öyle biri vardı ama Zelda'nın neden Nathaniel kocasıymış gibi davrandığını sadece Tanrı bilirdi.

Bana anlattığın şeyleri ona da anlattın mı?

"Tabii ki. Er ya da geç bir şeylerin farkına varacaktı zaten."

Sana inandı mı?

"İnandı." Zelda çayın geri kalanını da içti. "Pekâlâ, daha başka sorun var mı Parker Santé yoksa mağlubiyeti kabullenmeye hazır mısın?"

Düşündüm. Oldukça iyi iş çıkarmıştı. Hikâyesinde tek bir boşluk bile bulamamıştım. Ama anlattığı hikâye ölümsüzlük, çoklu evlilik ve Grimm Kardeşler'le takılmak gibi şeyleri satmaya çalışırken boşluk aramak saçmaydı belki de. Temel olarak hikâyenin kendisi koca bir boşluktu zaten.

Özür dilerim, yazdım. Ama hayır.

İNAN BUNA

“PEKÂLÂ, SANA BAŞKA NE ANLATABİLİRİM bilmiyorum,” dedi Zelda. **“Yapabileceğim her şeyi yaptım.”**

Ben de hikâyeler yazıyorum Zelda. Bu zor bir şey değil.

“Benim için zor. Bende öyle bir yetenek yok. Ben olayları sadece olduğu gibi anlatabilirim.”

Ama sadece sen öyle olduğunu söylüyorsun diye ölümsüz olduğuna inanmamı beklemiyorsun, değil mi? Aptal değilim ben.

“Ben de aptal olduğunu düşünmedim zaten Parker. Ayrıca ölümsüz olduğumu da söylemedim. Sadece yaşıyor gibi görünmüyorum. Golden Gate Köprüsü’nden atladığımda her şeyin sona ereceğine ikna olmama yetecek kadar çok şey biliyorum.”

İşte yine başladın. Senden hoşlandığımı bildiğin için kendini öldürmekten bahsediyorsun ve senin için üzülmemi istiyorsun, ayrıca o koca hikâyesi de...

Zelda, defterimin yazdığım sayfasını yırtıp elinde buruşturdu ve trabzanın üzerinden dereye attı. Öfkeliydi ya da öfkeliymiş gibi davranıyordu; gözlerindeki fırtınayı görebiliyordum.

“Parker, gitmemi ister misin?”

Ses tonunda ölümcül bir ciddiyet vardı. Bu bana aniden, ben çok küçükken annemle babamın beni de yanlarında götürdükleri o seyahati hatırlattı. Bütün bir haftayı Alaska’da koca bir teknede balık avlayarak geçirmiştik. Yanımızda küçük bir

grup insan ve arasında koca bir somonu bütün halde saklayabileceğiniz kadar gür sakalları olan kaptandan başka kimse yoktu. Yolculuk acayip sıkıcıydı; ta ki üçüncü gün gelip de ben ilk balığımı tutana kadar. Güvertedekiler hep bir ağızdan beni tebrik ediyorlardı, tuttuğum balık ise sulardaki kokuşmuş hayata geri dönebilmek için çırpınıyordu. Ağrı çekiyor, çekiyordum. Ben çektikçe ağrı, kalp krizini gösteren bir EKG'deki kalp atışı çizgileri gibi zikzaklar çiziyordu. Gür sakallı kaptan ise o aptal balığı yakalarsam yaşama kabiliyetimin olduğuna inancakmış gibi bir ifadeyle beni izliyordu. Savaştım, direndim ve sonunda... her şey sulara gömüldü. Tebrikler sona erdi. Kaptan arkasını dönüp gitti. Balığı kaybetmişim.

Bunu umursamamam gerektiğini düşünmüş olabilirsiniz. Yani, o balık zaten benim değildi, değil mi? Kimin umurunda ki? Onu tutmadan bir dakika önce de balığım yoktu. Ama o bir dakikalık sürede işler o kadar çok değişmişti ki, daha öncesinde balık yokken sorun olmayan şey, balık gittikten sonra tamamıyla sorun olmaya başlamıştı.

Zelda'yla hiç tanışmamış olsaydım hiç sorun olmazdı. Ama artık tanışmıştım ya da daha doğrusu büyük ölçüde tanışmıştım. Artık onu kaybetme düşüncesine katlanamazdım. Onu bir balıkla kıyaslıyormuşum gibi gelmiş olabilir ama bu sadece bir metafor. Buna takılmayın.

"Parker, gitmemi istiyor musun?"

Başımı hayır anlamında salladım.

"O zaman bana inanmak zorundasın. Çünkü dünya üzerindeki belki de son günüm olan bugünü, birisini yalancı olmadığımı ikna etmeye çalışarak harcamak istemiyorum. Bana inanman karşılığında ben de senin bana anlatacağın her şeye inanacağıma dair söz veriyorum, üstelik hırsızlık yaptığını ve okuldan kaçtığını ve asla tatmin edilemeyen biri olduğunu bil-meme rağmen."

Deneyeceğim, yazdım yeni bir sayfa açarak.

“Hayır, bu yetmez.” Fincanlarımızı masanın kenarına itti.
“Gözlerini kapat.”

Neden?

“Sadece dediğimi yap.”

Yaptım. Sonra da Zelda’nın ellerini nazikçe başıma yerleştirdiğini hissettim. “İnan Parker.”

Zelda’yla ilgili “bildiğimi” sandığım her şeyi düşündüm. Yaşlanmıyordu. 1770 yılında Almanya’da doğmuştu. İki kere evlenmişti ve eğer hayatında iki Nathaniel yoksa ikinci kocası yolun ilerisindeki hastanede yatıyordu.

İnanması bundan daha zor bir hikâye yazılamazdı.

İnan, dedim kendime, *inan*.

Gözlerimi açtım.

“Evet?” dedi Zelda. “İnanıyor musun?”

Başımınla onayladım. Ona inanma oranım yüzde yirmi beşi geçmezdi ama Zelda o kadar mutlu olmuştu ki, masanın üzerinden uzanıp öptü beni. Önceki geceki derin öpüşmemizin on üzerinden 9,5 aldığı tutku puanlamasında bu öpücük anca 3 puan alırdı ama körü körüne inanma konusundaki motivasyon oranımı yüzde 33’e çıkardığını da söyleyebilirdim.

“Bu sorunu çözmemize sevindim,” dedi ve cüzdanını açıp içinden çıkardığı bir yüzlüğü masaya koydu. Para destesi dünkü haline göre biraz incelmışti. Bu görüntü bana Zelda’yı, çırlı çıplak kalana dek yapraklarını dökecek olan bir ağaç gibi hayal ettirdi. “Biraz yürüyüş yapalım mı? Sanırım senin de hikâyeler anlatman için en uygun zaman.”

PARKER SANTE'NİN HAYAT HİKÂYESİ

ÇAY BAHÇESİNİN ZİKZAKLI VE ÇAKIL taşı kaplı yollarında sallana sallana yürüdük. Ayaklarımızın altındaki taşlardan çıkan her çıtırtı, koca bir köpek, yemeğinden büyük bir ısırık alıyormuş gibi yankılanıyordu.

“Sana sormak istediğim bir sürü şey var,” dedi Zelda. “Ama senin durumundan dolayı hem yürüyüp hem sohbet etmemiz imkânsız. Öyle değil mi?”

Başımı iki yana salladım. Yazarak iletişim kurmanın en kötü yanlarından biri buydu; yazarken ele giren krampları ve geçmiş konuşmalar sır olarak kalabilsin diye bir kâğıt doğrama makinesine sahip olmanın gerekliliğini saymazsak.

“Yine de bir yol bulabiliriz. Şimdi ben sana bir şey soracağım, sen bir yerde durup sorumun cevabını yazacaksın. Sen yazarken ben parkta bir tur atacağım. Tekrar senin yanına geldiğimde oturup yazdığın cevabı okuyacağım. O sırada da sen bir tur atarsın. Nasıl?”

Başımıla onayladım.

“İlk soru: İlk öpüşmen nasıldı? Mümkün olduğunca detaylı bir cevap olsun.”

Zelda köprülerden birine doğru giderken ben de taş banka oturdum. Şişe çevirmece oyunundaki Rosie Cuevas’tan size bahsetmiştim zaten. Daha önce yazdıklarımın aynısını buraya

da yazarak sizi boğmayacağım. Çok uzun bir hikâye olmadı-
ğundan, Zelda gelmeden çok önce yazmayı bitirmiştım. Sonun-
da onu okuması için bankta bırakıp parkın içine giden yollar-
dan rasgele birine girdim; sevimli ve kıpır kıpır genç çiftlerle,
yaşları onlardan daha büyük, ağır hareket eden yetişkin çiftleri
geçtim. Dönüş yolunda biraz kaybolmuştum. Sonunda banka
vardığımda Zelda defteri kafama fırlatarak tebrik etti beni.
Defterimi kapağından zar zor yakalayabilmişim.

“Bu sıkıcıydı,” dedi.

Yüzüme gücenmiş bir ifade takındım.

İç çekti. “Sanırım daha heyecanlı bir soru sormalıydim. Me-
sela, neden bana ilk kimle birlikte olduğunu anlatmıyorsun?”

Yürümeye başladı. O yüzden omzundan tutmak için peşin-
den gitmek zorunda kaldım.

“Ne?”

Olmadım, yazdım.

“Ne olmadın?”

Ellerimi, tüm dünyada *anlasana işte*, anlamına gelecek şekil-
de iki yana açtım.

“Ah!” Gülmeye başlayınca kendimi dört yaşında bir çocuk
gibi hissettim. “Üzgünüm Parker. Ben sadece bu aralar tüm
çocuklar bu işi yapıyor sanıyordum. O zaman başka bir soru
sorayım. Hiç âşık oldun mu?”

Başımı hayır anlamında salladım.

“Tanrım. Kim hiç âşık olmadan ya da sevişmeden on yedi
yaşına kadar gelebilir ki?”

Omuz silktim. Ne söyleyebilirdim ki?

“Pekâlâ, bu romantik konularda soru sormam nafîle. O za-
man aile diyelim. Babana ne olduğunu anlatabilir misin bana?”

Bu benim için zor.

“Ama ben sana tüm sırlarımı anlattım. Sen de bana sırlarını
anlatırsan adil olur. Ayrıca eğer yazar olacaksan, böyle derin
konulardan bahsetmeyi de bilmelisin.”

Peki, deneyeceğim.

“Zamanın var. Yavaş yürüyeceğim.”

Bu konu hakkında detaylı düşünmemeye karar verdim. Olayları hatırladığım kadarıyla anlattım.

Easy Bay'deki IKEA'dan dönüyorduk, yazdım. 80 otoyolundan 101'e yeni çıkmıştık. Başparmağım ile işaretparmağım arasında tuttuğum kaptan Ikea dondurması yediğimi hatırlıyorum (meyveli yoğurt muydu yoksa? Vanilya aromalı kimyasal bir karışım mı? Ya da her ne haltsa artık). Babam telefonda annemle tartışmıştı. Belki bir şey almayı unutmuştu, belki de almaması gereken bir şey almıştı. Bilmiyorum. On iki yaşındaydım ve elimde dondurma vardı; başka hiçbir şey umurumda değildi dolayısıyla.

Babam öfkeliydi ama buna alışkındım ben. Çoğu zaman öfkeli olurdu. Ve ne zaman öfkeli olsa bir şeyleri kırardı. Ama eşyaları kırmasından bahsediyorum. İnsanları değil. “Bunlar sadece eşya,” derdi duvara bir tabak fırlatıp parçaladıktan sonra. Belki de o gün, babamın kırdığı bir şeylerin yerine yenisini alması gerektiği için IKEA'ya gitmiştik. Aslında bu gerçekten anlamlı bir sebep olurdu.

Her neyse, öfkeli birinin nasıl araba sürdüğünü biliyor olmalısın. Hızlanmaları çok sürmez. Direksiyon başına geçmiş sinirli dallamalardır hepsi. Yoldaki diğer tüm arabaların şoförlerine küfrederler, tıpkı yanımızda ilerleyen arabadakiler gibi. Lanet bir kırmızı Jetta'nın içine altı genç doluşmuştu. Girmemiz gereken yol ayrımına ulaşmak için onların olduğu şeride geçmeye çalışıyorduk. Adamın biraz yavaşlaması gerekirdi ama o bunu yapmak yerine hızlanıyordu sanki. Ne yapacağının açıkça belli olduğunu ya da o dallama çocuğun yavaşlayacağını düşünmüş olmalı babam. Ama şerit değiştirdiğimizde o arabanın ön tamponuna çarpıp sağ şeride doğru savrulduk. Ve o anda o büyük çarpışma yaşandı, her şey dönmeye başladı.

Bayılıp bayılmadığımdan emin değilim ama kendimi yeniden bir bütün olarak hissetmeye başladığımda, çok üşüttüğümüzde hissettiğimiz türden bir ağırlık hissettim kafamda. Bu ağırlığın sebebinin emniyet kemeriğimden baş aşağı sallanıyor olmam olduğunu fark et-

mem zaman aldı. Arabanın benim tarafımdaki kapısı alüminyum folyo gibi katlanmıştı. Dönüp babama baktım, göz kapakları titreyordu ve emniyet kemerinden süzülen kan arabanın tavanına damlıyordu. Camların hepsi kırılmıştı ama yanımızdan hızla geçen arabaların gölgelerini görebiliyordum. O an, insanların bizim için tek bir an bile durmamasının ne kadar tuhaf olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Sonuçta otobanın ortasında takla atmıştık ve babamın kanı damla damla arabanın tavanına düşüyordu, anladın mı? Ama hayat biraz da, televizyonda reklamları yapılan o elastik yataklara benziyordu. Üzerine binen ağırlığın şeklini alan yatağa bir bowling topu atsanız bile, top düştüğü yere gömülüp kalıyor, yatağın diğer kenarında uyan insanı uykusundan uyandırmıyordu. Bizim büyük trajedilerimiz sadece bize aitti. Ursula K. Le Guin'in "Omelas'ı Terk Edip Gidenler" hikâyesinde anlattığı gibi. Öyküdeki ülkede herkes müthiş derecede mutlu, sağlıklı ve zeki. Bir gün yaşları kemale erdiğinde onlara, ülkenin bu mükemmel halini, kirli bir kilerde tek başına tutulan ve sadece açlıktan ölmemesine yetecek kadar berbat yiyeceklerle beslenen bir çocuğa borçlu oldukları söyleniyor. Herkes çocuğun aşağıda bir yerlerde olduğunu biliyor ancak ona ufacık bir tavuk parçası bile verseler tüm düzenlerinin yıkılacağını da biliyorlar. Bu hikâyenin kıssadan hissesi de budur işte. Mutsuz insanları görmezden gelebildiğimiz kadar mutlu oluruz. Bu yüzden otoyolda devrilmiş arabaların içinde ne olduğuna biraz bile olsa dikkat etmeden basıp gideriz.

Tam olarak bitirip bitirmediğimden emin değildim ama Zelda geri geldiğinde defteri ona uzattım ve adeta kaçarak uzaklaştım. Çünkü onu yazdıklarımı okurken görmek istemiyordum. Parkta yeniden yürüyüşümü yaparken defteri ve Zelda'yı arımda bırakıp gitmek için çok büyük bir istek duydum. Çünkü geri döndüğümde aramızdaki şeylerin eskisi gibi olmayacağını biliyordum. O beni artık annem ve Doktor Milton dışında kimse bilmediği bir yüzümle tanıyacaktı. Çay bahçesinin girişinde durdum, sokağa baktım; yüzde 49'um sıvışmaya hazırды. Neyse ki yüzde 51'im tamamen ahmak değildi.

Geri döndüğümde Zelda kapattığı defterimi kucağına koymuş halde bankta oturmuş, derenin yanındaki otlarda öpüşen bir çifti izliyordu.

Başını kaldırıp bana baktı. "Bu çok derin bir şeydi Parker. Teşekkür ederim."

Defterimi geri aldım. *Neden hayatımızdaki kötü şeyler, iyi olanlara göre daha fazla yer kaplıyor aklımızda?* yazdım. *Bu insan olmanın bir parçası mı yoksa sadece bana özgü bir şey mi?*

"Ben de her zaman bu sorunun cevabını düşünürüm."

Bir cevap bulabildin mi?

"Bu gibi soruların cevabı yok bence. Pozitif düşünceye inanan biri kötü şeylerin iyiler kadar yaygın olmadığı için böyle öne çıktığını söylerdi herhalde."

Sen pozitif düşünenlerden misin?

"Hayır."

Yine de Golden Gate Köprüsü konusunda ciddi değilsin, değil mi?

"Bir anlaşma yaptık Parker. Söylediğim her şeye inanacaktın."

Ama neden kendini öldürmek zorunda olarsın ki? Yani, ben de herkesten ve her şeyden nefret ediyor sayılıyım ama yine de intihara meyilli değilim.

"Ben de intihara meyilli değilim. Ben sadece..." doğru kelimeyi bulmaya çalışıyordu, "yoruldum."

Neden yoruldun?

"Yaşamdan."

Yaşamın bütünü seni nasıl yormuş olabilir ki?

"Çeyrek bin yıllık zamandan sonra asıl soru nasıl yormamış olabileceği. Çok uzun bir zaman bu Parker. Yaşlı insanlar eli kulağında ölümlerini beklerken neden şikâyet etmezler? Çünkü ölüme hazırdırlar, tıpkı benim gibi. Bunu anlayamıyor musun? Sonsuza dek yaşamının nasıl bir şey olabileceğini düşündün mü hiç?"

Kalemi kâğıdın üzerinde tereddüt ederek oynattım. Tıpkı görünmez olmak, telepati kurmak ya da uçabilmek gibi konularda olduğu gibi bu konuda da düşünmüştüm elbette. Ve bunun mükemmel olabileceği sonucuna varmıştım. Görebileceğin onca şey, tanışabileceğin tüm o insanlar ve gidebileceğin yerler... Gitar çalmayı, break dansı, takılmayı, düşmeyi, yaramazlık yapmayı öğrenebileceğin onca zaman. Günler, aylar, yıllar ve on yıllar; hepsi sonsuza uzanan bir yol gibi önüne serilmiş, terk edilmiş bir şehir gibi...

Haklısın, yazdım. Kulağa biraz boktan geliyor.

Zelda gülümsedi. "Neden öyle dedin?"

Başka nasıl diyecektim ki? Çünkü hayat çoğu zaman sıçıyordu. Çünkü hayat yeterince uzundu. Çünkü Bogota'nın hemen dışında, turuncu, kirli çinili ve cızırdayıp duran floresan lambalı bir hastanede yatan, gırtlak kanseri yüzünden ölmek üzere olan ve ziyarete gittiğimizde nasıl olduğunu soran herkese *ya basta** diye cevap veren babaannemi hatırlıyordum. Bu bazen şakacı bir cevap olurdu, bazen de onu ağlatacak kadar ciddi bir cevap. *Ya basta. No doy mäs.*"

Dün patlamış mısırımızı paylaştık, yazdım.

"Doğru," dedi Zelda. "Nereye bağlayacaksın bunu...?"

Patlamış mısırla ilgili en eğlenceli şey, karşına iki seçenekle çıkıyor olmasıdır. İçinde üç beş avuç patlamış mısır olan küçük paket 6,49 dolardır mesela. Ama karşında saçma bir şekilde büyük olan orta ve büyük boy paketler de vardır. Bunlar öyle büyük paketlerdir ki, bir ailenin bir haftalık patlamış mısır ihtiyacından bile fazlası vardır içlerinde. Ama fiyatları küçük pakete göre sadece birkaç sent daha pahalıdır. Belki de sinema salonunun sahipleri insanların hadi canım demelerini istiyordur. Elli sent fazlasına bir ton ekstra patlamış mısır ha? Belki de öyledir. Ama bana sorarsan asıl sorun şu ki, eğer devasa olan paketi alırsan kendini güvende hissedersin. Çünkü daha fazlası-

* (İsp.) Artık yeter. -çn

** (İsp.) Daha fazlasını istemiyorum. -çn

nı istediğinde elinin boş kalma ihtimali yoktur. Ve seni daha fazlasını isteme ihtimalin karşısında güvende hissettirecek kadar çok olan şey, yaşadığın ânı daha eğlenceli geçirmeni sağlar. Sence de öyle değil mi?

Zelda kısa denememi okumayı bitirdikten sonra başını omzuma yasladı. “Öyle Parker. Kesinlikle öyle.”

Bir süre sessizce oturduk ve o sırada Zelda ister aklını kaçırmış ister depresyon geçiriyor olsun; ister iflah olmaz bir yalançı ister hepsi birden olsun, bunun benim için sorun olmadığını fark ettim. Onu yaralayan, içten içe kemiren bir şey vardı. Ve ben Zelda’yı o şeyden koruyacaktım. Tıpkı Mario’nun prensesi koruması gibi.

Pekâlâ ölümsüz kız, yazdım, hayatın seni yorduğunu söylüyorsun, değil mi? Ben bu yorgunluktan kurtaracağım seni. Yeniden yaşamak istemeni sağlayacağım.

“Gözünü çok yüksek hedeflere dikmişsin Parker Santé.”

Çünkü uzun boyliyum.

Güldü. Büyük ihtimalle aslında çok da uzun boylu olmadığım için gülmüştü. Sonra onu öptüm. Tüm hayatım boyunca ilk defa bir öpücüğü başlatan kişi ben olmuştum. Uzun süre öpüştük; Japon çay bahçesindeki herkesi kışkandırana, en azından fazlasıyla rahatsız edene kadar öpüştük.

DONDURULMUŞ SIVI NİTROJEN DONDURMASI

BELKİ BUNUN İÇİN DOĞRU MEVSİMDE değildim ama ne olmuş yani? Smitten Dondurmacısı, bu büyük ve aptal gezegende kalmaya devam etmek istememi sağlayan en iyi nedenlerden biriydi. Stanford'da biri, ultra karmaşık teknolojilerle insan beynini dondurma üzerine çalışmalar yaparken, onun yerine bu yumuşak kremayı keşfedip tüm zamanların en lezzetli dondurmasını icat etti diye düşünüyordum. Tarçınlı ve elma çıtırlı tadı Pop-Tart'ın tadına benziyordu.

Kamyonun etrafına dizilmiş plastik masalar, aptal bıyıkları, ekoseli gömlekleri ve tablet şeklinde telefonlarıyla San Franciscolu teknoloji tutkunlarıyla dolmuştu. Son birkaç yılda bu tipler şehrin birçok yerine doluşmuştu. Ağaç ve tuğlaları cam ve çeliğe çeviriyor, bizi doğadan iyice uzaklaştırıyorlardı; tıpkı bir orman yangınının, ormanın yerlisi tüm hayvanları bir uçurumdan aşağı yuvarlanana dek ormanın dışına koşmak zorunda bırakması gibi. Annem her zaman San Francisco'nun iyi niyetli insanların şehri olduğunu söylerdi ama bu doğru olsa bile, kim lanet olası niyetlerle ilgileniyordu ki? Asıl önemli olan sonuçlardı. Ve burada da sonuçlar pek iyi görünmüyordu. Şehrin yarısı görünüş olarak iPad'i andırırken diğer yarısı gecekondlu mahallesi havasındaydı. Zenginler Tesla Roadsters arabaları ve Über taksileriyle gezintiye çıkarken, otobüse bin-

mek için alacağınız biletin parası ünlü bir müzeye giriş bileti almanıza yetebilecek kadar fazlaydı.

Hıncahınç dolu masalardan uzaklaşıp, çocukların üzerinde oyunlar oynamak için kullandığı alana gidip taburelerden ikisine yerleşerek bara oturduk. Zelda pembe kaşığına dondurmaya daldırdı, sonra da aldığı dondurmayı mükemmel bir gül goncası gibi görünen ağzına götürdü. Kaşık şanslıydı.

"Mmm," dedi gözlerini kapatarak. "Bu harika."

Hayatı sevdirecek kadar harika mı? yazdım defterime.

Bir kaşık daha alarak tadını çıkara çıkara yedi. Sonra başını hayır anlamında salladı.

Ama bu dünya üzerindeki en iyi dondurma!

"Bu tartışmaya açık bir konu Parker Santé. Ama öyle olsa bile, iki buçuk asırdır hayatta olduğumu unutuyorsun. Çok fazla dondurma yedim."

Dondurulmuş sıvı nitrojen dondurması?

"Tamam bunu yemedim ama azalan verimler kanunu duymadın mı hiç?"

Başımı hayır anlamında salladım.

"Bu ekonomistlerin kullandığı bir yaklaşım. Bir üretim birimini artırınca toplam üretim miktarı artsa bile, bu durum bir süre sonra üretim miktarını olumsuz etkileyecektir, diyor."

Başımı yeniden olumsuz anlamda salladım ama bu defa onun söylediklerinden bir şeyler anlamak için çabaladığımı da görmesini sağladım.

"Şöyle düşün. Uçağa ilk bindiğin zamanı hatırlıyor musun?"

Tabii ki. Seattle'a teyzemi ziyarete gitmiştik. Altı yaşındaydım, sanırım.

"Şimdi de bana en son ne zaman uçağa bindiğini söyle."

Geçen yaz. Aynı seyahatti. Tabii berbattı. Teyzem şirret kadının tekidir.

"Bu konuda yorum yapmayayım. Ama iyi gidiyoruz, ilk

uçak seyahatin epey heyecanlıymış. Yerden on bir bin kilometre yüksekteydin, bulutların üstündeydin ve yine de hayatta kalabildin, değil mi? Bu inanılmaz bir şey! Ama bahse girerim, uçağa son binişinde çok çok az şaşkınlık yaşadın. Hatta büyük ihtimalle saatlerce aynı yerde oturmak ve vasat uçak yemeklerinden başka bir şey yiyememek canını sıktı. İşte bu azalan verimler yasası. Bir şeyi ilk yaptığında duyduğun heyecana daha sonraki yapışlarında da ulaşmak için her zaman daha fazlasına ihtiyacın vardır. İşte ölümsüzlüğü çekilmez kılan şey de bu.”

Tanrım, bu gerçekten insanı depresyona sokabilirdi. Ayrıca ben de dün gece tam olarak bunu düşünmüyor muydum zaten? Cadılar Bayramı’nın ben küçükken nasıl harika geçtiğini ve şimdilerde nasıl da yavan olduğunu...

*Ölümsüz olmayan insanlar için de bir farkı yok bunun, yazdım.
“Kesinlikle var.”*

Ben öyle düşünmüyorum. Mesela babamı ele alalım. Onun en başarılı kitabı ilk kitabıydı. Annemse yeniden evlenmedi çünkü bir daha hiç kimseyi babamı sevdiği kadar sevemeyeceğini düşünüyor. Ayrıca bu benim için de geçerli. Ortaokuldayken okula gitmeyi severdim. Her halı öğrenmek isterdim. Şimdiyse ikinci derse kadar gözlerimi zar zor açık tutuyorum.

“Eh,” dedi Zelda, “belki de haklısındır.”

Her lokmada biraz daha az lezzetli hale gelen dondurmamızı bitirdik. Zelda parmaklarını yaladı. “Yeni aktivitemiz ne olacak Bay Seni-Yaşamaya-İkna-Edeceğim?”

Lanet olsun. Dondurmadan sonraki hamlemi düşünmemiştim.

Tuvaletten döndüğümde söyleyeceğim, yazdım.

“Bekliyor olacağım.”

Zelda’nın görüş alanından çıkar çıkmaz telefonumu aldım elime.

Hey, Alana, yazdım. Yardımına ihtiyacım var. Zelda’yla yapacak bir şeylere ihtiyacım var. Romantik bir şeyler gibi.

Şanslıydım. Alana birkaç saniye içinde cevap yazmaya başlamıştı.

Siz hâlâ takılıyor musunuz? Gece iyi geçmiş olmalı. Detayları paylaşmak ister misin? Ya da bazı fotoğraflar falan?

Acelem var.

Pardon. Romantizm mi istiyorsun? Onu Golden Gate Köprüsü'ne götür. Her zaman işe yarar.

Bunun bizde pek işe yarayacağını düşünmüyorum. Uzun hikâye. Başka bir fikrin var mı?

Müze nasıl? Zelda sanattan hoşlanan tiplerden gibiydi. Legion of Honor'a gittiniz mi hiç?

Ben gitmedim ama o büyük ihtimalle gitmiştir. Hiç yapmadığı bir şeyler bulmaya çalışıyorum.

Müzeler düşündüğün gibi değil Santé. Büyük sanat eserleri yenisinden görülmeyi hak eder. Her defasında daha derinlere inersin, tıpkı o viskinin bize yaptığı gibi. O defalarca gitmiş midir sence?

Alana haklı olabilir miydi? Sanat azalan verimler yasasının istisnası olabilir miydi?

Gitmeliyim, yazdım. Teşekkürler.

Sorun değil. Nasıl gittiğini haber ver.

Geri döndüğümde Zelda çantasından cep telefonunu çıkarıyordu. Yanma gittim ve telefonu elinden aldım.

"Ne kadar uzun sürdü böyle," dedi.

Ö-z-ü-r d-i-l-e-r-i-m, yazdım işaret diliyle.

"Nereye gideceğimizi buldun mu?"

M-ü-z-e.

"Müze," diye okudu kelimeyi işaret ettiğim harfleri bir araya getirerek. "Hey, gittikçe daha rahat anlamaya başlıyorum, değil mi?"

Bir yandan başparmağımı kaldırırken, diğer yandan da hâlâ "Rahatsız Etmeyin" modunda olan telefonunu çantasına geri soktum.

PORTREYİ İNCELEYEN BİR KADININ PORTRESİ

MÜZE, SMITTEN'E TAKSİYLE ON BEŞ DAKİKALIK uzaklıktaydı ve Zelda, ilk beş dakikada plana adapte olmuştu bile.

"Legion of Honor'ı severim," dedi Zelda, taksi Divisadero'ya dönerken. "Paolo ve Francesca'nın mükemmel çizimi de orada. Onları biliyor musun?"

Başımı hayır anlamında salladım.

"Dante onlarla ilgili yazmış. Şehvet düşkünleri olarak Cehennem'in ikinci katında acı çekip rüzgârda savrulduklarını anlatmış."

A-c-ı, yazdım parmaklarımla.

"Öyle, değil mi? Hey, işaret dilinde şehvet nasıl söyleniyor?"

İşareti yaptım: Çeneden göğse doğru inen bir çizgi.

"Nasıl da uslu bir hareket. Peki ya seks nasıl deniyor?"

X harfini işaret ettiğim parmağımı yanağıma koyup çeneme doğru kaydırdım.

"Tanrım, bu gerçekten hayal kırıklığı oldu. Herhangi bir argosu falan yok mu bu işin?"

İşaret diliyle seks demenin daha betimsel yöntemleri de vardı ama bu seksin değil, onun yerine kullanılan daha uygunsuz bir kelimenin tarifi oluyordu. İki elimle barış işareti

yaparak parmaklarımı tavşan kulakları gibi gösterdim; sonra da onları birbirine sertçe ve defalarca vurarak bir tavşan çiftini canlandırdım.

Zelda güldü. "İşte şimdi oldu."

Taksi, taştan yapılmış kirli bir çeşmenin önünde durdu. Uzaktan bakınca müze Yunan (ya da belki de Romalı -dürüst olmak gerekirse aralarındaki farkla ilgili hiçbir fikrim yoktu- görünüyordu. Büyük taş kemerler ve kolonlar her yerdeydi. Birkaç turist müzenin önünde durmuş, uzaktaki Golden Gate Köprüsü'nün fotoğrafını çekiyordu. Köprü buradan bakınca altın gibi parlamak yerine daha çok paslanmış görünüyordu. Taksiden inip kemerlerin altına uzanan beton yolda yürüdük ve sütunların çevrelediği meydana ulaştık. O sırada ortadaki bronz heykeli fark ettim. En bilinen heykellerden biriydi bu; bir adam dirseğini dizine koymuş, başını eline yaslamış bir şekilde oturuyordu.

"*Düşünen Adam*," dedi Zelda. "Orijinali Fransa'da tabii ama bu taklidi de orijinali kadar iyi bence."

Tuvalette otururken dünyanın bütün sorunlarını çözmeye çalışan biri gibi görünüyor, yazdım defterime.

Zelda güldü. "Doğru söylüyorsun. Bundan sonra ona baktığımda aklıma bu söylediğinden başka bir şey gelmeyecek. Teşekkür ederim."

Hayali şapkamı, rica ederim der gibi salladım.

Binanın içinde bilek gişesinde yaşlı bir kadın oturuyordu. Kazağına taktığı çiçekli broşun hemen yanında isimliği vardı: GLADYS.

"İki öğrenci mi?" diye sordu.

Zelda'ya baktım ama o burnunu müzenin içini tarif eden kitapçıklardan birine gömmüştü bile.

"Merhaba?" dedi Gladys tekrar. "Öğrenci misiniz?"

Başımla onayladım.

"Bu evet demek mi oluyor?"

Bir kez daha aynı hareketi yaptım.

"Dilini mi yuttun?"

Üçüncü kez başımla onayladım.

Gladys kaşlarını çattı. "Eğer yeterince nazik davranamıyorsanız, sizi içeri almak zorunda değilim, bunu biliyorsunuz değil mi? Burası özel bir müze."

Defterimi gişenin önüne koyup yazmaya başladım: *Kabalık etmek istemedim. Ben konuşamıyorum.* Sonra defteri, yazdıklarını okuyabilmesi için Gladys'e çevirdim.

Yüzünde aynı anda hem kızgınlık hem de merhamet ifadesi belirdi ve bu iki duygu savaş halindeydi. Sonunda kızgınlık kazandı. "Görgüsüzlük etmenin affı olmaz. Kişi başı sekiz dolar lütfen."

Zelda gişeye bir yüzlük koydu ve arkasına bile bakmadan müzenin içine doğru ilerlemeye başladı.

"Bu çok komikti," dedi Gladys'in bizi duyamayacağı kadar uzaklaştığımızda. "Ona ne yazdın ki?" Zelda'ya defteri gösterdim. O kadar sesli güldü ki, espri anlayışı olmayan bir çift müze ziyaretçisinin bakışlarını kendi üzerine çekmeyi başardı. "Bunu bir tişörtlü falan bastırmalısın. Böylece gün içinde gezerken o tişörtü giyersin ve herkes yazıyı görür. İnsanlar sana sık sık böyle cevaplar veriyorlar mı?"

Her zaman böyle oluyor.

"Ama sen hâlâ konuşma terapisine gitmeyi reddediyorsun."

Omuz silktim.

"Bizim meraklı Parker Santé, bir de gizemli olan benmişim gibi davranıyorsun."

Küçük ama çok iyi aydınlatılmış bir odaya girdik. Birkaç sıradan bronz heykel sergileniyordu burada. Ama asıl odak noktası, duvarın önüne yerleştirilmiş büyük makineydi. Makinenin ortasındaki klavyenin iki yanında paneller vardı; iki panelde de tıpkı bir Jumbo jetin kokpitindeki gibi bir sürü düğme, anahtar ve kumanda kolu yer alıyordu.

“Skinner Orgu,” dedi Zelda. “Bunu yapmak yüz bin dolar civarı tutardı. Şimdilerde milyon dolarlardan fazlasına mal olabilir. Birisini bunu çalması için her hafta sonu buraya getirirler. Aslında o kişi her an burada olmalıdır. Şunu gördün mü?” Odanın girişinin üstündeki duvarı işaret etti. “Duvarın o kısmı kanvasla kaplı ama duvarla aynı renge boyanmış. Her şey onun ardında saklı. Trompe l’oeil diyorlar buna. Göz yanılsaması.”

Zelda söylemese bunu asla fark etmezdim ama o söyledikten sonra artık havadaki cereyanla birlikte titreşen panelin tamamını görebiliyordum. Bu çok eğlenceliydi, Zelda gerçekten bir sürü şey biliyordu. Sanat ve tarih. Fransızca ve İspanyolca ve kim bilir daha başka hangi diller. Anlattığı hikâyeye tamamen inanacağıma dair söz vermiştim ve artık gerçekten inanıyordum. İnançmetremin ibresi yüzde 38’e dayanmıştı.

“Hadi gel,” dedi Zelda. “Sergiye bakalım.”

Müzelerde her zaman delice yorulurum. Nedenini bilmiyorum. Belki havayla ya da ışıkla, belki de biri bam-bam-bam diye üzerinize kurşun yağdırıyormuş gibi yığılan SANATla ilgilidir. Tüm o haleler içindeki azizler, ağlayan Meryem Analar, kanayan İsalar ve yarılmış topraklardan alınmış parçalar ve ölü tavuklar. Tüm o lanet olası meyvelerden bahsetmeye gerek bile yok bence. Ama gerçekten, meyveyle ilgili konu ne olabilir ki? Sanatla ilgili en iyi objenin gümüş bir kâseye yerleştirilmiş nar ve bir salkım üzüm olduğuna kim karar vermiş olabilirdi? Armutlar tarafından ciddi şekilde incitilmiş biri olmalıydı.

Müzelerde beni uyanık tutan şeyse genelde çıplaklık olmuştur. Meyve dolu kâseler kadar yaygın olmasalar da, çıplak kadınlar ortalama bir müzenin en öne çıkan eserleri olurlar. Bir şekilde sabun köpüğü kadar beyaz kalmayı başarabilen, orijinal boyutlarındaki mermer çıplak kadın heykelleri. Yağlı boya

* 20. yüzyılın en başarılı org yapım ustalarından biri olan Ernest M. Skinner’ın kurduğu şirket tarafından üretilen orglara verilen isim. —ed.n

tablolarda, şelalenin altında çeşitli yaramazlıklar yaparken görülebilen çıplak kadınlar. Sırf ismi “Merdivenlerden İnen Çıplak Kadın” gibi bir şey olduğu için orada çıplaklık olduğunu anladığınız hafif bodur, kübist kadınları resmeden tablolar. Ortaokulda yaptığımız müze gezilerini hatırlıyordum. Sürü halinde çıktığımız gezilerde sıraya girip sıkıcı tur rehberini odadan odaya takip etmemiz emredilirdi. Ve sanat eserlerindeki çıplak kadınları fark eden herkes gerilir, kızarırdı. Bense geride kalıp kimsenin bakmadığı zamanlarda tablolara dokunmayı severdim. Bu bir gözcünün sınırlı yetenekleriyle eşliğinde yaptığım ilk ve en önemli derslerden biriydi. Gezilerden birinde gerçekten çok eski bir heykelin taştan kasıklarını okşadığımda da kimsenin kılı kıpırdamamıştı. Öğretmenler ve müze yetkilileri, “Eserlere dokunursanız başınız belaya girer!” diyerek gövde gösterisi yapıyorlardı ama gerçek şuydu ki, bize karşı hiç şansları yoktu. Onlar 300 Spartalı’ydı, bizse Persliler.

Her neyse, Zelda’nın müzelerle aramın iyi olmadığını bilmesini istemiyordum. O yüzden meyve kâsesi konusundaki baygınlığımı aşıp ilgili görünmek için elimden gelenin en iyisini yaptım. Müze, tonlarca nokta ve bilgisayar ekranındaki piksellerle resim yapan, Georges Seurat denen adamın eserlerinin sergisine odaklanmıştı. Etrafta dolanıp tabloların her birine birkaç saniye baktıktan sonra bir sonrakine geçtim. O sırada Zelda, aynı resme neredeyse beş dakikadır bakıyordu. Neye baktığını görmek için onun yanına gittim. *La Grand Jatte’de Pazar Günü Hazırlığı*, idi tablonun ismi.

“İlk sergilerinden birine gitmiştim,” dedi. “Onu tanıyor musun?”

Başımı iki yana salladım.

“Bu akıma noktacılık deniyor. Seurat, palette boyaları birbirine karıştırıp istediği rengi elde etmek yerine, renkleri kanvasın üzerine noktalar şeklinde koyuyor; böylece tabloya bakan kişi renkleri kendi kendine karıştırmış oluyor. Buradaki

çimenliği görüyor musun? Eğer yakından bakarsan yeşillerin arasında alakasız bir sürü renk olduğunu görebilirsin. Normalde çimenlikle örtüştürmeyeceğin renkler bile var. Ama gördüğün şey hâlâ bir çimenlik. Çok ilginç değil mi?" Tabloya yaklaştı. "Yeterince dikkatli bakarsam kendimi beneklerin içinde kaybedebilirim."

Orada öylece durduk, tabloya dikkatlice baktık ve bir süre sonra gözlerim odaklandığı noktayı kaybedince Zelda'nın bahsettiği şeyi görmeye başladım. Piksellerin arasındaki boşluklar titreşmeye başladı; renkler kıpırdanıyor ve kaynaşıyordu. Gözlerimi kapattım ama hâlâ onları görebiliyordum. Morlardan yapılmış bir köpek, kırmızılar ve yeşiller gözkapaklarımın karanlığında hoplayıp zıplıyorlardı. Tuhaftı.

İlerlemeye devam ettik. Müze, Seurat'ın güncel tablolarından birkaçını daha sergilemişti. Geriye kalanlar Seurat'tan önce aynı tarzda resimler yapan başka insanların tabloları ya da Seurat'tan sonra aynı tarzı daha büyük, daha küçük ya da farklı şekilli noktalarla devam ettiren ressamların tablolarıydı. Belki de Zelda'ya, onun daha önce görmediği bir şeyi gösterecek olmamın imkânsızlığı gerçektir, onun için yeni hiçbir şey yoktu. Bu duygu karşısında (ayrıca noktacılık akımı temsilcilerinin çıplak kadınları konu alan çalışmalarının olmaması durumunu da buraya ekleyebilirim) hayal kırıklığı yaşamak yerine, bir şekilde eğlendiğimi fark ettim. Belki de ilk kez gönüllü bir şekilde müzeye geldiğim için eğleniyordum. Sonuçta entelektüel seviyemin yükselmesini isteyen bir yetişkin tarafından gelmek için zorlanmamıştım. Kendimi ilk defa, tablolarla ilgili, daha önce hiç düşünmediğim şekilde düşünürken buldum. Ressam neden ağaca o kuşu yerleştirmişti ya da prizmatik gökyüzündeki pofuduk bulutların sebebi neydi? Neden şu benek kahverengi değil de gümüş rengiydi? Her tablo, birbirinden bağımsız milyonlarca karar sonucu ortaya çıkmıştı.

Sergi salonu bizi kendiliğinden çıkışa götürerek, sanatla

hiç işi olmayan bir sürü ıvır zıvırın satıldığı hediye mağazasına doğru adeta tükürdü. Zelda boynuma renkli, yün bir atkı doladıktan sonra nasıl görüldüğüme bakmak için biraz geri çekildi.

“Mükemmel. Bunu alıyorsun.”

Fiyat etiketine baktım: 250 dolar. Burası o kadar elit bir yerdi ki, fiyat etiketine 249,99 dolar yazma gereği bile duymamışlardı. Ben karşı çıkmaya fırsat bile bulamadan Zelda atkıyı aldı. Nakitleri tuttuğu deste ufalmaya başlamıştı.

Daha sonra müzenin kafesinde kendimize birer kahve aldık ve eserleri inceleyen insanları izledik. Neredeyse herkes röprodüksiyonlara kaptırmıştı kendini: teleskopik lensleri ve havalı makineleriyle “ciddi” fotoğrafçılar, banklara bağdaş kurmuş halde aydınclerlere tabloların kabataslak çizimlerini yapan resim öğrencileri, bir metal grubu en güçlü şarkısını söylerken yakılan çakmaklar gibi ortalığı aydınlatan flaşların kaynağı akıllı telefonlarıyla tecrübeli turistler.

Neden herkes bunu yapıyor? yazdım.

“Neyi?”

Fotoğraf çekmeyi. İnternette zaten yüzbinlerce fotoğraf olduğunu bilmiyorlar mı? Neden eserleri inceleyip tadını çıkarmıyorlar?

“Gerçekten bilmiyorum Parker. İnsanlar o kadar aptal ki, nefes alıp vermeyi becerebilmeleri bile mucize.”

Güldüm. Güzel söylemişti; bunu bir ara hikâyelerimden birinde kullanmalıydım. Bu bana, müzeyi gezerken düşündüğüm bir şeyi hatırlatmıştı.

Sence noktacılık akımı yazarken de kullanılabilir mi?

Zelda kaşlarını çatı. “Bilmiyorum. Nasıl olacak ki?”

Sadece kelimeler kullanarak yapılabilir. Tek başlarına. Kelimeler tek başına yan yana getirilerek bir hikâye anlatılmaya çalışılabilir.

“Bugünü nasıl anlatırdın o zaman?”

Bunu düşündüm. Uyanış. Günlük. Kahvaltı.

“Anne.”

Çay. İnanmak.

Saniyenin milyarda biri kadar bir süre boyunca *A* yazmayı geçirdim aklımdan ama sonra onun yerine *Böyle gider bu*, yazdım.

"Aslında işe yarardı ama temel olarak şiire çok benziyor."

Ah tabii ya, tam olarak öyle, değil mi?

O anda müzenin içinde müzik yankılanmaya başladı. Sanki büyük bir orkestra çalışıyormuş gibiydi.

Peki bu işe yaradı mı? yazdım.

"Nasıl yani?"

Tüm bu güzel saçmalıklar seni köprüden atlama fikrinden vazgeçirmeye yaradı mı?

Zelda güldü. "Pekâlâ, kesinlikle bir sürü 'güzel saçmalık' gördük. Ama ben Louvre'u da gezdim Parker. Ayrıca Prado ve Whitney'yi, Met ve Frick'i ve yeryüzündeki bütün müzeleri gördüm. O yüzden bu, her şeyi tersine döndürecek bir durum değil."

O zaman seni nasıl ikna edebilirim?

"Parker, ben..." Dudaklarına doğru götürdüğü elimi öptü. "Bu kadar ısrarcı bir şekilde beni vazgeçirmeyi denemen çok tatlı. Ama bana gösterdiğin ilgiyle kendine gösterdiğin ilgi arasında tedirgin edici bir farklılık görüyorum."

Ne demek istiyorsun?

"Diyorum ki, bütün enerjini bende yaşama arzusu uyandırmak için harcarken, kendini mutlu etmek için hiç çabalamıyorsun."

Ne demek istediğini anlıyordum ama devamlı yaptığım gibi kendimle alakalı saçmalıklara odaklanıp kalmak yerine, başka biri için endişelenmek bana kendimi iyi hissettiriyordu.

Benim mutluluğum senin hayatta kalmana bağlı.

"Kendi mutluluğunu başkasınıninkine bağlayamazsm. Bu budalalık olur."

Ne yapayım o zaman?

“Başlangıç olarak mı? Belki de bana, görmeyi isteyeceğimi düşündüğün şeyleri göstermekten vazgeçmeli ve senin görmek istediğin şeyleri göstermelisin. Parker Santé’yi en mutlu edecek şey nedir mesela?”

İşte bu zor bir soruydu. Beni ne mutlu ederdi? Bir şeyler olmalıydı ama iki gün önceki, yani Zelda’yla tanışmadan önceki hayatımı düşündüğümde, mutluluk bana çorak bir arazi gibi görünüyordu. Okuldan, partilerden, danslardan ve insanlardan nefret ediyordum. Hoşlandığım şeyler hep başkalarıyla paylaşamayacak türden şeylerdi.

Okumayı seviyorum. Ve yazmayı. Hikâyeler kurgulamayı seviyorum.

“Tabii ya! Tıpkı dünkü hikâye gibi, hani krallıktaki en güzel kızla ilgili olan. Onu sevdim. Neden benim için bir tane daha yazmıyorsun?”

Şimdi mi?

“Neden olmasın? Zamanımız var.”

Son cümleyi söylerken, masanın üzerinde ekranı açık bir şekilde, her an saldırıya geçebilecek bir yılan gibi duran telefonuna kaydı gözleri.

Tamam. Ne hakkında olsun?

“Aşk. Aşk hikâyesi olsun.”

HİKÂYE 2:
**ÖLÜMÜN KOKUSUNU
ALABİLEN ÇOCUK**

BİR ZAMANLAR, ÖLÜMÜN KOKUSUNU
alabilen bir çocuk varmış...

ARAYA GİRME 1

“BU BİR AŞK HİKÂYESİ GİRİŞİ GİBİ DUR-
muyor,” dedi Zelda.

Kafamı kaldırıp ona baktım.

“Tamam, tamam. Omzunun üzerinden okumayacağım. El yazın gerçekten berbat. Artık çocuklara el yazısı öğretmiyorlar mı?”

Hikâye istiyor musun yoksa istemiyor musun?

“Evet. Kusura bakma. Bitir lütfen. Sessiz olacağım... en az senin kadar.”

HİKÂYE 2:
**ÖLÜMÜN KOKUSUNU
ALABİLEN ÇOCUK**

BİR ZAMANLAR, ÖLÜMÜN KOKUSUNU alabilen bir çocuk varmış. Ölümün, umulandan daha tatlı bir kokusu olduğunu söylermiş; biraz badem kokusuna benzeyen bir koku. Emekleyecek kadar küçük olduğu zamanlarda kimse ona inanmamış. Bir gün sokakta yabancı bir kadının yanından geçerlerken annesinin eteğini çekiştirmiş.

“Şu kadın öyüm gibi kokuyoy,” demiş.

ARAYA GİRME 2

“KOKUYOY?” DEDİ ZELDA.

Küçük bir çocuktan bahsediyorum. Kelimelerin sonunda r'leri yuvarlıyor.

“Anladım. Devam et lütfen.”

Edeceğim.

HİKÂYE 2: ÖLÜMÜN KOKUSUNU ALABİLEN ÇOCUK

“ŞU KADIN ÖLÜM GİBİ KOKUYOY,” DEMİŞ.

Annesi çocuğun kafasına bir şamar indirmiş. “Senin küçük zihninin nasıl da dehşet verici düşüncelerle dolu öyle. Böyle saçmalıklar anlatmaktan vazgeç.”

Sonra bir Noel arifesinde, kalabalık bir aile toplantısı sırasında dayısının kucağında oturan çocuk, Noel Baba’dan istediklerini sıralıyormuş.

“Pelüş at, birkaç eldiven ve ahşap bir kılıç...” Bir an duraksamış. Sonra dayısının boynuna doğru uzanıp dayısını koklamış. “Dayı,” diye haykırmış, tıpkı Noel ağacının altından ilk hediyesini alıp açmış gibi kendinden geçmiş bir şekilde. “Öyüm gibi kokuyoysun!”

Odadaki herkes susmuş ve çocuk, tatlı yiyemeden odasına gönderilmiş. Bir hafta sonra dayısı, karısıyla birlikte yatağında uyurken kalbi durmuş. Son sözleri de, “O korkunç çocuk beni lanetledi,” olmuş.

Ertesi gün dul kadın görüncesinin evine bir hışımla girmiş. “O şeytan bu çatı altında yaşadığı sürece seninle hiçbir şey paylaşmayacağım. O kocamı öldürdü.”

“Bu onun suçu değil,” demiş çocuğun annesi. “Kardeşim Noel Baba kadar şişmandı. Her gün ağırlığının yarısı kadar domuz eti yiyordu.”

“Ne yani, tüm bunların sadece tesadüf olduğunu mu söylüyorsun?” diye feryat etmiş dul.

Tüm bu tartışma gerçekleşirken merdivenin en üst basamağında bekleyen çocuk hızlıca mutfağa inmiş. “Senin şişman, yaşlı kocanı ben öydüymedim!” diye bağırılmış. “Sadece onda öyüm kokusu aldım. Badem gibi kokuyordu.”

Annesi çocuğun kafasına bir şamar indirmiş yine. “Yatağa geri dön çocuk!”

Ama dedikodu kazanı kaynamaya başlamış. Çok kısa sürede tüm kasabada çocuğun adı çıkmış. Yetişkinler ondan kaçarken, diğer çocuklar garip bir şekilde ona doğru çekildiklerini hissediyorlarmış. Çocuk yalnızken –bahçede otları yolarken ya da marketten süt alırken– onun etrafında aylak aylak dolaşıyor, ilgisiz bir tavırla, “Ölümün kokusunu alabilen çocuk sen misin yani?” diye soruyorlarmış. Çocuk, asla yalan söylememesi öğretildiği için başıyla onaylıyormuş. Sonra diğerleri, “Benden bir koku alıyor musun?” diye soruyormuş. Çocuk doğruyu söyleyip hayır, diyormuş çünkü onların kasabası güvenliymiş ve ona soru soranlar da hâlâ çocukmuş. Zamanla, ölümün kokusunu alabilen çocukla yüzleşmek bir ergenliğe geçiş ritüeli haline gelmiş; tıpkı Banker’s Ridge’deki terk edilmiş eve girip içeride yüze kadar saymak gibi.

Özellikle ismi Charles olan yakışıklı ama kötü kalpli bir çocuk, ölümün kokusunu alabilen çocuğu rahatsız etme işini eğlenceli bulmuş. “Hey ucube, benden koku alıyor musun?” diye defalarca sormuş. Ölümün kokusunu alabilen çocuk hayır dediğinde de Charles, “Pekâlâ ama ben senden bir koku alıyorum: Yumruğumun kokusu!” demiş. Sonra Charles, ölümün kokusunu alabilen çocuğun omzuna ya da karnına ya da burnuna bir yumruk indirip kahkahalar atarak uzaklaşmış.

Ama bir gün, dayısının ölümünün üzerinden dört uzun yıl geçtikten sonra, ölümün kokusunu alabilen çocuk Charles’tan gelen kokuyu almış. Hiçbir zaman yalan söylememesi gerek-

tiği  ğretildiğinden (belki de rahatsız edildiği onca yılın ona hissettirdiği kızgınlık yüzünden) bunu Charles’a söylemiş. “Badem kokusu geliyor senden,” demiş. “En fazla bir hafta veriyorum sana.” Etraftaki herkes fısıldaşmaya başlamış       ölümün kokusunu alabilen  ocuk, onu tanıdıkları yıllar boyunca daha önce hiç bu türde bir cevap vermemiş.

Charles, duyduklarını gülerek geçiştirmeye çalışsa da korkuyu iliklerinde hissediyormuş. Ertesi gün okula yürürken her zamankinden daha dikkatli atmış adımlarını, karşıdan karşıya geçmeden önce sokağın iki tarafını da kontrol etmiş ve nihayet okul binasının önüne vardıda ında rahatlayarak aldığı nefesi bırakmış. Nefesini bırakış sesi, binanın çatısından sarkan buz sarkıtlarından birini titretip yerinden düşürecek kadar güçlüymüş. Düşen sarkıt, zavallı Charles’ın küçük kafatasına saplanmış.

ARAYA GİRME 3

“AŞK HİKÂYESİ NEREDE KALDI?” DİYE
sordu Zelda.

Oraya geliyorum işte!

“Pekâlâ, biraz hızlı gel.”

Biliyor musun, bir ölümsüze göre fazlasıyla sabırsızsın.

Zelda sadece bakmakla yetindi bana.

HİKÂYE 2: ÖLÜMÜN KOKUSUNU ALABİLEN ÇOCUK

CHARLES'IN ZAMANSIZ ÖLÜMÜNDEN

sonra ölümün kokusunu alabilen çocuk kasabadan kaçmak zorunda kalmış çünkü insanlar onun Charles'ı lanetlediğine ya da bir şekilde öldürdüğüne inanıyorlarmış. Çocuk uzunca bir süre başıboş dolanmış, avlayabildiği, çalabildiği ya da dilenerek elde ettiği yiyecekler dışında bir şey yiyemediği için bir deri bir kemik haldeymiş. Sonunda gümüş saçları, gümüş kaşları ve hatta kırılğan gümüş kirpikleri olan bir kızın yaşadığı o kasabaya varana kadar devam etmiş bu durum. Kız aynı zamanda dışlanmış bir kızmış. O yüzden ikisi tanıştıklarında, birbirlerinde kendilerinden bir şeyler görmüşler.

"Acıkmış gibi görünüyorsun," demiş kız.

"Açım."

"Git ahırda saklan. Ben sana yiyecek bir şeyler getiririm."

Çocuk gidip saklanmış. Kız da ona yiyecek getirmiş. Ahırda birliktelermiş. Çocuk karnını doyurduğunda gümüş saçlı kız ona nasıl böyle yoksul bir avareye dönüştüğünü sormuş. Çocuk da kıza ölümün kokusunu alabildiğini, bu kokunun badem kokusuna benzediğini ve insanların, onun gittiği her yere tıpkı bir hastalık gibi ölümü de götürdüğüne inandıklarını anlatmış. Bu yüzden ona şeytan dediklerini söylemiş.

“Bana da öyle diyorlar,” demiş kız.

“Saçların yüzünden mi?”

“Evet.”

“İnsanlar o kadar aptal ki, nefes alıp vermeyi becerebilmeleri bile mucize.”

“Ben de aynen öyle düşünüyorum.”

Bir anda birbirlerine âşık olmuşlar. Gümüş saçlı kızın kilerden çalmayı başardığı birkaç elmanın üzerinden birbirlerine doğru uzanarak ilk öpücüklerini paylaşmışlar. Kız, çocuğun burnunu çekerek havayı kokladığını fark ettiği an geri çekilmiş.

“Ne oldu?” diye sormuş kız.

“Bir şey yok,” demiş çocuk.

Ama bir şey varmış. Çocuk, kızda ölümün kokusunu almış. Elmaların ve kızın saçlarındaki ferah kokunun arasında duymuş ölümün kokusunu da. Henüz çok yakında değilse de geliyormuş ölüm. Çocuk o andan itibaren, tek bir dakikasını bile kızdan ayrı geçirmemeye karar vermiş çünkü birlikte geçirebilecekleri zaman gittikçe kısalıyormuş.

Kız gecenin geç saatlerinde çocukla birlikte uzaklara kaçmış, birlikte kırlara gitmişler. Yıldızların altında sevişip fındık ve dutlarla kendilerine ziyafet çekmiş, derenin temiz ve soğuk suyunda yıkanmışlar. Her geçen gün biraz daha yaklaşan badem kokusu, bir süre sonra görmezden gelinemeyecek kadar yoğunlaşmış. Son çok yakınmış artık. Çocuk, kızın ondan uzağa atacağı tek bir adım bile çok uzaklaşmasına neden olabirmiş gibi kızı yakınında tutmaya çalışıyormuş hep. Aniden uzanıp onu kendine çekerek sarılmaları yüzünden kız güçlüğüle hareket ediyormuş çoğu zaman.

“Bir sorun mu var?” diye sormuş kız ama bu ilgiden sıkıldığı da söylenemezmiş.

“Yok. Bir şey yok.”

Sonra bir gün yine temiz ve soğuk dere suyunda yıkanurlarken büyük, kahverengi bir ayı ağaçların arasında aniden

ortaya çıkmış. Hırpalanmış ve sıska haliyle birlikte umutsuzca çektiği açlık, kapkara gözlerinden okunuyormuş. Ölümün kokusuyla ilgili daha önce hiç yanılmamış olan çocuk, gümüş saçlı kızı korumak için tüm gücüyle çabalamaya karar vermiş. Balık avlamak için kullandığı sivri ve keskin uçlu mızrakla ayıya saldırmış. Mızrağı hayvana bir kez saplamış, sonra ikinci kez saplamış. En sonunda hayvan aralarındaki mesafeyi azaltarak çocuğun karnına sağlam bir darbe indirmiş. Çocuk yere düşse de savaşılmaya, mızrakla ayıya darbeler indirmeye devam etmiş; ta ki hamlelerinden biri şans eseri ayının gözüne denk gelene kadar. Canavar acı içinde kükreyerek ormana doğru kaçmış.

"Hayır!" diye bağırان gümüş saçlı kız çocuğun yanına çökmüş. "Sevgilim! Sevgilim!" Yüzünü çocuğun boynuna gömüp iri, tuzlu gözyaşlarıyla orayı ıslatmış ama bu ıslaklık, çocuktan akıp çimenleri boyayan kanın yarattığı ıslaklığın yanında hiç sayılırmış.

Kız, çocuğa bakmak için geri çekildiğinde onu gülümserken bulmuş ve şaşırmış.

"Şükürler olsun Tanrım," demiş çocuk.

"Bunu nasıl söyleyebiliyorsun?" diye sormuş kız. "Ölüyorsun!"

"Biliyorum," demiş çocuk. "Ama onca zaman boyunca aldığım kokunun, benim ölümümün kokusu olduğunu fark ettim. Artık badem kokusu almıyorum. Bu da senin uzun, güzel bir hayat yaşayacağın anlamına geliyor. Çok yakında başka birisi çıkacak karşına, senin tatlı kokunu alabilen birisi. Ve birlikte çok mutlu olacaksınız."

"Böyle bir şey olmayacak. Eğer sen ölürsen, ben de kendimi öldüreceğim."

Çocuk başını iki yana sallamış. "Bunu yapmayacaksın güzel kız," diyen çocuk eliyle kendi burnuna dokunmuş. "Eğer ölecek olsaydın bunu bilirdim."

Ardından çocuk, son nefesini vermiş.

ÜÇ KİŞİLİK KALABALIK YA DA ARKADAŞ GRUBU YA DA ÜÇ TEKERLEKLİ BİSİKLET YA DA HER NEYSE İŞTE

“BU BİR AŞK HİKÂYESİ MİYDİ YANİ?” DİYE sordu Zelda.

Bence öyleydi, yazdım.

“Ama çok hüznüydü. Neden tüm hikâyelerin böyle hüznü?”

Hüznü hikâyeler en iyileridir. Bunu herkes bilir.

Zelda iç çekti. “Sanırım haklısın. Neyse, yine de sevdim zaten. Bunu da başvuruna eklemelisin.”

Başvuru?

“Üniversiteye yapacağın başvuru.”

Kabul etmeliydim ki, bunun anlaşmamızın bir parçası olduğunu neredeyse unutmuştum. “Anlaşmamızın bu kısmından kaytarmayı aklından geçirmedi diye...”

“P-Funk!”

Kafedeki herkes başını giriş kapısına çevirdi. Alana kapıda duruyordu, üzerindeki kıyafetlerin önemli bir kısmı dün gece partide giydiklerinden oluşuyordu; plastik kılıç (belinin etrafını saran kemere bağlıydı) ve beyaz pantolonu dahil. En azından poposundaki dolguyu çıkarmıştı.

"Sizi bulduğuma çok sevindim," dedi masamızdaki sandalyelerden birine otururken. "Hey, Zelda."

"Merhaba," dedi Zelda. "Alana'ydı, değil mi?"

"Alana, korsanların kraliçesi!" Kahvemi alıp dibinde kalanı içti. "İyy. Soğuk bu."

Ne yapıyorsun burada? yazdım.

"Pekâlâ, dinleyin. Çocuklar, sizin süper romantik bir buluşmanın tam ortasında olduğunuzun farkındayım ve bunun için özür dilerim ama açıkçası perşembe gününden beri uyuyamıyorum ve gerçekten birileriyle konuşmaya ihtiyacım var. Sen de bana buraya geleceğinizi yazınca kendi kendime neden olmasın ki dedim. Anlıyor musun? Yani, bu sizi herhangi bir iş üstündeyken basmışım gibi olmayacaktı."

"Parker sana mesaj mı attı?" diye sordu Zelda.

"Evet. Buluşma yeri önerisi istedi. Çok tatlı, değil mi?" Alana bunu söylerken yanağımdan makas almayı da ihmal etmedi. "Bizim Parker'ımız çok değerlidir." Alana'nın elini hafifçe ittim. "Ayrıca Legion'a çok uzun zamandır gelmedim. Burada kaç kâse dolusu meyve sergilediklerini bile unutmuşum."

Ben de onu düşünüyordum! yazdım.

"Ona still life yani natürmort diyorlar," dedi Zelda. "Genellikle ya meyve dolu kaseler ya da ölü hayvanlar resmedilir."

"Ölü hayvanları resmedip adına da still life' mı diyorlar?" dedi Alana. "Bu saçmalık. Still deads" demeliler." Zelda da ben de güldük. "Ayrıca 'still life' dediklerinde hayatın çok durağan olduğunu, hareket etmediğini de kastediyorlar mı? Yani 'Bu tavuk ölü ama aslında still life,' anlıyor musunuz?"

"İlki," dedi Zelda.

* İngilizce'de "hâlâ hayatta" anlamına gelen ve aynı zamanda bir sana akımının da adı olan "still life" tabiri üzerinden kelime oyunu yapılıyor. "Still" aynı zamanda durgun, durağan, sabit anlamlarına da gelmektedir. -çn

** (İng.) Hâlâ ölü. -ed.n

“Her halükârda sıkıcılar.”

“Bir zamanlar natürmort düşüncesi devrim niteliğindeydi. Ondan önce resim, dini konulara odaklıydı. Natürmort, resim sanatında doğal yaşam öğelerinin de işlenebilir konular olmasına imkân tanıdı.”

Zelda’nın hakkında her şeyi bilmediği bir konu var mıydı acaba? Ona olan inancımı ölçen inançmetrenin ibresi hep daha yukarılara çıkıyordu.

Alana ılık çaldı. “Vay canına Santé. Senin kız çok akıllı. Biliyor musun, bence bu defa doğru hamle. Legion’a gel, biraz kültürlen ve bazı tavsiyeler al.”

Ne tavsiyesi? yazdım.

“Bunu öğle yemeğinde konuşalım. Siz ikiniz, zıplamaya hazır mısınız?”

Biz burada yiyeceğiz öğle yemeğini.

“Dalga mı geçiyorsun? Bu güzel hanımefendiye hak ettiği ziyafeti bir müzenin kafesinde çekemezsin Santé!” Yanağımdan bir makas daha aldı ve bu defa daha sertti. “Müze yemekleri budala turistler içindir. Aklımda çok daha iyi bir yer var.”

Neresi?

“Bana bırak.” Uzanıp Zelda’nın kahvesini aldı ve içti. “İyy, bu da soğuk. Pekâlâ. Hadi yapalım şu işi. Ben yolu gösteririm.” Plastik kılıcını çekip kafeden dışarıya ilerlemeye başladı.

Elbette onun peşinden gitmek zorunda değildik. Ama daha iyi bir fikrim olmadığı da kesindi.

BRAINWASH

“O NEDİR?” DİYE SORDU ZELDA.

“BrainWash,” dedi Alana, “çamaşırhane, restoran ve konser alanı üçlüsünü bünyesinde barındıran dünya üzerindeki tek yer.”

Çamaşırhane-restoran-konser alanı önündeki engelli park yerine paralel park yapmaya çalıştığını fark ettiğimde tabelayı gösterdim. “Sorun yok. Polislerin beni dayanılmaz bulduğunu fark ettim. Gerçekten, hiç ceza yemedim. Lanet olası bir park yeri için daha fazla dolaşamam.”

Şunu da belirtmem gerekir ki, park etmeye çalışırken kaldırıma çıkmış, oradan inmeye çalışırken önümüzdeki arabaya sürtmüş, arkamızdakine de dokunmuştu. Tüm manevralarını tamamladığında nasıl olduysa kaldırımdan bir buçuk adımlık mesafede kalabilmeyi başarmıştık.

Mekân standart Formica tezgâhları, neon ışıklardan yapılma yön işaretleri ve içinde kahve olduğunu düşündüğüm çelik tanklarıyla standart bir restoran gibi görünüyordu. Alana kahvaltılık burritoyu tavsiye ettiği için üç tane burrito söyledik. Sonra da gördüğüm en küçük sahnenin hemen yanındaki metal masaya oturduk. Kapı aralığından binanın, en iyi çamaşır günü kıyafetleriyle gelen hafta sonu çamaşırcılarını görebiliyordum.

“Ee, bizimle ne konuşmak istiyordun?” diye sordu Zelda.

"Evet. Konu şu..." Alana'nın dikkati birden Zelda'nın kahvesine şeker atmak üzere harekete geçmiş sağ elinde toplandı. "Dur. Sade kahve içmiyor musun sen?"

"Asla."

"Hayat, şeker atıp kahveni yumuşatmadan da yeterince sahte değil mi zaten?"

"Bir şey şekerle yumuşatılabilir mi ki?"

Alana kaşlarını çatı. "Tamam, haklısın. Ama kahvenin içine o çöpü doldurmadan önce tek bir yudum al bari."

"Şekersiz kahvenin tadını biliyorum."

"Eminim biliyorsundur ama beni kırmasan?"

Zelda fincanına yaklaştı, sonra yüzünü ekşiterek doğruldu. "İyyk," dedi.

"İşte bu! Gördün mü, kahveden beklenen şey lezzetli olması değildir zaten. Onu kahve yapan da budur."

"Kahve olmaktan çıkmış halini içmeyi tercih ederim," diyen Zelda fincanına şeker ve krema ekledi.

"Öyle olsun." Alana kendi fincanından büyük bir yudum aldı. "Aslında tadı berbat, değil mi? Belki de senin fikrin daha doğrudur." O da kahvesine biraz krema ekledi. "Pekâlâ, konu şu. Çok ani gelebilir çünkü ikinizi de çok az tanıyorum ama diğer arkadaşlarım birbirine bağlı bir grup, o yüzden onlarla konuşmamın imkânı yoktu ve Zelda, partide o kadar olgundun ki ve ikiniz birlikte o kadar mutlu görünüyorsunuz ki, durum böyle olunca kiminle konuşabileceğimi buldum, anlıyor musunuz?" Derin bir nefesin ardından kahvesinden bir yudum daha aldı. "Kahve bu haliyle daha iyi aslında."

Sorun nedir? yazdım.

"Sanırım Tyler beni aldatıyor."

"Tyler kim?" diye sordu Zelda.

"Erkek arkadaşım," dedi Alana.

"Neden seni aldattığını düşünüyorsun?"

"Küçük şeylerden dolayı. Yani, bazen telefonuna cevap ver-

miyor ve ona nerede olduğunu sorduğumda çileden çıkıyor. Ve dün gece, partide gerçekten garipti, benden uzaktı. Ayrıca hafta sonları sinemada çalışıyor ama onu ziyarete gitmemi asla istemiyor. Ah ve bir keresinde de boynunda bir morluk gördüm, biraz eskimiş bir morluktu. Sorduğumda o izi benim bıraktığıma dair yeminler etti ama ben öyle bir şey yaptığımı hatırlamıyorum.”

“Bunlar tesadüf de olabilir,” dedi Zelda. “Daha belirgin kanıtların var mı?”

“Pek sayılmaz. Sadece hisler. Kötü hisler.”

“İlginç,” dedi Zelda ve bunu, durumu gerçekten ilginç bulduğu için söylediğini biliyordum. *Bana gençmişim gibi davran,* demişti dün. Hiçbir şey bu genç sevgili dramasmdan daha uygun olamazdı.

“Parker, sen ne diyorsun?” diye sordu Alana.

Tyler’dan hiçbir zaman hoşlanmamıştım ama buna rağmen Jamie’den çok daha iyi biriydi ama belki de bunun sebebi onu biraz kıskanıyor olmam olabilirdi.

Bilmiyorum, yazdım. Nasıl bilebilirim ki?

“Hislerini kullan dostum.”

Hislerim sadece aç olduğumu söylüyor.

“Parker haklı,” dedi Zelda. “Şüphe seni çılgına çevirebilir ama asla iyi bir sonuca varmanı sağlamaz.”

“Belki de. Ama yemin ederim, eğer beni aldatıyorsa onun aletini kökünden keserim. O benim ilkimdi, anlarsın ya. Bu konunun şakası yok. Senin ilkin kimdi Zelda? Yaşı daha büyük biri olduğuna bahse girerim.”

Zelda’nın yalan söyleyeceğini biliyordum ama Alana’ya da bana söylediği yalanın aynısını söylemesine şaşırdım. “Epey büyük bir adamdı. İsmi Karl’dı. Tatlı olduğu kadar sert de bir adamdı.”

Alana elini Zelda’nın eliyle tokuşturmak için kaldırdı. “İşte bu. Olgun adamlar en iyisi, öyle değil mi?” Zelda, Alana’nın

jestine acemice karşılık verdi. “Peki ya sen P. Diddy? Senin ilkin kimdi?”

Şansıma sipariş ettiğim burrito tam o sırada geldi ve neredeyse kafam büyüklüğündeydi. O yüzden insanlık tarihindeki en büyük lokmayı alarak Alana’ya cevap yazma işinden kurtulabilirdim. Bugün bu soruyla ikinci kez karşılaşıyordum. Zelda’ya gerçekleri anlatmak sorun değildi ama Alana’yla ilişkimiz daha farklıydı. Aynı okula gidiyorduk ve bakirliğimi tüm okula duyurma gibi bir risk vardı. Bir parmağımı havaya kaldırdım –*Lokmamı yutana kadar bekle anlamında*– ve o arada ne anlatacağımı bulmaya çalıştım.

“Sanırım Parker öpüşme ve anlatma konularında pek rahat değil,” dedi Zelda yardımına koşarak. “Ama benim için kimlerin bildiği hiç önemli değil, o yüzden anlatabilirim. Onun ilki bendim. İlki ve teki.”

Anlattıkları doğru olmasa da, garip bir şekilde sadece bunları söylemesi bile sanki hepsi gerçekmiş gibi hissetmeme neden oldu, neredeyse bana bir şeylerin sözünü veriyor gibiydi.

“Saygı, Santé,” dedi Alana. “Onu sadece iyi insanlara gösteririm. Tabii iyi kalmaya devam ettikleri sürece.” Elleriyle yaptığı jestler yüzünden sarsılan burritosundaki fasulye ve mısırlar masaya yayıldı. “Ayrıca, bunu zaten biliyor olabilirsin Zelda ama, sen gerçekten mucizeler yaratıyorsun. Gerçek bir mucize insanısın.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Yani, sen bu çocuğun hayatını kurtardın demek istiyorum tatlım! Dün gece, liseye başladığımızdan beri ilk kez onu dışarıda gördüm. Diğer insanlar gibi etrafta dolanmaktan nefret eder. Her ders bitiminde kaçır gider. Öğle yemeğine bile gelmez.”

Öğle yemeği yiyorum sonuçta. Sadece kütüphanede yiyorum. Acele ile yazdığım sayfayı Alana’nın yüzüne doğru tuttum ama elimi itti.

“Her neyse adamım. Asıl önemli nokta şu, hiç kimse seni

göremiyor. Ve bunun sebebi, birilerinin seninle problemi olması ya da başka bir şey değil. Sadece sen asla ortalıkta olmuyorsun, ortalıkta olduğun zamanlarda bile. Bunun sebebi ne?"

Beni yeniden kurtarması için Zelda'ya baktım ama bu defa vereceğim cevapla en az Alana kadar ilgileniyor gibi görünüyordu.

Bilmiyorum, yazdım. Sadece hiç kimsenin beni etrafta görmek istemediğini anladım.

"Neden? Konuşamadığın için mi? Kusura bakma ama bu çok aptalca. Jamie de gerçek bir pislik ama herkes onunla takılıyor. Sorsan hepimiz onun konuşamamasını isteriz. Ayrıca Garrick Jones da katıldığı partilerde Katy Perry şarkılarını geçirerek söyleyip sonunda banyoya kasmaya gidiyor ama hiç kimsenin onunla bir sorunu yok. Sen havalısın Santé. Akıllısın falan. Satrançta berbat olsan da..."

İnsanların benimle ilgili iyi şeyler söylediğini duymaya pek alışkın değildim. Gülümseyerek karşılık vermem gerektiğini düşünsem de yüzümün kontrolünü kaybettim.

Teşekkürler, yazdım.

"Hey, harika bir fikrim var!" dedi Alana.

"Nedir?" diye sordu Zelda.

"Siz ikiniz, Tyler'ın çalıştığı sinemaya gitmeye ne dersiniz? Ortalıkta eğlenceli işler dönüyorsa bunu fark edebilirsiniz."

Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim.

"İyi değil tabii," dedi Alana. "İyi demedim zaten. 'Harika bir fikir' dedim. Kaçırdın galiba o kısmı?"

Yeni bahaneler hazırladığım sırada Zelda araya girdi. "Gideceğiz!"

"Gerçekten mi? Sen harikasın!" Alana masanın karşı tarafından uzanıp Zelda'ya sarıldı. "Çok eğlenceli olacak. Mükemmel casuslar olacaksınız."

Burritolarımızı bitirdik, hesabı ödedik; BrainWash'tan çıkmadan önce Alana, çamaşırhaneye de bakmamız için ısrar etti.

“Dünyanın en garip yeri gibi,” dedi.

Bizi bekleyen nemli ve kokulu ortamdan çekinsek de kapıya doğru giderken Alana’yı takip ettik. Çamaşırhanede gürültülü bir sessizlik vardı sanki; ortama ait sesler, ıslak yığınlar halindeki çamaşırları döndüre döndüre yıkayan çamaşır makinelerinden ve kurutma makinelerinden yükselen uğultuyla karışıyordu. Önlerindeki yuvarlak pencereleri ile kare şeklindeki makinelere uzaktan baktığınızda, kendinizi bir apartmanın pencerelerine bakıyor gibi hissedebilirdiniz; içinde üç çeşit insanın yaşadığı bir apartman: sabunlu haliyle girdap gibi dönenler, sırlıslıkla haliyle sabit duranlar ve uzakta, tatilde olanlar.

“Bir keresinde bu makineleri izleyerek tam bir saat geçirmiştim,” dedi Alana. “İnsanı hipnotize edebilirler.”

“Oldukça sıcak görünüyorlar,” dedi Zelda. “Küçük jakuziler gibi.”

Makinelerin önünde durup tamburlarının dönüşünü izledik. Dön, dön, dön, tıpkı dünyanın etrafında dönen ay gibi, tıpkı güneşin etrafında dönen dünya gibi. Aklıma Zelda’nın birkaç dakika önce söylediği şey geldi: *Onun ilki bendim*. Bu gece dün gecedен farklı mı olacaktı? Ve neden bu duygu beni heyecanlandırdığı kadar geriye gidiyordu da?

“Ellerin terlemiş,” dedi Zelda.

Elimi tuttuğunu fark etmemiştim bile.

“Pekâlâ çocuklar,” dedi Alana. “Görev sizi bekliyor. Sanki aile kurma planları yapan bir çiftmişsiniz gibi çıkalım buradan.”

SİNEMA SALONUNDA NE YAPILIR, BÖLÜM 2: HESAPLAŞMA

ÖNCELİKLE, SİNEMA BİLETLERİNİ CEP telefonu üzerinden alıyorsunuz, böylece bilet ofisine uğramadan ve kimseye görünmeden içeri girme şansınız oluyor. Gerçi hafta sonu olduğundan sinema, kalabalıkta saklanılabilecek kadar dolu. Birkaç katlı, yine birkaç video oyunu bölümü ve yiyecek-içecek bankosu olan devasa bir kompleks burası. Tyler'ı en üst katta buluyorsunuz. Paketlere patlamış mısır dolduruyor ve üstlerine tereyağı olduğundan şüpheli olduğum bir şey döküyordu. Onunla birlikte çalışan üç kişi daha var. Biri yüzünde ve boynunda koloni kurmuş, muhtemelen vücudunun diğer kısımlarında da belli desen çalışmaları yapmış akneleriyle başının dertte olduğu her halinden belli olan bir genç. Bir diğeryise, tezgâhın arkasındaki insanların onun yanından geçerken yan dönmelerini gerektirecek kadar kilolu bir kız. Üçüncüsü ise güzelliği görmezden gelinemeyecek bir kız; pembe saçları örülü ve gözüne yoğun bir şekilde parlak yeşil far sürmüştü.

Salonun arka taraflarında durup gözlem yapıyorsunuz. On beş yirmi dakika kadar hiçbir şey olmuyor ama sonra birden lobi boşalmaya başlıyor ve köşelerden birine geçmek zorunda kalıyorsunuz. Yarım saat kadar sonra (Zelda'yı masa hokeyinde

ezdiğin sıralar), lobi yeniden doluyor ve siz de gözlem yapmaya devam edebilmek için saklandığınız köşeden çıkıyorsunuz. Tyler ve pembe örgülü kız iki farklı kasada çalışıyorlar ama ortalarında duran peynirli nachos kutusuna ve çikolatalı draje paketine uzanıp daha fazla yemeye hiç de ihtiyacı olmayan bir müşterinin siparişlerini verirken aralarında bir bakışma oluyor. Sadece bir saniye süren bir bakışma bu ama sen de, Zelda da bu bakışmanın ne anlama geldiğini biliyorsunuz çünkü siz de birbirinizle o şekilde bakışmalarla iletişim kuruyorsunuz. Aslında o bakışmayı nasıl fark ettiğinizle ilgili pek bir fikriniz yok çünkü öyle baktığınıza ya da öyle bir bakışa maruz kaldığınıza dair bir şey hatırlamıyorsunuz ama içinizden bir ses, Starbucks'ın kapısında tasmaından bağlanmış halde duran bir köpeğe fazla yaklaşırsanız üzerinize atlayacağını da söyleyebilecek türden bir ses ya da yolun ilerisinden gelen bir grup serseriye gördüğünüzde caddenin diğer tarafına geçmenizi söyleyen sesin aynısı, size o bakışların ne anlama geldiğini söylüyor. İnsanların karşısında olmadığımız, nachos ve Milk Duds servis etmediğimiz zamanları cinsel aktivitelerle geçiriyoruz.

Sinemadan ayrılmak için acele etmiyorsunuz çünkü Alana'mn dışarıda beklediğini biliyorsunuz ve ne yazık ki ona vereceğiniz haberler pek de iyi değıl. Sonunda dışarı çıktığınızda caddenin karşısında bekleyen Alana hızlıca sizin tarafınıza geçiyor ve siz ona gördüğünüz bakışı anlatacak gözlerle bakıyorsunuz; o da size ilk başta hıçkırık festivali başlamak üzereymiş gibi düşünmenize neden olan ama sonunda *Ah lanet olsun, hayır!* anlamına geldiğini fark edeceğiniz bir ifadeyle bakıyor. Sonra adım adım sinema binasına doğru ilerlemeye başlıyor ve siz de onu takip ediyorsunuz.

"Bilet?" diyor biletleri toplayan adam. Alana adamın yanından geçip gidiyor. Adam dönüp arkasından sesleniyor Alana'nın. "Bilet? Biletiniz?" Adamın aldığı eğitimin, böyle bir itaatsizlik karşısında ne yapacağını öğretmediğı belli. Öyle ki,

Alana'yı takip edip biletini alma sorumluluğuyla, yerinde kalıp diğer biletleri almaya devam etme sorumluluğu arasında ikiye bölündüğünü görebiliyorsunuz. Birkaç dakika sonra Alana yürüyen merdivenlerin orada gözden kayboluyor. Biletlerle ilgilenen adam da omuzlarını silkmekle yetiniyor.

"Ah neyse," diyor adam, sonra sana ve Zelda'ya dönüyor. "Biletleriniz?"

Telefonunuzu gösterip doğruca geçiyorsunuz.

Alana birinci katta durmuş, atıştırmalık bankosunda kimlerin çalıştığını görmek için gözleriyle kalabalığı tarıyor. Zelda elini onun omzuna koyuyor.

"Şu an düzgün düşünemiyorsun tatlım. Sakinleşmen lazım."

"Ah, lanet olası bir ok kadar düzgün düşünüyorum şu an," diyor Alana. "Okul derneği başkanı kadar düzgün düşünüyorum. Şimdi, o küçük adi pislik nerede?"

"Önce biraz oturalım, olur mu?"

"Sen istiyorsan otur. Onu kendi kendime de bulurum." Sıradakilere aldırmadan bankoya doğru yürüyüp elini tezgâha vuruyor. Tezgâha dökülmüş tuz taneleri uçmaya çalışan küçük böceklerden oluşan bir koloni gibi zıplayıp tekrar yerlerine düşüyorlar. "Tyler Casey nerede?" diye soruyor Alana.

Kasadaki kız bu ani çıkış karşısında en ufak bir telaş belirtisi bile göstermiyor, kasadaki müşteriye para üstünü verirken duraksamıyor bile. "Üçüncü katta," diyor. "Ama bunu benden duymadın."

"Teşekkür ederim."

Yeniden yürüyen merdivenlere doğru harekete geçiyorsunuz. Alana merdivendeki herkese omuz atıyor neredeyse; onun peşinden giderken, çarptığı insanlardan özür diliyorsunuz. Tyler'm mola vermek için dışarı çıktığını umarak üçüncü kata varıyorsunuz. Ama hayır, hâlâ orada. Ve şansına, pembe saçlı kızla şakalaşıyor; kızı kahkahalarla güldürecek türden bir şakalaşma.

"Adi pislik!" diye bağıyor Alana, içinde bu tür sıfatların asla kullanılmadığı türden bir film izlemek için sinemaya gelmiş ailelerin arasında. Etraftaki tüm konuşmaları susturacak kadar yüksek tonda çıkıyor sesi. Üzerinde hâlâ korsan kostümü olan Alana, Halka'daki kız gibi tezgâha doğru ilerlerken küçük bir çocuğun elindeki patlamış mısır kutusunu düşürmesine neden oluyor ve çocuk ağlamaya başlıyor. Pembe örgülü kız çılgınca bir şeyler olduğunu farkında ama konunun kendisiyle ilgili olduğunu anlamış değil henüz. Alana, Tyler'ı siyah düğmeli tişörtünden tutup içecek makinasına iterek yere vişne suyu dökülmesine neden olana kadar da bir şey anlamıyor.

"Bebeğim," diyor Tyler, Alana ona, onları izleyen kalabalık korodan "Ouuvvvv" sesi gelecek kadar güçlü bir tokat atmadan az önce.

"Bırak onu!" diye bağırان pembe örgülü kız Alana'yı Tyler'dan uzaklaştırıyor. Ve iki kız birbirlerinin saçlarına yapıyor, bir o yana bir bu yana çekiştiriyor, öfkeli ve acı çeken savaşılar gibi bağıyorlar. Tyler sadece izliyor, bu sahnede tam olarak nasıl bir rol oynayacağından emin değil ama siz mutlaka bir şeyler yapmanız gerektiğini biliyorsunuz.

Sen tezgâhın arkasına geçip kızları ayırmaya çalışıyorsun ama birbirlerine çok sıkı kenetlenmişler. Alana'nın arkasına geçip onu belinden yakalayarak geriye çekmeye çalışıyorsun. Zelda tam yanında ve onları konuşarak sakinleştirmeye çalışıyor. O anda Tyler kendine gelmiş gibi görünüyor ve yardım etmek için geliyor ama iki kız baya şiddetli bir şekilde birbirine dolanmış; yerleri kaplamaya başlamış vişne suyu üzerinde kayıyorlar. O an düşünüyorsun ve dirseğin sert bir şekilde Tyler'ın midesine çarpıyor. Tyler acıyla buruşan yüzüyle doğruluyor ve o an ona bunun bir kaza olduğunu söylemen gerekiyor, tabii konuşabilirsen. Ama konuşamıyorsun, öyle değil mi?

İlk önce şoku hissediyorsun. Kafaya alınan bir darbedeki kadar acı vermiyor. Uzaklarda bir parçan suratının ortasına

yumruğu yediğini söylüyor ama hikâye tam olarak yazılmadı. Yumruk atan rolü henüz kimseye verilmedi; sadece yumruğun kendisi var. Parlak bir ışıkla birlikte geliyor, tıpkı insanların tarif ettiği gibi parlak bir ışık ama yıldızlar gibi değil. Daha çok parlak beyaz bir flaş, kafatasını delip geçen bir kurşun gibi. Sırlısıklam ve yapış yapış olmuş fayanslara doğru düşmeye başlıyorsun. Sonra da yere iniş yapıyorsun. İşte ağrı da tam o anda başlıyor, yanaklarından dışarıya adeta dalgalar halinde yayılıyor. Burnundan kan damlamaya başlamış bile, koluna sildiğin kan inanılmaz derecede parlak bir kırmızı, sanki en hayati olan şeylerden biri vücudunu terk ediyor gibi. Belki de o kırmızılık sadece vişne suyudur, o an ayırt etmek gerçekten zor. İlk defa başını kaldırıp yukarı bakıyorsun. Ve orada Tyler'ı buluyorsun, tepende çatık kaşlarla sana bakıyor ve parmaklarını sallayarak attığı yumruğun etkisinden kurtulmaya çalışıyor. Vişne kırmızısı öfkenle ayağa kalkmana ve onun gırtlığına sarılmana sadece saniyeler varken Zelda'yı fark ediyorsun. Tyler'm arkasına geçmeyi başarmış ve kafasını tutup patlamış mısır makinesinin cam bölümüne vuruyor, cam paramparça oluyor. Ve şimdi beşiniz birden orada, küçük bir köpek yığını gibi sinemanın tezgâhının arkasındasınız, her yerde kan ve vişne suyu var. Güreş müsabakanız, üzerlerinde yaka kartları ve ciddi yüz ifadeleri olan yetişkinler gelip sizi ayırana kadar devam ediyor. Sonra hepiniz kaba bir şekilde küçük bir ofisin kapısından geçiriliyorsunuz.

Lanet olası sinemada yaptıklarınız tam olarak bunlar işte.

ANLAŞMA

SİNEMA SALONUN MÜDÜRÜ ŞİŞMAN, TE-pedeki kelini yanlardaki saçlarıyla kapatan, korkunç derecede tiz sesli bir adamdı. Yakasındaki isim iğnesinde PIREZ yazıyordu.

"Polisi aramak zorundayım," dedi. "Şiddetli bir tartışma olduğunda ya da eşyalara zarar verildiğinde bunu yapmamız şarttır."

"Bay Pirez?" dedi Zelda.

"Ve tabii ki ailelerinize de haber verecekler, sebep olduğunuz maddi zararı onlar karşılamak zorunda, Tanrı bilir bu onlara kaç patlayacak."

"Bay Pirez?"

"Ayrıca daha kişisel bir noktaya değinmemiz gerekirse," diye devam etti müdür, "umarım böyle bir davranışın işinize ne kadar zarar verdiğinin farkındasınızdır. Burada çok fazla iş güvenliği uygulamam yok, o yüzden böyle şeyler olduğunda tüm suç benim üzerime kalıyor ve bu hiç adil değil..."

"Bay Pirez," dedi Zelda bu defa daha yüksek bir ses tonuyla.

"Ne var?"

"Ben sebep olduğumuz maddi zararın ne kadar olduğuyla ilgili tahmininizi soracaktım."

"Tam olarak bilemiyorum."

"Tahmin etseniz..."

“Pekâlâ, o patlamış mısır makinesini tamir ettirmek en azından birkaç yüzlüğe mal olur. Ayrıca bu arbedeye şahit olan herkese de birer bilet hediye etmeliyim. Ayrıca temizlik masrafları da var tabii.”

“Altı yüz dolar bunları karşılamaya yeter mi dersiniz?”

“Aah, şey, hesaplamak zor ama...”

“O zaman yedi yüz diyelim.” Zelda çantasını açıp para des-tesini çıkardı.

“Vay canına,” dedi Tyler, etkilenmişti.

Zelda banknotları saydı. “Bir, iki, üç, dört, beş, altı ve yedi.” Parayı Pirez’e uzattı. “İşte burada. Şimdi, müsaadenizle gidebilir miyiz?”

Müdür afallamıştı. Artık polise gitme konusuna en az bizim kadar mesafeli durduğuna emindim ama alternatifi de genç bir kız tarafından satın alınmaktı.

“Yine de ailelerinize haber vermek zorundayım,” dedi. “Yeniden kavga etmenize izin veremem.”

Zelda rol yaparak iç çekti. “Çok güzel. Benim annemle babam öldü, o yüzden benim aileme haber vermekle ilgili hiç şansınız yok maalesef.”

“Gerçekten mi?” diye sordu müdür. “Kim bakıyor peki sana?”

“Kendim bakıyorum. Şimdi lütfen bu konuyu kapatalım.”

Müdür geri kalanlarımızın ailesini sırayla aradı. Alana, Tyler ve pembe örgülü kızınkilere ulaşabildi ama benim annem ulaşılmaz olduğunu kanıtladı.

“Babanı mı arayayım?” diye sordu Pirez.

“Onun babası da öldü,” dedi Zelda.

“Ah, gerçekten mi? Bu kelime nasıl da işe yarıyor.”

“Hayır,” dedi Zelda buz gibi bir ifadeyle. “Tam tersi.”

Pirez annemi tekrar arayıp mesaj bıraktı. Hepimiz sessizce oturmuş bekliyorduk. Müdür arada sırada işler için ofisinden çıksa da, kaçma fırsatı yakalayacak kadar uzun süre boyunca

yalnız kalamıyorduk. Burnumdaki kanamayı durdurmak için burun deliklerime peçete sıkıştırmıştım. Tyler ise patlamış mısır makinesinin kestiği alnına havlu bastırmıştı. Alana ve pembe örgülü kızın yanaklarında çizikler vardı. Sadece Zelda o karışmanın içinden yara almadan çıkmayı başarmıştı.

Ü-z-g-ü-n-ü-m, dedim ona işaret diliyle.

“Üzgün olma,” dedi ve gülümsedi. “En son ne zaman böyle sağlam bir kavganın içinde olduğumu hatırlamıyorum.”

Bir saat kadar sonra pembe örgülü kız, onun gibi fazlasıyla yeşil far sürmüş annesi tarafından alındı. Bir sonraki giden Alana’ydı, onu almaya gelense olanlarla hiç ilgilenmediği her halinden belli olan ablasıydı.

“Sen kendin gidersin, değil mi?” diye sordu Alana.

“Aynen.”

“Süper. Evde görüşürüz.”

Alana’nın gidişinin ardından çıt çıkmadan geçen birkaç dakikadan sonra, Tyler bir şeyler söylemeye hazırlanır gibi öksürdü. “Hey, Parker,” dedi. “Sana vurduğum için özür dilerim.”

“Ben kafanı patlamış mısır makinesine vurduğum için özür dilemeyeceğim,” dedi Zelda.

S-o-r-u-n y-o-k, yazdım işaret diliyle.

“Ne dedi?” diye sordu Tyler, Zelda’ya.

“Sorun yok dedi,” diye açıkladı Zelda. “Çünkü o çok yumuşak kalpli biri.”

“Ah, bu harika, teşekkürler dostum.”

Tyler’ın annesi ufak tefek, sarışın bir kadındı. Herhangi bir şeye ya da birine sinirlenebilme kapasitesi varmış gibi görünmüyordu.

“Ne oldu?” diye sordu, sonra da oğlunun alnındaki havluyu çekip keşiğe baktı. “Derin bir kesik,” dedi Pirez’e. “Dikiş atılması gerekebilir.”

“Benim işim değil,” dedi Pirez. “Ayrıca oğlunuz kovuldu, haliyle.”

Sonunda sadece Zelda ve ben kalmıştık. Pirez saatine baktı. "Tanrım," dedi. Zaman geçmişti. Yeniden baktı saatine. "Tanrım," dedi bir kez daha. Ve tekrar saatine baktı.

"Affedersiniz bayım," dedi Zelda. "Yerli yersiz konuşmak istemem ama belki de bu hikâyeyi sonlandırmanın iki taraf için de faydası olur."

"Ne demek istiyorsun?"

"Parker'ın annesine mesaj bıraktınız, dolayısıyla o kesinlikle bugün burada olanları öğrenecektir. Belki de artık bizi bırakmanızın zamanı gelmiştir."

"Bunu yapabileceğimden emin değilim. Benim de bir çocuğum var, anlıyor musun?"

"O zaman belki de neden olduğumuz maddi zararı hesaplarlarken biraz eksik hesap yapmış olabilirsiniz. İki yüz dolarlık bir eksiklik mesela?"

"Aslında," dedi Pirez, hafiften gülümseyerek. "Evet, bu kulağ mantıklı geliyor."

Birkaç dakika sonra San Francisco sokaklarına çıkmak üzere serbest bırakılmıştık. Zelda 918 dolar daha yoksuldu (sine-ma biletlerine verdiği para da içindeydi) ve ben de tatlı ama epey belirgin bir morluğu gözümün etrafında büyötmeye başlamıştım.

"Günbatımındaki renge döndü," dedi Zelda bana mavi gökyüzünün alacakaranlığa döndüğü yeri işaret ederek. Gülmeye başladım çünkü mor gözümün acısına rağmen aniden verdiği his komikti. Yaşadığımı hissettirmişti.

Evime giden yöne doğru biraz yürüdük, San Francisco tramvayından yayılan cızırtılı senfoni eşliğinde eğlendik. On beş dakika sonra telefonum çaldı.

"Hemen eve gel," diyen annem hızlıca telefonu kapattı.

AKŞAM ÇÖKÜŞÜ

ZELDA BENİMLE GELMEK İSTEMEDİ. BANA, ortalığın savaş alanına dönebileceğini tahmin etmesini sağlayacak kadar çok anne-baba-çocuk deneyimi yaşadığını söyledi. Ama ben ısrar ettim. O noktada onu telefonuyla yalnız bırakma riskini alamazdım ama öte yandan neden hastaneden beklediği o telefonun hâlâ gelmediğini de merak ediyor olmalıydı. Telefon ekranının köşesindeki “Rahatsız Etmeyin” sembolünü fark etmesi de uzun sürmezdi. Ona kesintisiz eğlence sağlamalıyım; bu eğlence annemin beni parçalara ayırmasını da kapsasa bile.

Eve girdiğimizde annem mutfakta ayaktaıdı, neredeyse tamamı içilmiş bir kadeh şarap vardı elinde. Gözleri kızarmıştı bile.

“Merhaba Zelda,” dedi.

“Merhaba Bayan Santé.”

“Oğluma eve kadar eşlik ettiğın için teşekkürler ama onunla yalnız konuşmayı tercih ederim.”

Hayır, diye işaret ettim. Zelda kalıyor.

“Efendim?”

O kalıyor.

Annem bunu sindirmek için bir süre bekledi, sonra da bir annenin *Ah, demek öyle diyorsun*, derken yapacağı şekilde neşesiz bir ifadeyle güldü.

“Peki. Ne diyebilirim ki?” Kadehini tekrar doldurdu. “Demek bugün kavgaya ettin. Sinemada. Bir açıklaman var mı?”

Bir arkadaşşıma yardım ediyordum, dedim işaret diliyle.

Bir sahte gülüş daha ama bu sefer, *Ah, demek öyle olduğunu söylüyorsun, anlamında bir gülüştü bu.*

“Bir çocuğun kafasını patlamış mısır makinesine vurmakla nasıl arkadaşına yardım etmiş oluyorsun, anlamadım.”

“Aslında, o çocuğun kafasını patlamış mısır makinesine vuran bendim,” dedi Zelda.

Annem öldürücü bakışlarını bir an için benim üzerimden çekti. “Zelda, Parker sana bunun onun ilk kavgası olmadığını söyledi mi? Ortaokulun neredeyse tamamını böyle kavgalara karışarak geçirdiğini biliyor muydun?”

“Bakın ne burada ne de...”

“Sekizinci sınıfta çocuğun biri ona şaka yapıyordu, Parker onu sokağa sürükledi ve bacağıının üzerinden bir arabanın geçmesine neden oldu. Çocuğun bacağı üç yerden kırılmıştı. Ölebilirdi de.”

Tamam. Biraz gerilerde (kontrol etmek isterseniz sayfa 54’te) bundan bahsettiğimi hatırlarsınız belki ve sonunda detayları vereceğimi de söylemiştim. Her neyse, geri dönelim.

Annemin söyledikleri teknik olarak doğru olsa da, hikâyenin tamamı öyle değildi. Amacım kimseye zarar vermek değildi ama o çocuk –adı Trevor Jaffe idi– bütün yıl bana çile çektirmişti. Yaptıkları “sadece şaka” değildi kesinlikle. Beni itmiş, yumruklamış, düşürmüş ve tekmelemişti ve bu, tam olarak sataşmaydı. Ve evet, ben onu sadece bir kez itmiştim ve o an nerede olduğumuza dikkat etmemiştim (otobüs bekliyorduk), o an kaldırıma çok yakın seyreden bir araba geliyordu ve evet, Trevor sonunda arabanın önüne atlamıştı. Ailesi dava açınca, belki o beyaz olduğu ve ben tam olarak öyle olmadığım için, darp suçunun bu küçük versiyonu sicilime işlenmişti. O olaydan sonra bir ay süreyle okuldan uzaklaştırıldım. Geri

döndüğümde tüm derslerimden geri kalmıştım ve nasıl olduy-
sa bir daha asla durumu toparlayamadım. İşte böyle. Hikâye
bu. Ne yapacaksınız yapabilirsiniz.

“Geçmişle ilgili hiçbir şey bilmiyorum Bayan Santé,” dedi
Zelda. “Ama tıpkı bugün olduğu gibi, o gün de yaşananların
Parker’ın hatası olmadığına eminim.”

“Bunu duymak istemiyorum. Gerçekten istemiyorum. Bu”
önce beni, sonra da etrafını işaret etti, “yıllardır devam eden
bir şey, Marco gittiğinden beri. Asla sona ermiyor. Parker, dün-
yada sahip olduklarını kaybeden tek insan kendisiymiş gibi
davranıyor. İşleri her defasında yeniden mahvediyor, bense
her şeyi bir arada tutmaya çalışıyorum.” Gözleri yaşlarla dol-
muştu, babamdan çok fazla bahsettiği zamanlarda olduğu
gibi. “Kaç bahane duyduğuma inanamazsın.”

Zelda bana baktı, sanki bir şeyler için benden izin istiyor
gibiymiş ama ne için olduğunu anlayamıyordum. (Anlasaydım
da vermezdim zaten.)

“Peki sizin bahaneniz ne?” diye sordu.

Annem kendi duygusal çöküntüsüne öyle bir dalmıştı ki,
soruyu anlayamadı. “Ne?”

“Sizin bahanenizin ne olduğunu sordum.”

“Benim bahanem mi? Ne için?”

“Sahneye koyduğunuz bu oyun için. Hiç bitmeyecekmiş
gibi görünen bu acıklı parti için. Ne kadar kötü örnek olduğun-
uzu göremiyor musunuz?”

“Küçük hanım, burası benim evim ve siz...”

“Kesinlikle öyle!” dedi Zelda. “Burası sizin eviniz ve hadi
gelin evinize şöyle bir bakalım, ne dersiniz?” Mutfaktan salona
doğru adım adım ilerledi, televizyonun üstündeki fotoğrafla-
ra doğru gitti. Meksika’da ya da işte her neresiyse, plajı olan
başka bir yerde çekilmiş bir fotoğraf vardı. Annem ve babam
onları hatırladığım en genç hallerinden bile daha genç görünü-
yorlardı; belki onların kendilerini hatırladıkları en genç halle-

rinden bile önce çekilmiş olabilirdi fotoğraf. Neredeyse çocuklardı orada. Babamın tuttuğu fotoğraf makinesinin vizörüne fazlasıyla yakın durmuşlardı (selfie çağı gelmeden çekilmiş bir selfieydi bu) ve yüzlerindeki gülümseme, hayat oyununda tüm aslar onların eline gelmişçesine keyifli bir gülümsemeydi. Kusursuz mutluluk.

“Şuna bakın Bayan Santé. Odanın tam ortasında. Ve siz hâlâ oğlunuzun neden tutuklanmaktan kıl payı kurtulduğunu merak ediyorsunuz?”

“Kaybettığım eşimin fotoğrafları yüzünden mi bu halde yani?”

“Parker daha iyi olabilirdi ama istemiyor. Çünkü siz de daha iyi olabileceğiniz halde bunu istemiyorsunuz. Kendinizi bunlarla çevrelemişsiniz ve mutlu olabileceğinize asla inanmıyorsunuz; oğlunuza normalmiş gibi öğrettiğiniz şey de tam olarak bu. Gerçekten çok utanç verici Bayan Santé. Üzgünüm ama bu tamamıyla utanç verici.”

“Burada durup küçük bir kızın bana üzüntüyle ilgili öğütler vermesini dinlemeyeceğim.”

“Ama oğlunuzun burada durup bir alkolikten kendine hakim olmakla ilgili öğütler dinlemesini bekliyorsunuz.”

Konuşmalarında ilk defa annem sessiz kaldı. Benimse aklıma bir anda yüzlerce minik hatıra doluştu: geri dönüşüm kutusuna doldurulmuş içki şişeleri, annemin huysuz sabahları ve uykulu akşamları, nefesindeki o koku. Delta’da, uçuşa on iki saat kala herhangi bir içki içmek yasaktı ve annemin bu kurala her zaman uyduğunu biliyordum. Ama aynı zamanda, gece uçuşu olduğu zamanlarda sabahın erken saatlerinde kendine bir Bloody Mary doldurmakta tereddüt etmediğini de biliyordum. Bu, Zelda’nın söylediklerinin doğru olduğu anlamına mı geliyordu? Peki, ben neden bunu daha önce fark etmemiştim?

Sonunda annem yeniden konuştu. “Çık dışarı,” dedi.

“Büyük bir zevkle.”

Zelda kapıyı sert bir şekilde çekti. Annemin tüm otoritesini otuz saniyede yıkmıştı. Şimdi annemle ben, dağınık mutfağın ortasında dikilen ve birbirine ne söyleyecekleriyle ilgili hiçbir fikri olmayan iki işe yaramaz insandık. Annem titreyen eliyle kadehini tezgâhın üzerine bıraktı. Ben kapıya yöneldim.

"Nereye gittiğini sanıyorsun sen?"

O nereye gidiyorsa oraya, dedim işaretlerimle.

SHAKESPEARE BAHÇESİ'NDE

KOŞUP ZELDA'YI YAKALADIM VE BİRLİK-

te kuzeye, Golden Gate Parkı'na yürüdük yine. Saat sekizi geçiyordu ve likralı tişörtleri ve şortları, nikotin bandı gibi kollarına yapışmış iPod'larıyla koşan sağlık delillerini saymazsak park neredeyse boştu. Sokak lambaları turuncu ışıklarıyla, parkın içindeki ana yolları aydınlatıyordu ama Zelda'nın yürüdüğü, üzerinde SHAKESPEARE BAHÇESİ yazan metal bir tabelanın olduğu kilitli kapıya uzanan yolda hiç ışık yoktu.

"Gel," dedi Zelda ve kapıya tırmanmaya başladı.

Daha önce Shakespeare Bahçesi'ne gelmişim ama karanlıkta tamamen farklı görünüyordu, neredeyse bir mezarlık gibiydi. İki sıra taş bankın arasında uzanan yol bir sunak gibi görünüyordu; ortasında kelleşen kafası, buruşuk kravatı ve yüzündeki, *Dünyanın en zeki puştı ben değil miyim?* ifadesiyle büyük bir adamın durduğu bir sunak. Elimi adamın geniş altına koydum. Taş dokunmak için fazla soğuktu.

"Bunlar yaşandığı için üzgünüm," dedi Zelda. Bunun dünyadaki en büyük özür amacı taşımayan özür cümlesi olduğunun farkındaydım ama sorun değildi, özür beklemiyordum zaten. Hatta nedenini tam olarak bilmesem de, olanlar için ona minnettardım. "Annen... Onun sanki ağzının içinde bir buz küpü var ve ölümüne donmanın ne demek olduğunu bildiğini sanıyor. Yaşadığım tüm o yıllar boyunca kaç insana veda etmek zorunda kaldım, biliyor musun?"

Zelda'nın yine ölümsüzlüğüne değindiğini fark ettim.

"Ben tam burada evlendim," dedi. "İkinci evliliğimde yani. Nathaniel'la olan. Evliliğim mümkün olabildiğince yasal olsun diye gereken sahte belgeleri hazırlamak için ne gerekiyorsa yapmışım. Törene sadece onun kız kardeşi ve anlaştığımız papaz gelmişti. Yağmur yüzünden kıyafetim tamamen ıslansa da umurumuzda değildi. Zaten beyaz giymek de saçmaydı. Gelinlerin neden beyaz giydiğini biliyor musun?"

Başımı evet anlamında salladım. Bunu, Super Mario'nun neden sürekli kaçırılan prensesi kurtarma görevinden sorumlu tutulduğunu da tartıştığımız Yaşam Becerileri dersinde konuşmuştuk. Beyaz, saflığın simgesiydi.

"O gece bakirelikten epey uzaktım," dedi Zelda, sonra güldü. "Ama öyle hissetmemi sağlayacak başka yollar da vardı. Çok duygusal gibi gelebilir kulağa ama öyle olsa bile ne olmuş ki? Bazı insanlar... seni yenilerler."

Aklıma bir fikir geldi o an ve yazılmayı hak eden bir fikirdi. Bahçede karanlıktaydık, o yüzden telefonumu çıkarıp mesaj bölümüne yazdım: *Belki de aşk, senin şu azalan verimler kanununun bir istisnasıdır.*

Zelda telefonu alıp yazdığım şeyi okudu. "Ne güzel bir düşünce bu Parker. Sanırım mezar taşında şöyle yazmasını isterdim: Aşk, azalan verimler kanununun istisnasıdır." Telefonumda bir şeyler yazıyordu, birkaç saniye içinde ne yaptığını anladım ama geç kalmıştım. "Bunu kendime mesaj atıyorum," dedi ve telefonumu bana geri verdi. Sonra da çantasından kendi telefonunu çıkardı. Mesaj bildiriminin gelmesini bekledi, henüz hattını aramalara kapattığının farkında değildi. Cesur olup bir şeyler yapmam gerekiyordu.

Aramızdaki karanlık mesafeyi kapattım ve kollarımı beline dolayıp onu kendime çekerek öptüm. Çimenlerin üzerine düşen telefonunun çıkardığı sesi duydum. Bir saniye sonra biz de yerdeydik. Dönüp üzerime çıktı, kollarımı başımın yanına,

yukarıya iterek vücudunu, o güne kadar yaşadığım ve daha sonra yaşayacağım her bir sorunu unutturacak şekilde benimkine doğru bastırdı.

Sonra durdu. Küçük bir çocuk gibi oturdu üzerimde, dizleri vücudumun iki yanından yere değiyordu.

“Bunu isteyeceğimi hiç düşünmezdim Parker. Çok uzun zamandır böyle bir şey istemedim.” Düşünceli bir şekilde başını kaldırıp yıldızlara baktı ve bir şiirin içinden olabileceğini düşündüğüm sözleri söyledi. “İçimde, sürekli şaşkınlığa uğrattığım bir melek varmış gibi hissediyorum.” Ellerini göğsüne doğru indirdi ve cesaretimi kırmak istermiş gibi bir ifadeyle gözlerimin içine baktı. “Ama burada değil. Başka herhangi bir yerde.”

HAYIR, İSTEMEZSİN

VE BU YÜZDEN HER ŞEYİN BAŞLADIĞI

yere döndük: Palace Otel. Tabii ki daha önce orada konakladığımı olmamıştı. Odaların gecelik fiyatı dört yüz dolardı; süit tutmak istersen sekiz yüze kadar çıkıyordu. O gece biz de tam olarak bunu yaptık.

“İlk olarak bir şeyler içelim,” dedi Zelda. “İlk” kelimesinin benim için ifade ettiği şey karşısında midemde bir elektriklenme hissettim. “Maxfield’e gittin mi hiç? Artık Pied Piper olarak biliniyor da olabilir.”

Başımı hayır anlamında salladım.

“O zaman bu akşam bendensin.”

Pied Piper, Palace Otel’in lobisinde, kırmızı deri koltukları, koyu renkte ahşap döşemeleri ve bronz dünya küreleriyle eski moda bir bardı. Fiyakalı insanlar oturmuş, içlerindeki içki miktarına göre fazlasıyla büyük görünen kadehlerden kırmızı şarap ve viskilerini yudumluyorlardı. Otel restoranlarıyla ilgili dikkatimi çeken şeylerden biri de bu: Küçük porsiyonlar her zaman devasa büyüklükte tabakların içinde servis edilir. Bu çok anlamsız. İnsanlara minnacık bir porsiyonla yemek servis edecekseniz, servis için porsiyon gibi küçük bir tabak seçmek en akıllıca hareket olmaz mı? Böylece porsiyon, büyük tabaktaki haline göre daha fazla görünür. Neyse. Zengin insanlar aptaldır. BrainWash’un burritosu benim için haftanın her günü yesem bile muazzam bir yemek olur.

“Siparişı ben veririm,” dedi Zelda. “Ehliyetim sahte ama mükemmel derecede ikna edici. Ayrıca aramızda konuşabilen tek kişi de benim.”

Koltuklardan birine oturup Zelda’nın barmene doğru gidişini izledim. Barmen, onun yaptığı bir espriye güldü ve sonra iki içkiyi karıştırmaya başladı. Zelda sahte ehliyetini çıkarmak zorunda bile kalmadı.

İki kadeh viskiyle yanıma döndü. “Şerefe.” Kadehlerimizi tokuşturduk ve ilk yudumumuzu aldık. Viski, dilimden mideye kadar değdiği her yeri yakıp geçmişti. Yine de Zelda tatmin olmuş bir şekilde *ahh*, diye iç çektiğinde ve “Mükemmel,” dediğinde başımla onayladım.

Bacak bacak üstüne atıp arkasına yaslandı. Bond filmlerindeki kötü karakterler gibi kadehini, içindeki viskiyle girdap oluşturmak istermiş gibi çevirmeye başladı. “Anlat bakalım Parker Santé, dün burada tam olarak ne yapıyordun?”

Defterimi açtım. *Otelleri severim.*

“Neden?”

Bilmiyorum. Gerçek hayatın bir parçası değiller çünkü hiç kimse gerçekte buralarda yaşamıyor. Ayrıca iyi oteller her zaman bir şey çalmak için doğru yerlerdir çünkü içerideki herkes zengindir.

Zelda güldü. “Bunu neredeyse unutuyordum! Bütün paramı çaldın!”

Geri getirdim.

“Neyse ki.” Dev kadehinin üzerinden içerideki insanları inceledi. “Şimdi bir şey çal,” dedi.

Kaşımı kaldırdım.

“Hadi ama. Seni iş üstünde görmek istiyorum.”

Bu otuz saniyelik bir işti. Barın girişinde bir askılık vardı. Gidip oradan gri, kaşmir bir atkı aldım ve onu boynuma, Zelda’nın bana Legion of Honor’dan aldığı atkının üzerine doladım. Sonra birkaç paltonun ceplerini yokladım ve sonunda

antika, gümüş bir çakmak buldum. Yerime döndüğümde çakmağı Zelda'ya takdim ettim.

"Bravo!" dedi beni alkışlarken. Viskilerimizin kalanını da kafamıza diktik.

"İçkilerimizi tazeleyeceğim," dedi. "Ve sanırım buna ihtiyacım olmayacak." Sahte ehliyetini kucağıma attı. Ehliyetle yaşmakul bir şekilde yirmi iki görünüyordu. Saç rengi kısmındaysa gümüş yazıyordu.

İki kadehle birlikte geri döndüğünde *Bu çok komik*, yazdım. *Ehliyetinle ilgili sahte olan şey diğer birçok insanın sahtesini gösterdiği şeyden farklı. Herkes büyütme zorunda kalır ama sen yaşıni küçültmek zorundasın.*

Ehliyetini geri alıp baktı. "Gerçekten öyle. Ama sana bir sır vereyim mi Parker? Hiç kimse genç hissetme duygusunun önüne geçemez. Bir işimiz, eşimiz ve evimiz olabilir ama tüm bu yetişkinlik işleri saçmalaktır. Hepimiz büyüyormuş gibi yaparız. Dünyadaki en zalim icat nedir, biliyor musun?" Başımı hayır anlamında salladım. "Ayna. Çünkü o asla yalan söylemez."

Bu senin için geçerli değil ama.

"Ne demek istiyorsun?"

Sen aynaya her baktığında bir öncekiyle aynı şeyi görüyorsun, öyle değil mi?

Bunun meydan okuma gibi görüldüğünü kabul etmeliydim. İnançmetremin ibresi sürekli yükselse de hâlâ kritik yüzde elli seviyesini geçememişti.

"Ah, bu da çok kötü ama değil mi, sadece farklı bir şekilde kötü işte. İnsanlar yaşlanmaktan hoşlanmazlar ama değişmekten hoşlanırlar. Aynı kalmak ölmek gibi bir şeydir."

Annem bir keresinde bir milyon dolar bile verseler tekrar çocuk olmak istemeyeceğini söylemişti. Acıya karşı derinlemesine bir bakış açısına sahip olmadığın zamanlarda, bir şeyler canını daha çok yakar, demişti.

“Bu doğru.”

Ama herkes sonsuza kadar genç ve çekici olmak istemez mi?

“Sadece öyle olmayı istediklerini düşünürler Parker. Ama hiç kimse hiçbir şeyi sonsuza dek istemez. Sadece sahip oldukları şeyin biraz daha uzun bir müddet boyunca onlara ait olmasını isterler, hepsi bu.”

Ben seni sonsuza dek istiyorum.

Gülümsedi, viski tadındaki dudaklarıyla hafifçe öptü beni. “Hayır, istemezsin,” dedi. “Sonsuza dek istemezsin ama bu gece için istersin, öyle değil mi?”

Başımınla onayladım.

“O zaman içkini bitir sevgilim, sonra da yukarıya çıkalım.”

Geçtiği her yeri ateşe veren içkimi bitirdim.

MİNİBAR TRAJEDİSİ

ASANSÖRE BİNİP EN ÜST KATA ÇIKTIK.

“Bir zamanlar,” dedi Zelda, “bronzdan yapılmış güzel anahtarlar kullanırlardı. Oysa şimdi...” Beyaz, plastik kart şeklindeki oda anahtarını gösterip parmağıyla bir fiske vurdu. “İşte geçen zaman intikamını böyle şeylerle alıyor.”

Elektronik kilitten bip sesi geldi, kapı açıldı ve süite girdik.

Tanrım... Burası otel odası değildi. Burası bir apartman da-iresiydi.

Dekorasyon, biri büyükannenize bir milyon dolar verip ne isterse onu alabileceğini söylediğinde yapılabilecek türden bir dekorasyondur. Bir şey koymaya müsait olan her bir köşe, pahalı görünen ıvır zıvırlarla doldurulmuştu. Salondaki kolonların arasına cam bir masa yerleştirilmişti, masanın üzerinde yeni budandığı belli olan güllerle dolu bir vazodur ve içine meyveler doldurulmuş gümüş bir kâse vardı (*Natürmort*, diye düşündüm). Oryantal desenli bir halının üzerine yerleştirilmiş, altın ve kahve renkli bir kumaşla kaplanmış kanepe, mermer kenarlı şömine-nin karşısında çamura bulanmış bir suaygırı gibi duruyordu.

Duvarları çevreleyen raflar, filme de uyarlanmış olabilecek çeşit çeşit kitapla doluydu: deri, antik ve altın yaldız işlemeli ciltleri olan kitaplar.

Yerden tavana, bir istiridyenin içindeki inciler gibi parılayan küçük çinilerle kaplanmış olan banyoya gittim. Küvet, banyonun ortasındaki bir platformun üzerine yerleştirilmişti.

Bütün musluklar altın rengindeydi ve parıl parıl parlıyorlardı. Aynada kendime baktım. Siyah gözlerimden, tıpkı bir gökkuşağı gibi pembeden koyu yeşile uzanan renkler yayılıyordu. Dün olduğumdan daha yaşlı görünüyordum ve aradaki fark, tek bir günün getireceğinden daha fazlası gibiydi. Yarın tamamıyla farklı görünecektim.

Tekrar salona döndüğümde Zelda minibarın önünde oturup bacak bacak üstüne atmış, küçük viski şişesinin kapağını açmaya çalışıyordu.

"Ah, minibar trajedisi," dedi. "Aşırı pahalı ama buna rağmen ufacık şişeli içkiler. Sadece alkolikler böyle bir şişeden içebilir." A'yla başlayan o kelime, evde bir başına bıraktığım annemi hatırlattı ve bir anda vicdan azabıyla canım acıdı. Düşünme bunu Santé. Aklını oyuna ver.

Zelda'nın elindeki şişeyi aldım ve ayağa kalkması için ona yardım ettim. Neredeyse dört kişilik gibi görünen yatağın karşısında yüz yüze durduk. Tek ışık, banyonun aralık kalmış kapısından süzülen sarı ışıktı. Zelda'yı, o ışığın yüzüne değdiği yerden öptüm. Sonrasında yataktaydık, o benim üstümü çıkarıyordu ve ben de onunkini çıkarmaya başladım. Bir an için bu bile yeterliydi: Sıcaklığını hissetmek, tüm o yumuşak ve hayal ettiğim halde hiç dokunmadığım harika yerlerine dokunmak. Bir tarafım *Bu kadarı bile yeterli*, derken diğer tarafım, *Lanet olsun, tabii ki yeterli değil*, diyordu. Zelda, açılmayan kemerim konusunda bana yardım edip pantolonumu aşağı çekti. Çoraplarımı çıkardığında bir an durup güldüm (kabul edelim ki çoraplarla ilgili seksi sayılabilecek hiçbir şey yok), bu iyi olmuştu çünkü ikimiz de bir an için gülme fırsatı yakalayabilmıştık. Sonra ben onun pantolonunu çekiştirdim (teknik olarak hâlâ kendi pantolonumu çekiştiriyor sayılabıldım) ve sadece iç çamaşırlarımızla yorganın altına girdik. Bir süre öpüştük ama biz öpüşmeye devam ettikçe bir şeyler yoğunlaşıyordu. Sonra başparmaklarını iç çamaşırlarımın kenarlarına geçirip onu aşağı çekmeye başladı...

Bileklerini tuttum.

“Sorun ne?” diye sordu.

Hiçbir fikrim yoktu. Ama beni yeniden öpmeye çalıştığında geri çekildim.

“Parker?”

Defterimi almak için yatağın kenarına doğru uzandım.

Eğer bunu yapacaksak, yazdım, kim olduğunu bilmeliyim. Gerçekten kim olduğunu.

“Kim olduğumu biliyorsun zaten,” dedi sessizce.

Bence bilmiyorum.

“Biliyorsun. Bana inanacağına söz vermiştin.”

İnanmak böyle olmuyor. Kendini bir şeye inanmaya zorlamıyorsun.

“Pekâlâ!” dedi Zelda. “Diyelim ki tanıştığımızdan beri sana yalan söylüyorum ki öyle bir şey yok. Bunu neden sorun edersin ki? Buradayız. Sen buradasın, ben buradayım ve birlikte yataktayız. Daha ne istiyorsun ki? Çenenin kapatıp hayatını yaşamaman için daha başka ne gerekli?”

Beni bu noktaya getiren şey iki kadeh viskiydi. Ama sonra tüm gün yaşadıklarımız ve yaşamak üzere olduklarımız işine girince, onun bana yalan söylüyor olması fikri kalbimin kırıldığını hissetmeme neden olmuştu.

Sana daha başka neyin gerekli olduğunu söyleyeyim. Sadece bir kez gerçeği duymak.

“Gerçek nedir Parker?”

Sahip olduğum küçük bir kanıttan yola çıkarak şekillendirdiğim gerçek tahminimi anlattım. *Sen normal, on yedi yaşında bir kızsın ama ilgilendiğin biri çok hasta ve bununla nasıl başa çıkacağını bilemediğin için bu hikâyeyi uydurdun.*

Zelda ben daha söyleyeceklerimi bitiremeden hızla yataktan kalktı ve bariz bir öfkeyle yüzüme baktı. “Bunu nereden biliyorsun?”

Doğru o zaman, yazdım durduğu yerden de okuyabilsin diye iri iri harflerle.

“Nathaniel’ı nereden biliyorsun?”

Dün gece hastaneden aradılar. Mesaj geldiğinde uyuyordun, ben de mesajı sildim. Sonra da başka arama yapamamışlar diye telefonunu aramalara kapattım.

“Seni pislik,” diye fısıldadı.

Yazmaya devam ediyor, açıklamaya çalışıyordum ama o üzerini giyinmeye başlamıştı bile.

Köprüden atlama ihtimalin yüzünden gerçekten korkuyordum. Öylece durup bunun olmasına izin veremezdim.

Odada peşinden koşup göstermeye çalışsam da yazdığım şeye bakmayı reddetti. Sonunda omzundan yakalayıp kendime doğru çevirdim onu ama karşılığı suratıma yediğim can yakan bir tokat oldu. O kadar acımişti ki bir an acı gözlerimi kör etti sanki. Kendime gelip gözümü açtığımda, Zelda gitmişti.

HASTANE YEMEĞİ

NEYSE Kİ ZELDA'NIN NEREYE GİTTİĞİNİ

bilecek kadar şanslıydım: Sunset'teki San Francisco Üniversitesi Hastanesi. Taksi için param yoktu ama Market Sokağı'ndaki duraktan geçen N Judah tramvayını yakaladım ve yarım saatte daha kısa sürede hastaneye vardım.

Hastanenin otomatik cam kapılarının birkaç adım ötesinde, tam da SİĞARA İÇİLMEZ tabelasının altına oturmuş Yale tişörtlü evsiz bir adam sigarasını içiyordu. Geçerken bana kafasını salladı.

Burnuma dolan hastane kokusu beni kazadan sonra hastanede geçirdiğim o bir aylık zamana geri götürdü sanki. Bej, plastik tabldotlarda getirilen peltemsi yemekler. İnsanları hayatta tutan ya da hâlâ yaşayıp yaşamadıklarını haber veren makinelerden aralıksız gelen bip sesleri. Hiçbir zaman yanımda yeterince uzun kalmayan, uzakta işleri olan bir baba gibi gördüğüm doktor. Her türden ve irilikten hemşireler: çiğnediği sakızı patlatanından sıkıcı bir öğretmen gibi sadece işine odaklananına, bana 'tüylü sevgililerim' dediği kedilerinin fotoğraflarını göstermekte ısrar eden dünyanın en kedisever hemşiresinden, *Şimdinin Gücü* kitabını okumam için veren kaygılı hippie kadar. Bütün o gündüz kuşağı televizyon programları ve birbirinden nefret ettikleri halde aynı adama âşık olan ikizlerin hikâyesini anlatan diziye karşı duyduğum

tuhaf ilgi. Annemin birleştirdiği iki sandalyenin üzerine yatıp karanlıkta ağlaması.

Lanet olasıca hastanelerden nefret ederim. Komik olansa, otellere çok benziyor olmalarıdır. İki de orada çok fazla kalmayı planlamayan (böyle olmasını uman) insanlarla doludur. İki de bir sürü odası vardır ve o odalardaki her yatakta neredeyse birbirinin aynı çarşaf serilidir. İki de sürekli temizlendikleri halde bir şekilde hâlâ kirlilermiş hissi uyandırır. Ama aralarında çok önemli bir fark vardır tabii: Hiç kimse ölmek üzere olduğu için bir otele gitmez.

Danışmadaki hemşire başını bilgisayarından kaldırıp gözlerime baktı. Karayipler aksanıyla konuşuyordu. "Acil servisi mi arıyorsun? şu taraftaki kötü kokulu yer."

Sorumu defterime yazıp hazırlamıştım. *Adım Parker. Konuşmuyorum. Nathaniel Toth'u arıyorum. Burada tedavi görüyorum.*

Hemşire bilgisayarına bir şeyler yazmaya başladı. "Konuşmuyorsun ha? Dini bir tercih falan mı?"

Başımı iki yana salladım.

"Yehova'nın Şahitleri'nden biriyle evlenen birini tanıyorum. Çocuk artık kan nakline inanmıyor. Ona, 'Sadece bir günde kan nakli sayesinde kurtulan kaç hayat görüyorum, biliyor musun? Her gün, düzinelerce insan,' diyorum. Ama belki de bir gün ölüp Cennet'in kapısına gittiğimde Tanrı bana içeri giremezsin çünkü sen kan transferine karşı çıkmıyordun, diyecek. O zaman kendimi aptal gibi hisseder miyim acaba?" Yüksek sesle güldü. "Pekâlâ, işte buldum. Nathaniel Toth. Yedinci kat. Geriatrik işaretlerini takip ederek git."

Asansörü bir doktor ve sedyede yatan saçsız bir çocukla paylaştım. Bana kocaman gülümseyen çocuğa barış işareti yaptım.

Saat onu geçtiğinden, ortalık çok kalabalık değildi. Hatta yedinci katın danışma masasında hiç kimse yoktu. Koridorlarda yürüyüp bütün odalara baktım. Hastaların birçoğu henüz

uyumamış, tavana monte edilmiş televizyonları izliyor ya da bir şeyler okuyorlardı. Hastaların isimleri odanın dışına asılmış listede yazılıydı. N. Toth isminin yazılı olduğu odayı bulmak birkaç dakikamı aldı. İçeriye dinlemek için odanın kapısına kulağımı dayadım ama hiçbir şey duyamayınca doğruca içeriye girdim.

Özel bir odaydı. Yaşlı bir adam yatağında oturur pozisyondaydı ama uyanık değildi ya da içeri girdiğimi fark etmemişti. Boğazına plastik bir tüp, koluna da serum hortumu takılmıştı. EKG'den bipleme sesleri geliyordu.

Yatağın kenarındaki komodinde, çerçevelenmiş fotoğraflardan oluşan küçük bir sergi duruyordu. İlk fotoğrafta genç bir kadın ve adam, romantik bir şekilde birbirlerine sarılarak poz vermişlerdi. Sonraki fotoğrafta nispeten yaşlı bir adam, yine genç bir kadınla aynı romantik pozunu veriyordu. Sonrakinde de daha yaşlı bir adam ile yine genç bir kadın bu kez aile pozunu verir gibi durmuşlardı.

Belki de fotoğraflardaki aynı kadın değildi. Birbirine fazlasıyla benzeyen aile bireyleri olabilirlerdi. Bizim evin mutfağında büyük-büyükbabamın, sekiz yaşındayken okul arkadaşlarıyla çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Fotoğraf Kolombiya'da, 1920lerde çekilmişti ama büyük-büyükbabamın o fotoğraftaki haliyle benim sekiz yaşındaki halim bire bir aynıydı. Hatta annem o fotoğrafın yanına, benim o yaşlarda okulda çekilmiş bir fotoğrafımı yapıştırmıştı; böylece benzerlik iyice ortaya çıkıyordu.

Ben büyüdükçe, büyük-büyükbabamla aramdaki benzerlikler azalmaya başlamıştı. Oysa bu fotoğraflardaki kız, insanı hayrete düşürecek kadar Zelda'ya benziyordu. Hep aynı küçük ağız ve gümüş saçlar, aynı okyanus mavisi gözler. Peki fotoğraflarda Zelda'nın, jöleli donutlardan bile daha iyiymiş gibi keyifli gözlerle baktığı o adam, gerçekten karşımdaki yatakta duran yaşlı adam olabilir miydi? Adamı inceleyip benzerlik-

ler bulmaya çalıştım ama vücudu deriyle kaplı bir iskeletten farksızdı; ayrıca yüzü derin kırışıklıklar yüzünden labirente dönmüştü. Gerçeği tam olarak öğrenmek için bir ve son kez onunla konuşmam gerekiyordu. Yapabildiğim en nazik şekilde adamın koluna dokundum. Teni, birinin üzerine mor ve yeşil mürekkep sıçrattığı kuru bir kâğıt gibiydi. Hiç kıpırdamadı. Bir kez daha denedim ve bu sefer omzunu birazcık da olsa titrettim.

“Komada,” dedi Zelda. Sesi yerimden sıçramama neden olmuştu.

İçeriye girip kapıyı kapadı. Elinde ıslak bir bez vardı. “Bunu hissedebileceğinden bile emin değilim.” Nathaniel’in yanına oturdu ve ıslak bezle alnına hafifçe dokunmaya başladı. “Bu senenin başında ciddi şekilde rahatsızlandım ama San Francisco’ya dönmek için ağustosa kadar bekledik. Büyüdüğü yere geri dönmek istedi.” Kıpırdamadan olduğum yerde duruyordum; bir şey işaret etmeye ya da yazmaya kalkışmadım. Sanki otelde olanların ömrünü dilemenin tek yolu, çenemi kapatıp sadece onun konuşmasına izin vermek gibi geliyordu. “Birkaç gün önce onu kaybettim. Doktorlar kendi kendine ve ağır ağır bu dünyadan gideceğini söylediler. Beklediğim telefon bunun içindi.” Ağlamaya başladı, yanına gidip onu teselli etmek istedim ama kendimi tuttum. “Ama doktoruyla konuştum. Nathaniel’in durumunun stabil olduğunu söyledi. Dün geceki mesaj bana bunu söylemek içinmiş. Bu dünyadan gitmeden önce bir ay kadar bu durumda kalabileceğini söylüyorlar. Ve şimdi, benden bir karar vermemi istiyorlar. Onu ne zaman... çünkü ben onun torunu ve yaşayan tek akrabası olarak görünüyorum. Düşünebiliyor musun?”

Nathaniel’in göz kapaklarına da dokundurduktan sonra bezi bıraktı.

İnançmetremın ibresi yukarılara çıkmaya başlamıştı. Asla yaşını göstermeyen bu kıza ait o fotoğraflar. Yüzde 60. Bütün

gün bana hikâyesini anlatması ve onu kaç kere yalancılıkla suçladığıma aldırmadan her anlatışında aynı istikrarlı tavırla devam etmesi. Yüzde 70. Tarih ve viski konusundaki neredeyse ansiklopedik denebilecek bilgisi, olgunluğu ve ince zevkleri. Yüzde 80. Şapşal dansları. Yüzde 90.

Zelda, Nathaniel'ın alnındaki nemli, beyaz saçları parmaklarıyla arkaya doğru iterken öyle yumuşaktı ki, bu yumuşaklıkta bir kız evladın tavrından daha öte bir şey vardı. Bu da son şüphe kırıntılarımın eriyip gitmesini sağladı. Bana anlattığı her şey doğruduydu. O iki yüz kırk altı yıl önce Almanya'da doğmuştu ve yataktaki bu adam onun kocasıydı; ayrıca o öldüğünde, şu andan bir saat, bir gün ya da bir yıl sonra olsun fark etmez, Zelda gerçekten Golden Gate Köprüsü'nden atlamak isteyecekti. Biz biyoloji dersinde, Fransa'daki 122 yaşma giren kadını işlememiş miydik? O zaman Zelda'nın hikâyesini neden bu kadar garipsemiştim ki ben? Onun hikâyesi imkânsız değildi; sadece gerçekten ama gerçekten sıradışıydı.

Sana inanıyorum, yazdım defterime.

"Güzel," dedi Zelda.

Ama şimdi milyonlarca soru var aklımda.

"Sabaha kadar bekleyebilir mi soruların? Bu gece burada kalmalıyım."

Tamam.

"Sen de kalabilirsin eğer istersen. Çok rahat değil ama bu sandalyelerde daha önce uyudum, insan baş edebiliyor."

Nathaniel'ı işaret edip soru sorarcasına kaşımı kaldırdım.

"Sorun etmeyecektir. Kıskançlık yoktur bizim aramızda. Biz en son yıllar önce... yani öyle işte. İstersem başkasını bulabileceğimi milyonlarca kez söyledi bana. Ben gerek görmedim sadece. Hayatımın onunkiyle birlikte sona ereceğine uzun zaman önce karar vermiştim."

Boş bekleme salonundan aldığım sandalyeyi koridor boyunca sürükleyip pencerenin karşısına, Zelda'nın sandalyesi-

nin yanına yerleştirdim. Yüzümüzü okyanusa dönerek oturduk, battaniyelere sarındık, ayaklarımızı pencerenin pervazına yasladık. Hastanenin önündeki boş alan sisle kaplanmıştı, pencereden bakınca bir kâse buz gibi görünüyordu. Zelda konuşmaya başladığında uyukluyordum.

“Öncesi için özür dilerim,” dedi. “Neden öyle yaptığını biliyorum. Beni korumaya çalışıyordun.”

Defterim odanın öbür ucundaydı, o yüzden harfleri işaret diliyle sordum.

N-e-d-e-n o?

“Neden Nathaniel mı? Neden ona böyle âşık oldum mu?” Başımı evet anlamında salladım. “Ah, bilmiyorum. Neden insan birine âşık olur ki? Dışarıda bir yerde bizler için bekleyen özel insanlar olduğu fikrine hiçbir zaman inanmadım, eğer merak ettiğin buysa. Onlarca yıl boyunca birçok kez âşık oldum. Ama bu iş aslında zamanlamayla ilgili, onu anladım, anlıyor musun? Hepimizin kalbinde ikide bir şekil değıştiren kilitler var ve birinin çıkıp o an, o kilidi açacak mükemmel anahtarla gelmesi şans. Aşk, bazı koşulların şans eseri sağlanması sonucunda ortaya çıkıyor. Ve sen bunu biriyle elli yılı birlikte geçirdikten sonra keşfedebiliyorsun.”

Uzanıp ince battaniyemin altındaki kolumu tuttu. “Şimdi biraz uyu Parker Santé.”

Kalkıp yatağın kenarına giderek Nathaniel’m yanına oturdu. Sise bakıp EKG’nin bip seslerini dinledim, Nathaniel’in nabızı sayesinde belirginleşen çizgileri izledim. Zelda’nın yıllardır süren hayatını, geçmişini ve bilinmeyen geleceğini hayal ederken uykuya daldım.

2

KASIM
PAZAR

GÜNAYDIN SAN FRANCISCO

NE ANLAMA GELDİĞİNİ ADINIZ GİBİ BİLDİĞİNİZ bir rüya gördüğünüzde siz de bu duruma sinir olmu-
yor musunuz? Ben her zaman gelişigüzel rüyalar görmeyi
tercih ederim. Uçan bisikletle geleceğin Tokyo'sunu havadan
izleyebildiğim, sonra birden bisikletimin aslında bir gerge-
dan olduğunu fark ettiğim, sonra da onun aslında robot bir
gergedan olduğunu, onu bir uçak gibi uçuran pilotun Prince
olduğunu anladığım, Prince'in birden *Purple Rain*'i söylemeye
başlayıp ardından fırlatma koltuğunu aktif hale getirerek beni
gökyüzüne fırlattığı, onun mor takım elbisesinin ve beyaz ka-
barık kravatının giderek küçüldüğünü gördüğüm, sonra tam
düşmeye başlamışken bir balona dönüşüp düşmekten kurtul-
duğum ve bu defa da dünya gözden kaybolana kadar uzaya
doğru yükseldiğim, oksijen yokluğu nedeniyle güçlükle nefes
aldığım ve uyandığımda, *Bu lanet olası rüya da neyin nesiydi*, de-
diğim türden rüyalar işte.

Ama o gece hastanede, Nathaniel'in odasında gördüğüm
rüya hem yorumlaması kolay hem de utanç verici bir rüyaydı.
Rüyamda, hayatımda hiç gitmediğim Almanya'da, bir şehrin
dar sokaklarında Zelda'yı takip ediyordum. Her nasılsa oldu-
ğumuz yerin Almanya olduğunu bir şekilde biliyordum. Zel-
da çok hızlı yürümüyordu ama buna rağmen onu yakalaya-
mayacakmışım gibi geliyordu. Bacaklarım zayıf düşmüştü ve
kalbim patlayıp göğüs kafesimden dışarı çıkacakmış gibi güm

güm atıyordu. Sonra bir mağazanın vitrin camında kendi yansıma mı gördüm ve yorgunluğumun nedenini anladım: Yaşlan-
mıştım. Zelda'yla bir ömrü birlikte geçirmiştik –daha doğru-
su benim ömrümü geçirmiştik– ve artık ben adı olmayan bir
hastalık yüzünden ölmek üzereydim. Zelda da gotik Alman
köprülerinden birinden, buz gibi Alman nehirlerinden birine
atlayarak yaşamına son vermeye karar vermişti. Ona yetişmem
mümkün değildi ama bir şekilde onu nasıl durdurabileceğimi
biliyordum. Çabaladım, çabaladım, tıpkı yıllar önce Doktor
Joondeph'in öğrettiği gibi homurdanmaya çalıştım. Bir rüyada
olduğumdan bu defa başarabildim, homurtularım bir kelime-
ye dönüşmeyi başardılar.

"Zelda!" diye bağırdım. Sesim güçsüz, sarsak ve eskiydi
ama o beni duydu ve duraksadı. Arkasını dönüp bana baktı.

"Bip," dedi.

"Ne?"

"Bip," dedi yine. "Bip. Bip."

Bip.

Bip.

Gözlerimi açtım. Hastanedeydim. Doğrulup oturmaya ça-
lıştım ama vücudum anında ve ağrı dolu bir şekilde altı buçuk
saattir rahatsız hastane sandalyeleri üzerinde uyuduğumu ha-
tırlattı. Kemiklerimin yerini çakıl taşları doldurulmuştu sanki.

Sessiz bir inlemenin ardından ayağa kalkmayı başardım.
Zelda gitmişti, koca bir yuvarlak olacak şekilde birbirine sa-
rılmış battaniyeleri yanımdaki sandalyenin üzerinde duruyor-
du. Nathaniel tabii ki dün gece bıraktığımız yerdeydi. Panjuru
açtım. Sunset'in üzerini, sanki okyanusun üzerine kocaman
bir yorgan serilmiş gibi kalın bir sis tabakası örtüyordu. Sis
aralık bıraktığı bazı yerlerden suyun parıltısı görünüyordu.
Gökyüzü tek ve devasa bir bulutla kaplıydı. Annem bulutların
içinde havanın her zaman sarsıntılı ve engebeli olduğunu söy-
lemişti, bu komikti aslında çünkü dışarıdan bakınca bulutlar

her zaman sakin ve barışçıl görünürlerdi. İnsanlar da öyleydi biraz. Tam o anda Nathaniel'in kafasının içinde neler olduğunu merak ediyordum.

"Oda servisi!"

Zelda, üstüne iki fincan kahve ve ayrı ayrı paketlenmiş kurabiyeler konulmuş bir tepsiyle çıkageldi. Tepsiyi cam kenarına koydu, kurabiyeleri yerken dışarıdaki beyazlığı izledik. "Tanrım, boynumun ağrısı beni öldürecek," dedi ağzının yarısı tarçmlı kurabiyeyle doluyken. "Dün gece ziyan ettiğimiz o güzel süiti düşününce ağlamak istiyorum."

Ben de dün gece kaçırdığım şey için ağlayabilirdim (ama ben kaçırdığım şeyin süit olduğunu düşünmüyordum). Defterimi açtım ve dün gece birkaç sayfalık yazı yazdığımı fark ettim; son yirmi dört saat içinde, normalde bir ayda yazdığım-dan daha fazla şey yazmıştım.

Şimdi aklımdaki soruları sorabilir miyim sana?

"Dün sormamış mıydın zaten?"

Dün işleri mahvetmekle meşguldüm daha çok. Ama şimdi sana...

Cümlelerin ortasında duraksadım ama artık çok geçti.

"İnanıyorum," diyerek cümlemini tamamladı Zelda.

Başımı salladım.

"Pekâlâ. Başla o zaman. Ne bilmek istiyorsun?"

Dün gece, sonunda inançmetremin ibresi 100'e vurduğunda aklıma düşen ilk soruyu sordum.

Senin durumunda olan başkaları var mı?

"Genel özelliklerim ve sahip olduğum yaşama sevinci anlamında mı soruyorsun? Yoksa ölümsüzlüğüm anlamında mı?" Bir saniye bekledi, sonra ben bir şey yazmaya başlamadan önce konuştu. "İkisi için de cevabım hayır. Yani en azından benim bildiğim kadarıyla yok."

Bu çok yalnız hissettirmiyor mu?

"Yaşam yalnızlıktır. Ama güzel ve genç kızlar diğerlerine göre biraz daha az yalnız kalıyor olabilirler. Sıradaki soru."

O zaman çok fazla şey yaşadın.

"Evet. Bu bir soru muydu?"

Hayır, yani... bekle.

Kendimi tarih öğretmenlerimden birinin yerine koymaya çalıştım. Onların sürekli anlattığı olayların hepsini görmüş biriyle konuştuğumu bilselerdi beni nasıl da kıskanırlardı...

Tarihte en sevdiğin dönem hangisiydi?

"Bugün," dedi Zelda.

Hayır onu demiyorum. Yani yaşamak için en iyi dönem hangisiydi sence?

"Bugün."

Bugün mü? Kasım ayının sıradan bir pazar günü tarihteki en iyi zaman dilimi mi yani?

"Kesinlikle. Benim için hayattaki en güzel dönem şimdidir. İnsanlar hep yanlış yüzyılda doğduklarından şikâyet ederler ama bu doğru bir düşünce değildir. Eski bir şatonun fotoğrafını görüp orada yaşamayı istediklerinden bahsederler ama kış mevsimini, gece çöken zifiri karanlığı, örümcekleri ya da pireleri düşünmezler. Sinema, müzik ya da... ya da... kedili videolar izleyebilecekleri internet olmayan bir dünyanın ne kadar sıkıcı olduğunu düşünmezler. Ayrıca sakın bana geçmişi masallaştırıp mükemmelmış gibi gösteren kadınlar konusunu açtırma. Bundan elli yıl önce kadın olmak nasıl bir şeydi, bu konuda bir fikrin var mı? Korkunçtu! Ondan elli yıl önce de durum tanımlanamayacak kadar zor ve küçük düşürücüydü. Köleydik resmen. Korseler ve her yanımıza bağlayarak giydiğimiz o tarlatanlı elbiseler, yarış atı gibi evlenmek için koşturmak zorunda olușumuz... Neyse ki artık bunlardan kurtulduk!"

Zelda başını eğip çini kaplamalı yere bakarak konuşmaya devam etti.

"Bunu burada söylememeliydim belki de," dedi sessiz bir şekilde.

Bu soruyu unut, dedim.

"Peki."

Bana yaşadığın en güzel yerin neresi olduğunu söyler misin? Yoksa bu da mı iyi bir soru değil?

"Hayır, bunu sevdim. Sadece çok fazla iyi cevabım var."

Paris mi? İnsanlar her zaman Paris'in bir halta benzediğini söylüyorlar.

"Aynen. Amerikalıların Paris takıntılarına hiçbir zaman anlam veremedim. Yemekleri kötü ve eğder dillerini konuşmuyorsan insanlar sana berbat davranıyorlar. Tabii ben Paris'i ilk, Haussmann'ın yeniden düzenlemesinden önce gördüm. O zamanlar hâlâ rutubetli bir Ortaçağ şehriydi ve Paris aklımda hep o haliyle yer etti sanırım. Galiba benim en sevdiğim şehir hâlâ Berlin, tüm kusurlarına rağmen."

San Francisco'yu listende nereye koyuyorsun?

"Zürih'in üstünde Cape Town'ın altında."

Bunun ne anlama gelebileceğiyle ilgili hiçbir fikrim yok.

"O zaman daha çok seyahat etmelisin. Nathaniel ile benim yaptığımız gibi."

Zelda kocasına –onu Zelda'nın kocası olarak düşünmek hâlâ zor geliyordu– baktı. Diğer sorularımı daha sonra sorabileceğimi fark ettim. Şimdilik sadece bu hastane odasından çıkmak istiyordum.

Sana sonsuza dek soru sorabilirim ama senin de dediğin gibi, sık-tir et tarihi.

"Tam olarak öyle bir şey söylediğimi zannetmiyorum."

Her neyse. Asıl konu dışarı çıkıp bir şeyler yapmamızın iyi olacağı, değil mi?

"Parker..." dedi Zelda tereddüt ederek. "Parker, sanırım sonu geldi."

Ne?

Gözlerini kapattı ve bundan aldığı güçle konuştu. "Veda-laşma zamanımız geldi."

MECBURİ AYRILIKLAR

“SENİNLE ÇOK GÜZEL VAKİT GEÇİRDİM,” dedi, hâlâ yüzüme bakmıyordu. “Gerçekten öyle. Ama Nathaniel’la ilgili ne yapacağıma karar vermek için artık kendimle kalmam gerekiyor gibi görünüyor. Bunu anlıyor musun?”

Elbette, yazdım ama tam olarak anladığım söylenemezdi.

Gözlerini açıp nefesini verdi. “Güzel. Buna sevindim.”

Yemeğimizin geri kalanını hastanenin, solunum cihazından gelen biplemelerle dolu sessizliğinde yedik. Kendimi, tek gecelik bir ilişkinin sabahında evden kovulan erkek gibi hissediyordum ama aslında bu daha kötüsüydü çünkü Zelda’yla ben geceyi birlikte geçirmiş sayılmazdık. Yemek bittiğinde ayağa kalktım. Zelda da ayağa kalktı. Uzun bir süre birbirimize sarıldık. Onu öpmek istedim ama bilinci kapalı bir şekilde yatıyor bile olsa Nathaniel’in önünde bunu yapmak tuhaf geldiğinden yapmadım.

“Hoşça kal Parker,” dedi Zelda. “Çok uzun zamandır yaşamadığım kadar keyifli zamanlar geçirmemi sağladığın için teşekkürler.”

İçinde olduğumuz durum sayesinde anlayacağını umarak “Hoşça kal,” işareti yaptım ve sonra da, “Seni seviyorum,” diye işaret ettim ama bunu anlamadığını düşünüyordum.

Çinili koridorda adım adım Nathaniel’in odasından uzaklaşırken, garip bir şekilde yüksek çıkıyordu ayak seslerim.

Gözyaşlarımı silmek için uğraşmadım. Beni görenler, bir yakınının ölmekte olduğunu düşünebilirlerdi. Zaten bir şekilde, olan da buydu.

Eğer asansör beni doğruca zemin kata indirseydi bu büyük ihtimalle Zelda'yla aramızdaki her şeyin bitişi olurdu. Ama kaderin bir oyunu olarak asansörün kapıları dördüncü katta açıldı ve ben de, İşitme Engeli ve Duyma Bozuklukları Merkezi tabelasını gördüm.

Duyma engelli insanlarla çok zaman geçirmemiştım; yani ilk başta bana da duyma engelli teşhisi konduğu zamanları saymazsak. On iki yaşındaydım ve hâlâ annemin beni, işitme bozuklukları olan insanların toplanıp birlikte masa oyunları oynadığı ve işaret dili pratiğı yaparak arkadaşlık kurdukları o organizasyonlara zorla götürebileceğı kadar küçüktüm. Herkesin mutlu ve normal görünmesine nasıl şaşırdığımı hâlâ hatırlıyorum. Yani, hepsinin ortalıkta gezinip nasıl kötü durumda olduklarını söyleyerek ağlamasını beklemiyordum tabii ama sanki hiçbir engelleri yokmuş gibi davranmalarını da beklemiyordum. Ve asıl çılgınca olan şuydu ki, herkes iyi adapte olmuş gibi görüldüğü için toplantılara gitmeyi bırakmıştım. Hepsi mutluydu, normal insanlar bana kendimi daha işe yaramaz hissettiriyordu ve ben oraya gidip bu hissi onlara da bulaştırmak istemiyordum.

İşitme engelliler için hazırlanmış bir odaya girmeyeli yıllar olmuştu ve nasıl olacağını gerçekten merak ediyordum. Asansörden indim, bekleme odasında oturacak bir yer buldum kendime. Kulağında koklear implant olan küçük bir kız *Highlights* okuyordu. Temiz, kahverengi takım elbiseli yaşlı bir adam, pembe elbiseli yaşlı bir kadının yanına oturmuştu. İkisi de bir şey söylemiyordu –ne konuşarak ne de işaret dilinde– ama birlikte hiçbir şey yapmıyorken de mutlu görünüyorlardı. Yalnızca köşede oturan çift birbiriyle konuşuyordu. Önlerinde bir bebek arabası vardı ve arabadaki erkek bebek, bebeklere

özgü o standart merak duygusuyla odayı inceliyor, sanki her bakışıyla o süper önemli bebek sorularından birini soruyordu: *Şu da ne?! ya da Annem nereye gitti?! (Ah, buradaymış) ya da Neden yere attığım şu oyuncak hâlâ yerde?*

Çiftin söylediklerini “dinledim”. (Tahmin edebileceğiniz gibi işaret diliyle konuşurken konuşmanızın size özel kalması teorik olarak imkânsız.)

Onlara hayır de. Yorgun olduğumuzu söyle, dedi kadın işaret diliyle.

Onlar benim annemle babam. Tatillerini torunlarıyla geçirmek istiyorlar.

Evet ama bu mümkün değil. Onlar için yerimiz yok.

Bir otelde kalabilirler.

Ama günün on saatini bizim evimizde geçirecekler.

Ne olmuş yani?

Bebek, keşif çalışması yapar gibi bir tonda ağlamaya başladı; sanki odanın sese dayanıklılığını ölçüyordu; belki de annesiyle babasının ona olan sevgilerinin büyüklüğünü anlamaktı derdi. Tabii onların bebeği duymalarına imkân yoktu çünkü ikisi de sağırdı (kulakları duymayan insanlar için kullanılan kelime bu –sağır– ve benim de bu kelimeyi soğuk bulduğum söylenebilir) ve tartışmaya fazlasıyla kaptırmışlardı. O yüzden bir dakika kadar sonra yerimden kalktım ve köşeye doğru giderek bebek arabasının karşısına çömeldim. İnsanların bebekler için çıkardıkları o sesleri çıkaramazdım, bu yüzden bir canavarmışım gibi yüzümü buruşturup parmağımı bebeğe uzatmakla yetindim. Ağlamayı bırakıp parmağımı tuttu. Başımı kaldırıp tartışmayı kesen annesiyle babasına baktım.

İşaret diliyle, *Tatlı bir bebek,* dedim parmağımı bebeğin elleri arasından yavaşça çektikten sonra.

Onu ister misin? diye sordu bebeğin babası karşılık olarak. Karısı da omzuna yalandan bir yumruk attı.

Kaç yaşında?

On sekiz aylık, dedi annesi.

Operasyon için mi getirdiniz?

Kadın başıyla onayladı.

O sırada resepsiyon masasının arkasındaki ofisten çıkan bir hemşire geldi. *Artık hazırız, dedi işaret diliyle anne ve babaya.*

Hepimiz ayağa kalktık. Bebek, artık fark edildiği için halden memnundu, ağlamayı kesmişti. Odadan çıkmadım ama kapıya yakın bir yerden anneye babanın, alından öptükleri bebeklerini hemşirenin kollarına teslim edişlerini izledim. Bir dakika önce oldukça iyi görünen anne birden ağlamaya başlamıştı. Oğlu gittikten sonra da döndü ve yüzünü kocasının omzuna gömdü.

Mutlu bir yer olduğu için havalimanlarının gelen yolcu bölümlerinde vakit geçirmeyi seven insanlar olduğunu duymuştum. İnsanlar 7 gün 24 saat, yılda 365 gün sevdiklerine kavuşuyorlar oralarda. **EVİNİZE HOŞ GELDİNİZ** tabelaları, kucaklanıp havaya kaldırılan küçük çocuklar, kocaman ve utangaçlıktan uzak öpücükler. Hastaneler ise bunun tam tersidir. Etrafımdaki herkes bazı şartlar yüzünden ayrı düşmüştü: hastalıklar, güçsüzlük ve ölüm. Hayat zamanla her şeyi alır insanların elinden. O yüzden, sevdiğin birini bırakmayı tercih etmek, bunu kabul etmek büyük aptallıktır.

Asansöre koşup yeniden yedinci kata çıktım. Zelda hâlâ Nathaniel'in yanında oturuyor, sesini kısıtğı televizyondaki komedi programını izliyordu. Ben içeri girip televizyonu kapatana kadar geldiğimi fark etmedi.

"Parker, ne yapıyorsun?"

Yere oturup defterimi önüme koydum. *Onun artık sana ihtiyacı yok, yazdım, ama benim var.*

Milyonlarca cevap ihtimalinden biri yüz ifadesinde belirir diye yüzünü izledim. Nathaniel'a baktı.

"Sen de bir gün onun gibi görüneceksin," dedi. "Bunu baştan yaşayamam."

Ben asla öyle görünmeyeceğim. Kolombiya erkekleri daha az yaşılanıyor.

Zelda güldü. Nathaniel'ın koluna kenetlenmiş elini sıkış şekline bakınca bir karar verdiğini söyleyebilirdim, en azından o an için.

"Ne kadar da kibirli."

Ama gerçek bu, yazdım.

"Aman Tanrım. Neredeyse bütün defteri doldurdun, değil mi?"

Boş kalmış son köşeye bir gülen surat çizdim.

"Başka defterin var mı?"

Başımı hayır anlamında salladım.

"Pekâlâ, hâlâ biraz param var. Gidip sana bir hediye alalım, ne dersin?"

BAŞVURU

“BU MOLESKİNE,” DEDİ ZELDA GENİŞ, SİYAH bir defteri bana doğru tutarak. “Dünya üzerindeki en ünlü kâğıt ürünü. Hemingway bunlardan birine yazarmış. Şimdi sen de yazacaksın.”

Castro’dan yarım mil kadar uzakta, Market Sokağı’ndaki Utrecht’teydik. Burası, hipster sanat öğrencileri, boya kokusu ve renkli kâğıtlarla dolu süslü bir sanat malzemeleri mağazasıydı. Ben daha önce tüm yazılarımı Kmart’tan doksan dokuz sente alabileceğiniz türden defterlere yazmıştım. İşimi görüyorlardı ama Zelda bana daha ‘profesyonel’ bir şey almak konusunda heyecan duyuyordu.

“Ne kadar çok kullandığımı düşünürsek bunlardan birkaç tane almalıyız bence.”

Aşırı süslü kalemlerden de birkaç tane aldık. Elmas kesimli uçları, parlak gövdeleri ve deri kılıflarıyla başparmağım kadar kalınlardı.

“İyi bir kalem, el yazını olduğundan daha güzel gösterir,” dedi Zelda. “Bir tür hile gibi düşün.”

Defterler ve kalemler toplamda üç yüz dolardan fazla tutmuştu. Zelda’nın banknot destesi artık eski halinin hüzünlü bir gölgesi gibiydi, büyük ihtimalle altı ya da yedi yüzlükten fazlası kalmamıştı. Mağazadan çıktığımızda kalemlerden birinin başlığını çıkardım ve yeni defterimin ilk sayfasına yazdım.

Hemen o anda Zelda'nın haklı olduğunu anladım. El yazım daha iyi görünüyordu.

Paran neredeyse bitmiş.

"Doğru."

Bundan sonra daha dikkatli olmalıyız. Boşa alışveriş yok artık.

"Aslında bu konuyu açmana sevindim," dedi Zelda. "Anlaşmamıza göre bu paraları boşuna harcamıyorum. Karşılığında sen de üniversiteye başvuracaksın."

Daha vaktim var.

"Bu çok mantıksız, sen de biliyorsun. Sözünü tutup tutmadığını görme şansım olmayacak. O zaman geldiğinde ben balıklarla yüzüyor olacağım," dedi şakacı bir ifadeyle ama bu ifadenin altında güçlü, kararlı bir şeyler de vardı.

Beklediğin telefon gelene kadar bunu yapmayacağını söylemiştin.

"Nathaniel'in durumu stabil Parker. Öylece oturup onun ölmesini bekleyemem."

Ne yani? Şimdi de bütün paramı bitirdikten sonra mı bunu yapacağımı söylüyorsun?

"Neden olmasın? Gayet makul bir son."

O zaman paramı bitirmene izin vermeyeceğim.

"Ah, seni tatlı çocuk. Bir şeyler almak için senin onayına ihtiyacım yok. Şimdi bile geri dönüp elli tane daha defter alabilirim. Yapayım mı?" Utrecht'e doğru ilk adımını attıktan sonra, kapıyla onun arasına girerek onu durdurmak için koşmam gerekti.

"O zaman anlaştık," dedi. "Hemen üniversiteye başvuracaksın."

Ama yıl sonuna kadar başvuru yapılabiliyor, yazdım.

"Ne olmuş yani? Senin hiçbir işi zamanından önce bitirdiğin olmadı mı?"

Hayır.

Zelda gözlerini devirdi. "Hadi ama. Gözlerimizi açtık ve uyandık. Genç ve güzeliz. Yeni defter ve kalemlerimiz de var."

Kendisiyle ilgili anlattıklarına daha önce inanmış olmasaydım o anda kesin inanırdım çünkü sadece bir aptal bu devirde üniversite başvurusu için form doldurmaya kalem gerekeceğini düşünebilirdi.

Artık her şey çevrimiçi hallediliyor, yazdım. Bilgisayara ihtiyacımız var.

“Bilgisayarı nereden bulacağız?”

Ezde var ama oraya geri gidemem şimdi. Annemle aranızda olanlardan sonra olmaz.

“O zaman başka bir yer bul.”

Düşündüm. *Sanırım bir yer biliyorum, yazdım.*

“Öyle mi? O zaman neden kaşlarını çatıyorsun?”

Çünkü pazar günü okula gidecek olduğumuza inanamıyorum.

Gittiğim okul birkaç yıl önce kütüphanenin bilgisayar laboratuvarını öğrenciler ödevlerini orada yapabilsinler diye hafta sonları da açık tutmaya karar vermişti. Ben hiç gitmemiştim ama Satranç ve Savaş sınıfından bazı öğrenciler her hafta sonu gidip çevrimiçi oyun oynayabildiklerinden bahsedince bunu öğrenmiştim.

Zelda’yla trene binip batı yönüne gittik ve Yirmi Üçüncü Sokak istasyonunda inip altı blok ötedeki okuluma kadar yürüdük.

“Biraz brütalist*, öyle değil mi?” dedi Zelda.

Başımla onayladım. Okulun kampüsü küp şeklinde yapılmış beton binalardan oluşuyordu ve pencereler içinse dar ve dikine küçük kesikler atılmıştı; sanki Ortaçağ kalelerinde okçuların betona ok fırlatabilmeleri için açılmış küçük, gizli pencereler gibi. Kütüphanenin girişindeki turuncu plastik sandalyelerden birinde oturan gönüllü veli, *Nasıl Milyoner Olunur?*

* 1950’lerin başında ortaya çıkan, yapının malzeme, iskelet ve işlevinin dışarıdan algılanabilir biçimde tasarlanmasına yönelik modern bir mimarlık akımı. -ed.n

isimli bir kitap okuyordu. Başını kaldırıp bize baktı, şapkasının güneşliğini geri çekerek kaşlarını çattı.

“Öğrenci kimlikleri?”

“Ben onun misafiriyim,” dedi Zelda, ben kimliğimi gösterdikten sonra.

“Misafir kabul edilmiyor. İçeride pahalı elektronik malzemeler var.”

“Gayet iyi anlıyorum,” dedi Zelda, sonra samimi ama komplocu bir şekilde kadına doğru eğildi. “Ama ben Parker’ın üniversite başvuru danışmanıyım ve bugün kesinlikle yapmamız gereken bazı başvurular var. Bu küçük meleğin üniversiteye gitmesine engel olmayı istiyor musunuz gerçekten?”

Zelda beni işaret ettiğinde en meleksi halimle gülümsedim. Gönüllü veli, bir Zelda’ya bir bana baktı defalarca, sonra sinirli bir şekilde homurdanarak, “Peki,” dedi. “Ama yemin ederim ki, eğer bir daha içeride sevişen birilerini yakalarsak bütün projeyi iptal edeceğiz. Şurayı imzalayın lütfen.” Zelda boş kutucuğun içine ismini yazdı ve ardından kütüphanenin kapısından içeri girdik.

İçerisi kitap, sıkıntı ve ilgisizlik kokuyordu. Kitap ödünç alma masasındaki bronz maymun heykeli, sınavlarda şans getirsin diye başını okşayan insanlar yüzünden aşınmıştı. Satranç ve Savaş sınıfının neredeyse yarısı bilgisayar laboratuvarını doldurmuş, Call of Duty’de birbirleriyle kapışmaya başlamıştı. Kimse bizi fark etmesin diye arka sıralardan birine yerleştim.

“Ne yapıyorlar böyle?” diye fısıldadı Zelda yanımdaki sandalyeye otururken.

Bilgisayar oyunu, yazdım.

“Arkadaşların mı hepsi?”

Pek sayılmaz. Onları kafana takma.

“Tamam. Pekâlâ... Nereden başlıyoruz?”

Nasıl bilebilirim ki? Daha önce hiç üniversiteye başvurmadım.

“Peki, nereye gitmek istiyorsun?”

Gerçek cevabım “hiçbir yer” olurdu ama ona düzgün bir şeyler söylemeliydim. *SF State*, yazdım aklıma ilk geleni seçerek.

“Neden orası?”

Bilmiyorum. Yakın. Ayrıca çok lüks bir yer değil.

“Bunlar inanılmaz derecede aptal gerekçeler. Bence bundan daha iyisini yapabiliriz. Biraz daha mantıklı gidelim. Sen yazmak istiyorsun, doğru mu?”

Kesinlikle.

“En sevdiğin yazar kim?”

Babam, yazdım içgüdüsel olarak, tam olarak doğru olmasa da.

“Ondan başka kim var?”

Ursula K. Le Guin, sanırım.

“Onu hiç duymadım.”

Bilimkurgu yazıyor.

“A-ha.”

Zelda, Google’a Ursula K. Le Guin yazıp arama düğmesine bastı. Yazarın Vikipedi sayfasına girip biyografisini okudu.

“Ooo,” dedi.

Ne?

“Sen de oraya başvurursun diye hangi okula gittiğine bakıyordum ama görünen o ki Radcliffe’e gitmiş.”

Oraya giremeyeceğimi mi düşünüyorsun?

Zelda güldü. “Maalesef ama bunun sebebi oranın sadece kızlara eğitim veren bir okul oluşu; daha doğrusu oluşuydu. Artık öyle bir okul yok. Ama bak, burada onun Columbia’da lisansüstü eğitim aldığını da söylüyor.”

Columbia nerede?

“New York. Kampüsünü görmüştüm daha önce. Kesinlikle mükemmel bir yer. Sana da göstereyim.”

Columbia’nın internet sitesine girip galeride gezinmeye başladı. Büyük taşan sütunları olan bina bir üniversite binasından çok, etrafında gezinen herkesin iyi giyimli ve zeki gö-

rünümlü olduğu Avrupa'ya özgü yerlere benziyordu. Zelda, yaratıcı yazarlık programının olduğu sayfayı buldu. Sayfada o üniversitede orada ders veren ünlü yazarların yanında, orada eğitim görmüş yazarlardan da bahsediliyordu. Fazlasıyla halı olduğunu kabul etmeliydim.

Sonra da tüm bu lüksün maliyetinden bahsedilen sayfayı bulduk.

Yuh, yazdım defterime. Sonra altını çizdim. Sonra da yıldızlar ve dolar işaretleriyle süsledim etrafını.

"Burs veriyorlar," dedi Zelda.

Bana vermezler. Not ortalamam berbat.

"Olumsuz düşünüyorsun. Bugün negatif olunacak bir gün değil. Pozitif olunacak bir gün. Ve ben, eğer bu formu doldurursak sonunda güzel bir şeyler olacağına inanıyorum, tamam mı?"

Ellerimi havaya kaldırdım, teslim oldum.

Formu doldurmak için bir hesap oluşturduk. Bunun bu kadar zor olduğuna inanmadım; üst üste sayfalar dolusu anlamsız soru: *Hayattaki amaçlarınız nelerdir? Columbia'nın bu amaçlarınıza ulaşma konusunda size nasıl bir yardımcı olabileceğini düşünüyorsunuz?* Aklınızda, açıklamaya değer bulduğunuz bir şey var mı (eğer varsa, lütfen aşağıdaki kutuya yazınız)? Hayatınızdaki en önemli ve biricik deneyim neydi?

"Yazmaya başla dostum."

İlk soruya olan cevabımı mümkün olan en hızlı şekilde defterime karaladım, sonra da o sayfayı koparıp Zelda'ya uzattım. Ben diğer sorunun cevabı için çalışmaya başlamışken Zelda da benim yazdıklarımı sitedeki başvuru formuna aktardı. Bunu yaparken gerek gördüğü yerlerde düzeltmeler yapıyordu. Yalaladığımız ritim sayesinde birkaç saat içinde başvuru formunu tamamen doldurduk. Ama işimiz hâlâ bitmemişti.

"Tavsiye mektubu istediklerini söylüyor," dedi Zelda. "Senin için bunu yapabilecek biri var mı?"

Hiç kimse yok.

“Nasıl hiç kimse olmaz? Öğretmenlerin yok mu?”

Öğretmenlerimin kim olduğunu hatırlamıyorum bile.

“Ama öğretmenlerin seni hatırlıyorlardır, bahse bile gire-
rim. Sen epey akılda kalıcı birisin.”

Birden Danny Cahir’in kafası monitörümüzün üstünde be-
lirdi. “Bay McArthur bunu yapacaktır,” dedi.

Geçen birkaç dakika içinde Call of Duty oyunu bitmişti ve
Satranç ve Savaş sınıfından üç arkadaşım artık bilgisayarımı-
zın tepesinde durmuş, Zelda’ya sanki bir uzaylıya bakar gibi
bakıyorlardı. Steven okulun satranç takımının yardımcı kaptan-
ıydı. Yanındaki Maya Leung ve Tom Wilson ise takımın stan-
dard tiplerinden ikisiydi.

“Bay McArthur da kim?” diye sordu Zelda. Tam o anda
morarmış gözümü gören Steven şaşırdı.

“Gözün gerçekten morarmış Parker! Bunu sana Tyler mı
yaptı? Alana sinemada bir şeyler olduğundan bahsetti ama uy-
durduğunu düşünmüştüm.”

Cevabımı yazmaya başladım ama o anda Danny beni dur-
durdu.

“İşaret dili biliyorum, eğer yazmak yerine tercih edersen.”
Sözünün devamını da işaret diliyle getirdi. *Küçük kardeşim işit-
me engelli, o yüzden öğrendim.*

Neden şimdiye kadar söylemedin bana? diye sordum işaret di-
liyle.

Bilmiyorum. Hiç sohbet etmedik ki.

“Amerika’daki ilk önemli işitme engelliler topluluğunun
Martha’s Vineyard’da kurulduğunu biliyor muydunuz?” dedi
Maya, sessiz diyalogumuzu bölerek. “Onlarla ilgili her şeyi öğ-
renmiştim. İşaret dilinde kendilerine özgü oluşturdıkları bir
versiyon bile varmış.”

“Arkadaşın kim Parker?” diye sordu Tom.

Zelda elini uzattı. “Ben Zelda.”

“Gerçekten mi? Ne kadar epik bir isim! Hiç Nintendo’da Zelda oyunlarından birini oynadın mı?”

“Maalesef hayır.”

“Çok yazık. Gerçekten harika oyunlar. Dünya, Hyrule’a çarpıp yok olmak üzere ve bunu ancak sen engelleyebilirsin. Görevini başarıyla tamamlayana kadar aynı günü tekrar tekrar yaşıyorsun ve bu aşırı gergin...”

“Tom?” dedi Danny.

“Evet.”

“Belki de oyunlar hakkında bilgi verme seansını öğle yemeğine saklamalısın.”

Tom sırtıttı. Bahsettiği konularla ilgili hiç sonu gelmeyecekmiş gibi görünen hızlı konuşmalar yapmasıyla meşhurdu; bir de utandırılmasının imkânsız oluşuyla. “Anlaştık. Oyunun tarihi dahil tüm detayları öğreneceksiniz.”

“Tanıştığımıza memnun oldum Zelda,” dedi Danny. “Ben Danny ve bunlar da Tom ve Maya.”

“Merhaba,” dedi Zelda.

“Ee, siz burada ne yapıyorsunuz bakalım?”

“Üniversite başvurusu yapması için Parker’a yardım ediyorum.”

“Gerçekten mi?” dedi Maya. “Nereye başvuruyorsunuz?” Bilgisayar ekranını görebileceği bir noktaya gelene kadar uzattı boynunu. “Columbia mı? Orası Ivy League’de!” Gerçekten kazanabileceğini düşünüyor musun?”

Başımı emin bir hayır dercesine salladım.

“Bu kadar emin olma,” dedi Danny. “Yani, sen nadir rastlanacak birisin. Ve iyi olan nadirlerdensin. Mesela ben Çinliyim, şu genelde işe yaramaz olan Çinlilerden. Stanford’ın kabul jürisinde hiç kimsenin oturup ‘Keşke akademik olarak başarılı Çinli çocuklardan birkaçı eğitim için bize başvuruyor olsaydı,’ diye düşündüğünü sanmıyorum, anlıyor musun?”

* Amerika’nın en iyi sekiz üniversitesinin içinde bulunduğu birlik. -çn

“Seni anlıyorum,” dedi Maya.

“Hey, bu ülkede beyaz bir adam olarak yaşamıyorsanız mücadele nedir tam olarak bilemezsiniz,” dedi Tom. “İş bulsam bile kadınlardan sadece yüzde otuz daha fazla kazanacağım. Bundan sadece yirmi yıl önce iki katını kazanabilirdim.”

Maya gözlerini devirdi. “Çok komiksin Tom.”

“Danny,” dedi Zelda, “tavsiye mektubu yazabilecek bir öğretmenden bahsetmiştin.”

“Aynen. Bay McArthur. Dokuzuncu sınıfta İngilizce derslerimize giriyordu.”

“Onu hatırlıyor musun Parker?”

Elbette hatırlıyordum. Sevdiğimi hatırladığım tek öğretmen oydu; ayrıca okumamız için sınıfa bilimkurgu ve fantastik kitapları sadece o getirirdi (diğer öğretmenler, çocuklara, onlara uygun hiçbir şey öğretemeyeceğini düşündükleri için o kitapların çöp olduğunu söylüyorlardı). Her defasında yeni bir kelime kullanma zorunluluğuyla yazdırdığı hikâyeler sayesinde, sadece okumakla yetinmeyip yazmaya başlama isteğini artıran da yine Bay McArthur olmuştı.

Aradan üç yıl geçti, dedim işaret diliyle.

“Ne olmuş yani?” dedi Steven. “Yazdığın hikâyeleri hâlâ hatırlıyorum ben. Zelda, *en iyi* hikâyeleri Parker yazardı. Her cümlede ‘heyula’ gibi kelimeler kullanmak zorunda olduğumuzdan bizimkiler saçma sapan hikâyeler olurdu.”

“Heyula,” diye tekrarladı Tom. “Çok büyük, kocaman demek. Jonathan Swift, *Gulliver’in Gezileri*’nden. Madalyam nerede?”

“Ama Parker,” diye devam etti Steven, “onun hikâyeleri hep gerçek gibi olurdu. Bir uzay gemisi hikâyesi vardı, hani uzayda kaybolan ve ayın yörüngesine oturduğunda içindeki herkesin ölmüş olduğu hikâye. Bay McArthur onu bütün sınıfa sesli olarak okumuştı.”

“Sen de onun Parker için tavsiye mektubu yazmayı kabul edeceğini düşünüyorsun, öyle mi?” diye sordu Zelda.

“Kesinlikle.”

Zelda heyecanla ellerini çırpı. “Harika! Hadi onu arayalım hemen.”

Bekle, diye işaret ettim.

Ama Tom kapıdan dışarı çıkmıştı bile. “Telefon rehberini getireceğim,” diye seslendi omzunun üzerinden.

Bunu hemen yapmak zorunda değiliz, yazdım.

“Bugünün işini yarma bırakmak olmaz tatlım,” dedi Zelda. Tom elinde telefon rehberiyle geri döndü ve Bay McArthur’un adını buldu. Zelda numarayı çevirdi.

“Merhaba, acaba,” rehberi yeniden kontrol etti, “Edward McArthur ile mi görüşüyorum? Ah, harika. Adım Zelda Toth. Parker Santé ismindeki öğrencinizin başvuru danışmanıyım. Bu isim size tanıdık geldi mi acaba?” Bana bakıp gülümsedi. “Ah, öyle mi! Bu mükemmel! Parker için bir tavsiye mektubu yazmayı kabul edeceğinizi umuyorum. Onun yerine ben soruyorum bunu çünkü o... evet, kesinlikle. Gerçekten mi? Bayım, siz gerçek bir kahramansınız! Çok teşekkür ederim. E-posta adresiniz burada yazıyor. Birkaç dakika içinde formu size göndermiş olacağım. Evet. Evet, teşekkürler. Pekâlâ. Hoşça kalın.” Zelda telefonu kapattı. “Ta-da!”

Danny ve satranç takımının geri kalanı da alkışlamaya başlamışlardı; Zelda o anda bana tutku puanlamasında 6,8 alabilecek bir öpücük verdi. Danny ve Maya kaşlarını kaldırarak birbirlerine işaret ederlerken Tom ıslık çaldı. Son birkaç dakika içinde, konuşma engelli bir aylaktan, süper çekici kız arkadaşı ve Ivy League üniversitelerinden birine girme ihtimaliyle gizemli bir kazanovaya dönüşmüştüm.

Son alkış sesi de sustuğunda, “Hep beraber Embarcadero’ya öğle yemeğine gideceğiz,” dedi Tom. “Siz de gelmelisiniz.”

“Kesinlikle,” dedi Zelda ikimiz adına konuşarak. “Bize sadece bir saat verin. Bir başvuruya daha başlamalıyız en azından, öyle değil mi Parker?”

Başımınla onayladım ve bu defa sadece Zelda’ya söz verdiğim için evet demediğimi birkaç saniye içinde fark ettim. Bay McArthur benim için tavsiye mektubu yazmayı kabul etmişti, satranç sınıfındakilerin hiçbiri en iyi üniversitelerden birine yaptığım başvuruyu çılginca bulmamıştı. O zaman neden devam etmeyecektim ki?

Ama bu defa Ivy League’indeki üniversitelerden biri olmasın, tamam mı? Burada birileri biraz daha gerçekçi olmak zorunda.

“Gerçekten mi?” dedi Zelda. “Ama neden?”

İNEKLERİN ÖĞLE YEMEĞİ

SATRAHÇ VE SAVAŞ SINIFINDAKİLER İÇİN,

birkaç saatlik Call of Duty kapışmasından sonra göl kenarında öğle yemeği yeme işinin sene başından beri her hafta düzenli olarak yapılan bir etkinliğe dönüştüğü belliydi. Fakat yine de Mad Pizza'ya vardığımızda Alana'nın bizi beklediğini görmek benim için sürpriz olmuştu. Önünde soğumuş bir dilim pepperonili pizza ve patates kızartması yığını vardı. Belli belirsiz bir baş işaretiyle bizi yanına kabul etti. Zelda'yla son yirmi dört saatte yaşadıklarımız yüzünden, Alana'nın dün erkek arkadaşından olağanüstü olaylar sonucu ayrıldığını unutmuştum.

Diğerleri sipariş vermeye gitti, Zelda ve ben ise Alana'nın karşısına oturduk.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Zelda.

"Her hafta gelirim," dedi Alana neredeyse depresif bir ses tonuyla. "Keyfimi yerine getirir diye düşünmüştüm."

"İşe yaradı mı?"

Alana başını hayır anlamında salladı. "Pizza ve kızartmanın tadı berbat."

Bir dilim patates alıp ağzıma attım. *Bence tadı iyi*, yazdım defterime, sonra da okuyabilmesi için defteri Alana'ya çevirdim.

"Bu depresyonda olduğumu kanıtlıyor işte seni kaz kafa. Patates kızartmasından bile tat alamıyorum."

"Apaçık ortada," dedi Zelda.

“Sanırım bu büyük bir üzüntünün ilk adımı. Belki de ikinci adımdır. Ya da her neyse işte, sonuçta eski sevgilinle olan tüm fotoğrafları Facebook’tan silme adımından bir sonraki, gecenin bir yarısı onun evine gizlice girip aletini ateşe verme adımından bir önceki adım.” Gözlerini kapadı, derin bir nefes aldı, sonra yeniden açtı. “Güzel Moleskine bu arada.”

“Onun için ben satın aldım,” dedi Zelda.

“Tabii ki sen aldın.” Kızarmış patateslere doğru uzanırken kelimeleri vurgulayarak devam etti. “Çünkü... sen... pisliğin... teki... değilsin.” Avcunun içine aldığı patatesleri öyle bir sıkı ki, püre haline gelen patates parmaklarının arasından çıkmaya başladı. “Tyler bana her zaman ne alırdı biliyor musun? Çiçek. Ben çiçeklerden nefret ederim. Nasıl bir geri zekâlı, insana bakımıyla ilgilenmesi gereken bir şey alır ki? İşte sevdiğimi varsaydığım insan, sana yeni sorumluluklar getirdim. Eğer görevlerini yerine getirmezsen elinde ölü çiçeklerle kalacakslın. Kolay gelsin!’ Buna hediye vermek denmez!”

Nefes alıp verişleri hızlanmış, yüzü kızarmış, elleri patatese bulanmıştı. “Söylemeye çalıştığım şey şu Parker, bu kıza iyi bak. O gerçekten özel biri.”

Elbette, yazdım defterime, sen de beni asla bırakmazsın, değil mi Zelda?

“Bunu nasıl sorarsın ona?” dedi Alana. “Elbette bırakmaz.”

Zelda bana anlamlı gözlerle baktı ama hiçbir şey söylemedi.

Satranç ve Savaş ekibi masaya geri döndü. Danny, Maya ve Tom’un yanında ekibin geri kalanındaki Gabrielle Okimoto, Narun Vasher ve Steven Wong da gelmişlerdi. Hiçbiriyle ilgili detaylı bilgim yoktu (satrançta Narun ve Steven’dan daha iyi, Gabrielle’den ise belirgin bir şekilde daha kötü olduğum bilgisini saymazsak) ama hiçbiri benim pizza partisine katılmış olmama şaşırmış görünmüyordu.

“Ee, siz ikiniz nasıl tanıştınız?” diye sordu Tom. “Bizim

dünyamızdan birileri sevgili bulduğunda hep aynı şaşkınlığı yaşıyorum da.”

“Palace Otel’de çantamı çalmaya çalıştı,” dedi Zelda. “Sonra ben de ona ölümsüz olduğumu anlattım. O zamandan beri birbirimizden ayrılamaz olduk.”

Bir an için sessizlik oldu. Sonra ilk konuşan, kalm çerçevesi hipster gözlükleriyle ufak tefek bir çocuk olan Danny’ydi.

“Hidralar gibi,” dedi.

Zelda alnını buruşturdu. “Ne gibi dedin?”

“Hidra. Denizanasına benzer bir canlı. Asla yaşlanmıyor ve eğer bir parçası koparsa, o parçadan yeni bir hidra oluşabiliyor. Ayrıca senin söylediklerine uyabilecek bir de Benjamin Button var. Yetişkin olarak doğuyor, sonra tekrar küçülmeye başlıyor.”

“Deniz kestaneleri de yaşlanmıyorlar,” dedi Maya. “İstakozlar da öyleydi sanırım... ve midyeler.”

Tom suratını ekşitti. “Midyeden nefret ederim. Tadı okyanus soslu sümük gibi.”

“Berbat.”

“Bakterilerin ölümsüz olduğunu da söyleyebiliriz,” dedi Danny. “Bölünerek mükemmel parçalara ayrılabilirler. Ama insanlar için... bu imkânsız.”

“Bunun an meselesi olduğuna inanıyorum,” dedi Narun. Onun, Satranç ve Savaş’taki espri anlayışı en zayıf kişi olduğunu söyleyebilirdim. Tahammülsüzdü, ne zaman bir oyunu kaybetse gerçekten sinirlenirdi. “Babam yakında beynimizdeki kileri buluta yükleyebileceğimizi söylüyor.”

“Beynimizin bulutlarda ne işi var?” diye sordu Zelda.

Herkes onun şaka yaptığını düşünerek güldü. *Bulut, bilgisayar anlamına geliyor, yazdım. İnternet ve bilgisayar hafızası gibi.*

“Aslında insanların neden yaşlandığını hiç bilmiyorum,” dedi Maya. “Yani evrimsel gözden bakınca bu biraz aptalca görünüyor.”

“Hiç kimse bunun nedenini bilmiyor,” dedi Steven.

Gerçekten mi? dedim işaret diliyle. Hiç kimse mi bilmiyor?

“Bazı teoriler var tabii.”

“Ölümsüz olduğumu düşünürsek, o teorilerin hepsini duyduğumu söyleyebilirim,” dedi Zelda. Bu defa espriyi anlamalarına rağmen güldüler. “Peter Medawar adlı bir biyolog, doğanın vahşiliği nedeniyle er ya da geç başka bir canlıya yem olacaklarından, hayvanlarda ölümsüzlük geninin gereksiz olduğuna inandığını söylemiş.”

“Büyükanнем o kadar yaşlı ve yavaş ki,” dedi Tom. “Neden biri de çıkıp onu yemiyor?”

“Kapat çeneni Tom,” diye karşılık verdi Maya. “Zelda, lütfen devam et.”

“Medawar’dan sonra gelen teorilerden biri, yaşlanabiliyor olmamızı, henüz ne olduğunu bulamasalar da avantaj sağlayan bir gene borçlu olabileceğimizi söylemiş. O teoriye göre yaşlanmayla ilişkisi olan birçok gen bulundu ama birçoğunun faydalı bir karşılığı yok. Başka bir teoriye göre de beden, tek kullanımlık bir şey ve görevi, genetik materyalleri nesilden nesle aktarmak. Bu amaç uğruna çalışırken kendisiyle ilgilenmek yerine bebek doğurmak zorunda kalıyor.”

“Bu mantıklı,” dedi Narun.

“Teoride öyle. Ama yapılan araştırmalar insanların az yediğinde daha çok yaşadığını söylüyor.”

Zelda bunu söylediğinde pizzasını ısırmak üzere olan Tom durdu. “Yani bunu yersem daha erken mi ölürüm?”

“Belki de.”

“Lanet olsun.” Isırığını aldı ve dolu ağzıyla konuşmaya başladı. “Hızlı yaşa, genç öl, pepperoni ye. Benim mottom bu.”

Sonuç olarak cevap ne? yazdım.

“Steven haklı,” dedi Zelda. “Hiç kimse bilmiyor. Evrimle ilgili bildiğimiz her şeye rağmen yaşlanmaya devam ediyoruz

ama bütün araştırmalar bunun bir amaca hizmet ettiğini sy-
lyor.”

“Tanrı,” dedi Gabrielle.

Tartışma zerindeki bilim insanları topluluğumuzdan or-
tak bir inleme sesi yükseldi.

“Ne var?” dedi Gabrielle kendini korurcasına. “Tanrı ve bi-
lim birbirinden o kadar da bağımsız değil. Tanrı’yı işin içinde
katmazsanız hiçbir şey tamamlanmaz.”

“Hangi tanrı?” diye sordu Narun.

“Ah, söylediğimi saptırma. Hangi tanrı olduğu sorun değil.
Kali. Buda. Eğer ilgi alanına giriyorsa korkunç Cthulhu. Ben
sadece insanların yaşlanıp ölmesinin ardındaki gerçek sebebi
hepimizin bildiğini söylemeye çalışıyorum. Çünkü yaşamları-
mız sonsuza dek devam edecek olsaydı, her şey berbat olurdu.
Ve sadece bir tür tanrı bu çözümü getirmiş olabilir.”

Konuşmanın nereye gideceğini kestirebiliyordum ve bu
Zelda’nın hakkında düşünmek zorunda kalmasını istemedi-
đim bir konuydu.

Konuýu deđiřtirebilir miyiz? diye iřaret ettim Danny’ye ama
bana dikkat etmiyordu.

“Neden sonsuza kadar yaşamanın işleri berbat edeceğini
düşünüyorsun?” diye sordu Zelda.

“Bilmiyorum,” dedi Gabrielle. “Sadece... ben bütün haya-
tımı geleceği düşünerek geçirdim, anlıyor musun? Yaptığım
şeylerin hepsini geleceğim için yapıyorum. şimdi birdenbire
geleceğin sonsuza dek süreceğini öğrensem, bir şeyler dene-
mek için nedenim kalmazdı. O zaman neden sabahları erken-
den yataktan çıkacaktım ki?”

“Evet,” dedi Danny. “Ayrıca arkadaşlarını ve aileni de d-
şn. Sadece sen ölümsüz olsaydın milyonlarca cenaze törenine
gitmek zorunda kalırdın.”

“Bu tıpkı biri sana iek aldığı zamanki gibi,” dedi Alana.
“Orada oturup onların ölmelerini izlemen bekleniyor senden.

Eğer sonsuza dek yaşasaydım, ölmelerini izlemen beklenen şey çiçekler değil, insanlar olurdu. Bu sonu gelmeyecek bir ölümler geçit töreni gibi.”

Sohbetin karanlık bir yere gittiğini fark eden herkes bir an için sessiz kaldı. Tekrar Zelda’ya soru soran Narun’un amacının ortamı yumuşatmak olduğunu düşündüm. “Tüm bunlar doğru mu dersin?”

“Ne doğru mu?” diye sordu Zelda.

“Aramızda ölümsüz olan sensin. Ölümsüzlük konuştuğumuz gibi bir şey mi? Sonu gelmeyen bir ölümler geçit töreni?”

Zelda cevap vermeden önce biraz bekledi, onun beklediği süre, benim masadaki herkesin gerilmeye başladığını hissetmeme yetmişti. Bunun sebebi onun ölümsüz olduğuna gerçekten inanmaları değildi ama gerçekten ölümden konuşuyorduk ve hiç kimse Zelda’nın bu konu hakkında neler bildiğinden emin değildi. İster on iki yaşında olun, ister seksen ya da iki yüz, hiç kimse sadece dışarıdan bakarak neler bildiğinizi anlayamazdı. Sadece boksörlerin ve uyuşturucu bağımlılarının yaraları dışarıdan bakılınca görülebilirdi.

“Dün Parker’la birlikte Seurat’ın sergisini görmeye gittik,” dedi sonunda. “Onu biliyor musunuz?”

“Noktacı adam,” dedi Steven.

“Evet, o. Noktacı adam. Ben yaşlanmanın o tablolardan birine bakmak gibi olduğunu düşünürüm her zaman. Tablonun karşısına geçtiğin an, doğduğun andır. Hiçbir şeyin belli bir anlamı yoktur henüz. Sadece çok fazla ışık ve renk vardır. Ama yaş aldıkça, tablonun önünden biraz geri çekilmeye başlarsın ve resim daha anlamlı bir hal alır. Tüm o noktalar çiçeklere, insanlara ya da köpeklerle dönüşmeye başlarlar. Perspektif kazanırsın. Ama eğer sonsuza dek yaşarsan... bu, tablodan uzaklaşmaya devam etmen anlamına gelir ve bir süre sonra o kadar uzağa gidersin ki, tablo sadece uzaktaki küçük bir renk parıltısı gibi görünür. Daha yakinken nasıl görüldüğünü ha-

tırlarsın ama bir daha onu o şekilde görme şansın yoktur. Ondan uzaklaşmaya devam edersen, artık hiçbir renk kalmayıp, tablo sadece ışıklı bir nokta haline gelinceye kadar... Sonunda etrafındaki karanlık o noktayı da yutar, sönen bir yıldız gibi kararır tablo. Ve bunun hüznü çok büyük olur, sizce de öyle değil mi? Sadece sevdiğiniz insanları kaybettiğiniz için değil –bunu hepimiz yaşarız– görüş alanınız bu kadar genişlediği için de acı çekersiniz. Tarihin şahit olduğu tüm trajedilerin tekrar tekrar yaşandığını görürsünüz. Tüm o zamanların altında kalıp, su almaya başlamış bir gemi gibi batarsınız.”

Zelda konuşmasını bitirdiğinde restoranda duyulan tek ses, hoparlörden yayılan sıradan İtalyan müziği idi.

“Hadi canım,” dedi en sonunda Tom. “Sanırım ben kendimi öldürürdüm.”

Masadan kalktım, *Gitmemiz gerek*, dedim.

“Hemen mi?” dedi Danny. “Bilgisayar laboratuvarına gidip biraz daha Call of Duty oynarız diyorduk.”

Zelda’yla benim gitmemiz gereken bir yer var.

Daha fazlasını söylemeye gerek görmedim. Zelda’nın elinden tutup sandalyesinden kalkmasına yardım ettim.

“Sizlerle tanışmak büyük zevkti,” dedi Zelda. “Hepiniz mükemmel hayatlar yaşarsınız umarım.”

“Sen de öyle,” dedi Danny, kafası karışmış gibi görünüyordu.

Dışarıda hafiften yağmur yağıyordu ve gökyüzü, iğneyle bir delik açmanız halinde tüm şehri sırlıslıkla edecek, kocaman gri bir balon gibi görünüyordu. Zelda’nın gözleri, tıpkı onu Palace Otel’de ilk gördüğüm zaman baktığı gibi bakıyordu; boş bir meydandaki eski bir heykel gibi durgun ve hüzünlü...

Ö-z-ü-r d-i-l-e-r-i-m, dedim işaret diliyle.

“Neden? Bunlar sadece gerçekler.”

Başımı iki yana salladım.

“Öyle.”

Bu defa daha kesin bir ifadeyle salladım başımı. Yapabildiğim tek şeyin bu olmasından nefret ediyordum. Neden çığlık atamıyordum ki? Neden normal bir insan gibi ciğerlerim acıyana kadar “Hayır!” diye bağırıamıyordum?

“Tam olarak öyle Parker! Ben biliyorum, sen de biliyorsun, hatta arkadaşların bile biliyor bunu.”

Defterimi açıp bir sayfayı tek bir kelimeyle doldurdum – *Hayır*– ama bu hâlâ, bir kâğıt parçasında yazan kelime olmanın ötesine geçememişti; tıpkı bir mezar taşı kadar sessizdi. Diğer sayfayı çevirdim. *Hayatın yaşamaya değer olduğunu sana kanıtlıyacağım. Bana sadece ne istediğini söyle. Her şeyi yaparım.*

Zelda bıkkınlıkla küçük bir çığlık attı. “Ya sen? Sen ne istiyorsun Parker?”

Seni mutlu etmek istiyorum.

Bir sebepten bu cevabım onu daha da sinirlendirmişti. Defterimi elimden aldı. Yeni ve pahalı kalemlerim kaldırıma düşüp kanalizasyon deliğinin mazgalından içeri yuvarlandılar.

“Beni hayatın yaşamaya değer olduğuna ikna etmek istediğini mi söylüyorsun? O zaman seni buna ikna eden şeyin ne olduğunu anlat bana. Çünkü görebildiğim kadarıyla, senin için öyle bir şey yok.” Bu son cümleyi neredeyse tükürürçesine söylemişti. “Son birkaç günde tanıştığım tüm o genç insanlar, senin arkadaşın olması gereken insanlar, beni nasıl karşıladılarsa seni de öyle karşıladılar. Oysa seni yıllardır tanıyorlar. Peki sen bunca zamandır nerelerdeydin Parker? Kendi hayatının tam ortasındaiken herkesten böylesine saklanmayı nasıl başardın?”

Sadece omuz siktim.

“İşte yine aynı şey. Omuzlarını silkiyorsun.” Beni itti. “Kim bilir?” Yeniden itti. “Kimin umrunda?” Bir kez daha itti ve bu defa sendeleyip yolun ortasına düştüm. “Neden orada kalmıyorsun? Birazdan bir araba gelir ve senin işini bitirir.” Kalkıp Zelda’ya doğru bir adım attım ama elini sert bir şekilde uzatıp

beni engelledi. “Hayır! Bir birey olmaya hazır olmadan buraya gelemezsin. Gerçek bir birey. Yani bir şeyler hisseden, bir şeyleri yapmayı deneyen, bir şeyler isteyen bir birey. Bunu yapabilir misin? Eğer yapamayacaksan, ikimiz de şu an havlu atıp maçı bırakmalıyız. İkimiz de.”

Haklı olduğunu biliyordum. Çok uzun zamandır bir şey istemek için kendime izin vermemiştim, hiçbir şey önemli değildi benim için. Bu şekilde daha güvende hissediyordum kendimi. Ama gerçek şuydu ki, artık istediğim bir şeyler vardı: üniversiteye gitmek istiyordum, konuşmak istiyordum, Zelda’nın benimle kalmasını istiyordum. Ve belki de her şeyden çok istediğim şey ona, onu istediğimi söylemekti. Ve bu defa konuşmamamın arkasına sığınmayacaktım çünkü bunu ona söylemek için kelimelere ihtiyacım yoktu.

Uzanıp onu kendime doğru çektim. Yolun ortasında birlikteydik. Okyanus mavisi gözlerine bakıp gümüş saçlarını kulaklarının arkasına doğru ittim. Sonra onu öptüm ve bu öpücük, onun ne istediğimi doğru bir şekilde anladığına emin olduğum âna kadar devam etti. Sonunda Zelda geri çekildi; ne gülüyor ne de gülümsüyordu. Fazlasıyla ciddi ifadesi, kendimi gergin hissetmeme neden oldu.

“Beni eve götür o zaman Parker.”

SAUDADE

CİNSELLİKTEN BAHSETMEK İÇİN LEYLEK

hikâyesine girmeyeceğim. Çocuklara cinselliği anlatmak için neden böyle hikâyelere başvururuz ki? Bu hikâyeyi sizin de duyduğunuzu varsayıyorum, insanların bunu anlatırken leyleklerin getirdiği bebeğin, birilerinin sevişmesi sonrası oluşmamış gibi davranıp, seksi yok saymaları aklımı kaçırmama neden olabilir.

Söz konusu cinsellik olunca annem: “Sevdiğin insanlarla yapmaya çalış. Korun. Pisliğin teki olma.”

Söz konusu cinsellik olunca babam (bir dergide yazdığı yazıdan yola çıkarak): “Sevişmek, onunla ilgili yazmaktan yirmi kat daha kolaydır.”

Söz konusu seks olunca D’Angelo: “Sevgilim/Sen gösterdiğinden daha fazlasına sahipsin/En iyi halini göstereceğin rahatlık için/Benim sevgime sığınabilirsin.”

Ne yapacaktım? Zelda’yla aramızda geçenleri anlatmak, gereğinden fazla ayrıntıya girmekten başka bir şey olmazdı. Ama tüm ayrıntılarıyla anlatmak da tam bir (söylemeye cesaret edebilecek miyim?) boşalma olmaz mıydı? Yani insanlar oğlanla kızın tanıştığı, sonra oğlanın kıza sahip olduğu hikâyeleri sevdiklerini söylüyorlar. Ama bence insanlar, oğlanın kıza ‘nasıl sahip olduğu’ kısmına girilmediği sürece, sadece ‘sahip olması’ kısmıyla pek ilgilenmiyorlar. Ve ben de hikâyemi anlatırken söz verdiğim gibi, sırf ben ben olduğum, siz de siz olduğunuz

için, seks denen şey hiç yokmuş gibi davranmayacağım. O zaman yavaş ve sakın bir şekilde gidelim. Gerilmeyin. Ortalama düzeyde olmadığınızı biliyorum.

Eve döndüğümüzde annemin arabası park yerinde duruyordu. Bu kötü haberdirdi. Ya onu görmezden gelmeliydim ya da tüm o kavgayı baştan yapacaktık. Ama şanslıyım ki (burası ağır şaka içerir) ev boştu. Annemin nerede olduğunu bilmiyordum ve dürüst olmam gerekirse ilgilenmiyordum da. Zelda ve ben doğruca yukarıya, benim odama çıktık, yatağın üzerine oturduk; iki günden kısa bir süre önce yine buradayken onun nasıl da bana, “Bu gece seninle sevişmeyeceğim,” dediğini hatırladım. Bir tarafım bunu tekrar söylemesini istiyordu çünkü gerçeklerin ortaya çıkacağı zaman yaklaşmaktaydı ve ben bunun olmasından çok korkuyordum. Ama öyle bir şey söylemedi. Gömleğimi çıkarmak için harekete geçtim ama Zelda beni durdurdu.

“Bırak ben çıkarayım. Başkasının seni soyması her zaman için kendi kendine soyunmaktan iyidir.”

Ellerimle ve yüzümle ne yapacağımı bilmiyordum; o yüzden cansız bir manken gibi hiç kıpırdamadan öylece oturdum ve Zelda’nın bana aldığı gömleğin düğmelerini çözmesini bekledim. Onun büyük-büyük-büyük-büyük-büyük-büyük-büyükannemden bile daha büyük olma ihtimali bir şimşek gibi aniden çakıyordu beynimde bazen. Ve bu duruma karşı duyduğum korkunun daha büyük olmaması garip değil miydi?

“Hey,” dedi Zelda. “Kendi kafanın içine gömülme. Buradayım ben.”

Evet, buradaydı. Birbirimizin kıyafetlerini çıkarma işini bitirdikten sonra yatağa geçtik. Ev, çarşıların altında birbirimizi değerek iyi hissetmemizi sağlayacak kadar soğuktu. Sonra öpüşmeye başladık ve sonra da oluyordu işte. Eğer sizin için de sorun olmazsa, detayları hayal gücünüze bırakıyorum.

Sonunda Zelda gözlerini kapatmış bir şekilde yanımda uzanıyordu. “Bunu özlemişim,” dedi. “Ve farkında bile değildim. Hayret doğrusu.” Başını boynumun kıvrımına yerleştirdi. İnsan vücudunun birbiri üzerinde yerleşebileceği onca nokta varken, Zelda’nın seçtiği yerin ne kadar mükemmel olduğunu düşündüm. “Nathaniel elli yaşına geldiğinde birlikte uyumayı bıraktık. Bu onun kararıydı. O haldeyken benimle birlikte olmanın yarlışı geldiğini söylüyordu. Bir süre sonra da bana kızımıymışım gibi davranmaya başladı. Sonra sağlığı kötüleşti, bu defa da ben ona oğlummuş gibi davranmaya başladım. Her şey çok garipti.” Güldüm. Bu çağın en bomba beyanıydı bu. “Her neyse. Artık hepsi geçmişte kaldı. Konuşmaya gerek yok. Biraz şekerleme yapmalıyız. Bunu henüz öğrenmedin ama biraz kestirmek için en iyi zaman sevişme sonrasıdır.”

Uzanıp Zelda’yı izledim. Nefes alışları gittikçe derinleşti, yüzü rahatladı. Babamın yazdığı kitaplardan birinde kullandığı Portekizce bir kelime vardı: *Saudade*. Henüz olmamış ama olacak bir şey için hissedilen üzüntüyü ifade ediyordu bu kelime. Umutsuz vakalar için hissedilen üzüntü. Hayatta olmanın üzüntüsü.

Bacaklarımı Zelda’nın kilere doladım, kollarımı onun kollarına sardım; böylece hem onu tutabilir hem de ona tutunabilir dim. Birbirimize sarılmış bir halde uyuyakaldık; tıpkı birçok yerinden düğüm olacak şekilde birbirine dolanmış ve ayırmının tek yolu makas olan kablolar gibi. Onları ayırmak için en az bir tanesine zarar vermek gerekiyordu. Belki de ikisine birden.

Bir saat sonra pencereden içeri tıpkı bir omletteki yumurta sarısı gibi süzülen güneşle uyandım.

Yatağımın başındaki komodinin üzerinden defterimi alarak oturdum.

Zelda uykusunda anlamsız bir şeyler mırıldanıyor, belki de yabancı bir dilde konuşuyordu. Yazmaya başladım.

HİKÂYE 3: **CESARET**

GÖZÜDÖNMÜŞLER SAVAŞI'NDAN SONRA

kabilenin en iyi savaşçıları, onları kahramanlıklarından dolayı ödüllendirecek olan Kral Uthor'un huzuruna getirilmişler. İlk gelen Christos, düşmanlarının kopmuş uzuvlarını kulübesinin dışında bir tepelik oluşturacak şekilde biriktirdiği için Uzun Koleksiyoncusu olarak da tanınmış. Onun ödülü altından yapılmış bir baltaymış. Bir diğer savaşçının adı Boris'miş, ona da Çelik Ten derlermiş. İki metreden uzun boyuyla zırh giymeden savaşmış. Onun zırhı teniymiş. O kadar çok yara almış ki, yeni bir yaraya yer kalmamış vücudunda. Aldığı darbeler yeni yaralar açamıyor, sadece eskilerini derinleştiriyormuş. Savaş meydanında atının sırtına atlayınca kemiklerini kırdığı için onun hediyesi de siyah, damızlık bir atmış. Sonunda kabilenin en iyi savaşçısı öne çıkarılmış. İsmi Klaus'muş ama herkes ona, ağzından korkunç alevler çıkaran bir ejderhaymış gibi Ejderha Kafası diyormuş ve bütün saldırıları o yürütüyormuş.

Kral Uthor, Klaus'u ödüllendirirken çok heyecanlıymış. Krallıktaki herkes o gün orada olabilmelerini, Klaus'a borçlu olduklarını biliyormuş. Mükemmel savaşçı önünde diz çöküp elini öptüğünde kraliçenin yanakları kızarmış (aslında kendi kocası iyi bir kral olmasına rağmen gün geçtikçe yumuşak ve sarkık bir hale gelirken, her gün bir öncekinden daha kaslı

görünen Klaus için yanan bir ateş varmış kraliçenin içinde). Klaus, cesareti için tunçtan yapılma büyük bir küvetle ödüllendirilmiş. Bu küvet tıpkı bir tencere gibi ateşin üzerine yerleştirilip ısıtılabilirdi. Küvetin yanında savaştan kalan birçok ganimete de sahip olmuş Klaus: altın, değerli taşlar, köleler ve daha fazlası.

Tam da o sıralarda, kabile topraklarının ıssız yerlerinde dolanan mistik bir büyücünün söylentisi yayılmıştı. Dış görünüşü sürekli değişiyormuş büyücünün. Kimileri onun pörsümüş bir kocakarı olduğunu, çoban değneği gibi eğrilmiş sırtıyla kendisi gibi yaşlı eşeğinin önünden yürüdüğünü söylüyor-muş. Kimilerine göreyse, bir şimşek gibi alnına düşen beyaz tutam dışında kuzguni siyah saçlarıyla az rastlanan güzellikte bir kadıymış ve beyaz bir ata biniyormuş. Kabilenin gözcüleri onu bu ikinci kılıkta görmüşler birkaç gün sonra. O sıra haydutların saldırısına uğrayan kadın, gözcülerin yardımı sayesinde kurtulmuş.

Kurtuluşunun şerefine ormanlık alanda üç günlüğüne bir kamp yapacaktı. Bu süre içinde her akşam, tam olarak gece yarısı, bir kişinin ruhunu karşılık talep etmeden olarak okuyabileceğini söylemiş. Ama mesajının sonu bu değilmiş. Gözcülere kralı, ruh okumanın bir hediye olmakla birlikte bir lanet de olabileceği konusunda uyarmalarını tembihlemiş.

“Gerçek,” demiş, “ödleklere göre değildir.”

Kral Uthor mesajı aldığı anda çok sevinmiş. Son zamanlarda krallık yaptığı zamanın onu korkak ve güçsüz birine dönüştürdüğü konusunda endişeleniyormuş. Bu konuda yapacak hiçbir şeyi olmasa da son zamanlarda kraliçenin, onun yanındayken eskiden olduğu kadar heyecanlanmadığını fark ediyormuş. Başlarda, Ardor’s Fall Savaşı’ndaki cesareti sayesinde kalbini kazandığı kraliçe, o zamanlar doyumsuz bir âşık-mış. Şimdilerdeyse doyumsuz olduğu şeyler erikler ve uykuy-muş.

Ve böylece, kral hemen ertesi gece mistik büyücünün kamp

kurduğu yere doğru yola çıkmış. Ormanda tuhaf bir sessizlik varmış ve bu sessizlik krala gençlik günlerini, ihtiyarlar konseyi tarafından kral seçilmeden önce, sadece kendisi için savaştığı zamanları hatırlatmış. Büyük savaşlardan önce bir daha geri dönemeyeceğı korkusuyla nasıl hasta olduğunu anımsamış. Karanlık ve yasak ormanda ilerlerken aynı korkuyu tekrar duymuş. Her baykuş ötüşü ya da dal çıtırtısı kendi ölümünün habercisi gibi geliyormuş. Korkudan titremeye başlamışken ağaç dalları arasında yanan feneri fark etmiş. Büyücü kadın, üzerine renkli kartlar açtığı yumuşak bir ağaç gövdesinin önünde oturuyormuş. Ne kocakarıya benziyormuş ne de anlatılan o genç ve güzel kadına. Aslında Uthor'un, ormanda tek başına savaş oyunları oynayacak kadar küçük olduğu yaşlarından hatırladığı annesi gibi görünüyormuş. Kral kadının yanına gidip kendini onun kollarına bırakarak ağlamaya başlamış.

"Sessiz ol," demiş mistik büyücü yumuşak bir şekilde, kralın başını okşayarak. "Ama ben güçsüzüm anne," demiş kral. "Artık askerlerimle savaşa gidemiyorum. Çadırımda güven içinde otururken, başkalarını ölüme gönderiyorum."

"Savaşçıyken de ölmekten korkardın ama yine de dövüşürdün. Şimdiyse kral olarak sana korkak denmesinden korkuyorsun. Çadırında güvende kalıyorsun ve görevini yapıyorsun aslında. Bu senin kabilenin iyiliğı için gerekli. Huzurlu ol oğlum. Senin ruhunu kartlardan okudum. Sen cesur bir adamsın."

Bu sözler kulağına basit gelse de, her biri birer ok gibi kralın tam kalbine saplanmış. Muhteşem otağına döndüğünde istemeden güzel kraliçesini uyandırmış. Solgun ışıktaki kraliçe, kocasının yüzündeki neşeyi görebilmiş.

"Mistik büyücüyle sen de konuşmalısın," demiş kral. "Benden yeni bir adam yarattı." Sonra da kraliçesini kolları arasında almış ve gençlik günlerindeki tutkuyla öpmüş onu.

Ertesi gece kraliçe bir sürü kürk giyinmiş ve ormana doğru yola çıkmış. Uzun zamandır yalnız başına bir yere gitme-

miş. Sadece genç bir kızken, kralla nişanlanmadan önce böyle bir özgürlüğe sahipmiş. Kraliçe, kocasının aksine karanlıktan korkmuyormuş. Ayrıca attığı her adımda daha da hafiflediğini hissediyormuş. Kürklerinin üzerinden düşmesine izin vermiş; böylece soğuk hava tüm vücudunu sarabilirmiş. Başını kaldırıp ağaçların dalları arasından, ormanın gölgelerini aydınlatan ayın ışığını izlemiş. Sonra mistik büyücünün kamp kurduğu yeri görmüş ve tıpkı, yatağa gitmesi söylenen bir çocuğun yatağından gizlice çıkarak alt kata süzülüp yetişkinlerin konuştuğu ciddi meseleleri dinlemesi gibi gizlice kamp alanına süzölmüş.

İlk başta kafası karışmış çünkü görünürde kadın falan yokmuş. Onun yerine tüttürdüğü uzun çubukla ağaç gövdesine oturmuş, yıldızları izleyen bir adam varmış. Bu adam kraliçenin babasıymış, onu yıllar önce kralla evlendiren babası. Yıllar evvel ölmüş. Kraliçe ona doğru koşmuş, kucağına atlayıp yüzünü onun omzuna gömmüş.

"Sessiz ol," demiş mistik büyücü yumuşak bir şekilde, kraliçenin başını okşayarak.

"Ama ben güçsüzüm baba," demiş kraliçe. "Kocamdan başka bir adamın hayalini kuruyorum ve onunla birlikte herkesi, her şeyi arkamızda bırakarak buralardan kaçıp gideceğiz."

"Küçük bir kızken de ormanda tek başına dans etmekten büyük keyif alırdın ve zamanı geldiğinde üzerine düşen görevi yerine getirerek evlendin. Kraliçe olarak bir nevi liderliğin bağlayıcılığını kabul ettin ama kaçma hayalleri kuruyorsun. Huzurlu ol kızım. Senin ruhunu kartlardan okudum. Sen cesur bir kadınsın."

Kraliçe ormandan ayrılırken acele etmemiş. İstese bunu yapabilmemiş ama onun yerine yavaşça yürüyerek yalnız kalabildiği son birkaç dakikanın da tadını çıkarmak istemiş. Evine vardığında güneş doğmak üzereymiş, kral uyanırken o yatağın içine süzölmüş. Kral, topraklarındaki her yeri gezip insanla-

rın durumunu kontrol etmek için her zaman erken kalkarmış. Kraliçe onu, en çok böyle zamanlarda severmiş.

“Ormana onu görmeye gittin mi?” diye sormuş kral.

“Evet, harikaydı.”

“Güzel.” Kral, karısını alnından öpmüş. “Bir ödül daha vereceğiz. Sence onu kime vermeliyiz?”

Kral ve kraliçe, toprakları için yıllardır bir sürü şey yapan Ejderha Kafası Klaus’u bu onura layık görmüşler.

Klaus ise bu haberi aldığı anda hayal kırıklığına uğramış. Ormandaki deli bir büyücüyle konuşmak hiçbir şekilde ilgisini çekmiyormuş. Hele kulübesinde buharı tüten lavanta kokulu küvetine girip, yanına da birkaç köle kızı almak varken. Ayrıca kral ve kraliçenin “paha biçilemez” dediği bu hediye, onun için daha geleneksel anlamda değerli şeylerle de yeri doldurabilecek türden bir hediyeymiş (Christos’a hediye edilen altın balta bile daha iyi bir hediye olabilirmiş). Yine de Klaus, bu hediyeyi geri çevirmemesi gerektiğini biliyormuş. O yüzden gece çöktüğünde gönülsüz bir şekilde de olsa ormana girmiş. Ne ayı fark etmiş ne de yıldızları. Ne ağaçlara tırmanmış ne de dal çıtırtılarından ya da baykuş seslerinden korkmuş. Kral ve kraliçenin geldiği sürenin daha yarısı dolmadan kampın olduğu yere varmış. Kuzguni saçlarının önünde tek bir beyaz tutam saçı olan güzel kadınla karşılaşabileceğine dair son umudu da orada son bulmuş. Ağaç gövdesinin üzerine oturmuş onu bekleyen kişi küçük bir kızmış. Saçları gümüş, gözleri okyanus rengiymiş ve yüzünde otoriter, kibirli bir ifade varmış.

“Çocuk, mistik kadın nerede?” diye sormuş Klaus.

“*Senin ruhunu kartlardan okudum,*” demiş kız. “Hüküm mü öğrenmeye hazır mısın?”

“Sanırım,” demiş Klaus, öndeki iki dişinin arasına sıkışmış keçi etini çıkarırken.

“Emin olmalısın. Tıpkı sana her zaman söylenen şeylerden birini duyacakmışsın gibi emin ve rahat olmalısın. Sen insanlar

içinde en cesur olanısın. Gücün ölçülemeyecek kadar büyük. Hızlı, akıllı ve yiğitsin. Ama bunların hepsi yağcılık. Bunlar, küçük beyinlilerin durmadan tekrarladığı laf kalabalığı. Bense sana gerçeği vadediyorum.”

Klaus, midesinin altında pek alışık olmadığı türden bir ağrı hissetmiş. Henüz ona bir isim de veremiyormuş ama acayip bir ağrıymış. Kraliçe olsa bu ağrıyı tanırmış çünkü babası ona kralla evlenmesi gerektiğini söylediğinde aynısını hissetmiş. Kral olsa, o da tanırmış çünkü o da genç bir savaşçıyken savaşmaya gittiği her gün aynı ağrıyı hissedermiş.

“Öt bakalım,” demiş Klaus ama boğazının neden bu kadar kuru olduğunu anlayamamış.

“Pekâlâ,” demiş kız. “Sen korkağın tekisin.”

“Ben mi? Korkak mı?” Klaus her zamanki gibi, düşmanlarının üzerine düşen bir yıldırım gibi gürleyen kahkahasıyla gülmüş. Mistik kadının mekânındaysa o kahkaha güçsüz ve sahte kalıyormuş.

“Evet.”

“Sen buralarda yenisin küçük kız. Belki de o yüzden kahramanlık hikâyelerimi duymamış olabilirsin. Gözüdönmüşler Savaşı’nın ilk günlerinde silahım yoktu, çıplak ellerimde yirmi adamı öldürdüm. Kanlı Dere Savaşı’na verilen bu ismin nedeni bizzat benim. Ölüm Tepesi Savaşı’nda tek seferde o kadar çok ok attım ki, adamlarım dev bir kirpi gibi olduğumu söylediler. Ben her savaş meydanına ilk giren ve o meydanı son terk edenim. Ben Klaus’um, Ejderha Kafası!”

“Ve ben de senin bir korkak olduğunu söylüyorum Ejderha Kızı Klaus!”

Bu son cümle, Klaus’un karnına bir yumruk gibi inmiş, Klaus dizlerinin üzerine çökmüş.

“Öncülük ediyorsun çünkü öncülük eden adam olarak anılmak istiyorsun,” demiş kız. “Asla karanlıktan korkmazsın, acıdan korkmazsın, düşmandan korkmazsın. Ama bir yerde

korku yoksa, cesaret de yoktur. Seni gerçekten korkutan tek bir şey var Ejderha Testisi Klaus.”

Kız konuşmaya devam ettikçe, Klaus büzüşmeye başladığını hissediyormuş. Duyduğu her kelimedede biraz daha ufalıyormuş. Bir ayna olsa, orada kendini bir çocuk gibi ufacık haliyle, büyücünden bile daha küçük bir şekilde görebilirmiş.

“Neler oluyor?” diye sormuş, gerçeği öğrenmekten korkarak.

“Senin kahramanlık şarkılarını söyleyen son ozan öldüğünde, o şarkıları duyan son adam toprağa düştüğünde, işte o zaman unutulmaktan korkuyorsun Ejderha Tırnağı Klaus. Savaşlara gözü kapalı bir şekilde her atılışında bu korkudan kaçırıyorsun.”

“Ne yapmam gerektiğini söyle bana,” demiş Klaus. “Bana cesur olmayı öğret.”

“Yapamam.” Ve ilk defa, büyücünün gözünde küçük de olsa bir sempati parıltısı belirmişti. “Seninle ilgili okuduklarımda hepsi buydu. İnsanlarınıza olan borcumu ödedim.”

Bir an için bir bulut kümesi, ayı ve yıldızları örtmüş ve ortalığı tamamen karanlık kaplamış. Ay ışığı geri döndüğünde mistik kadın ortalıkta yokmuş. Onun daha önce orada olduğuna dair tek kanıt, ağaç kütüğünün üzerindeki beyaz kartmış. Beyaz kartın üzerinde rengarenk giysileriyle gülümserken elinde ejderha kafası tutan bir adam varmış: *Budala*.

Klaus ne o gece ne de sonraki gecelerde kabilesine dönmüş. İnsanlar büyücünün ona âşık olduğunu ve birlikte uzaklara kaçtıklarını anlatmaya başlamışlar. Daha az romantik olanlar ise Klaus’un eve dönüş yolunda bir grup haydutla karşılaşır onlar tarafından öldürüldüğünü düşünmüş. Aylar geçmiş. Ejderha Kafası Klaus’un hikâyesi efsaneleşmiş, kabilenin genç savaşçılara, savaşlardan önce ilham vermesi için anlatılmış. Yıllar geçmiş. Savaş çadırlarındaki hikâyelerin kahramanı artık Yok Edici Kong imiş. Klaus ise anneler babalar tarafın-

dan çocuklara uyku hikâyesi olarak anlatılmış. O hikâyelerde Klaus, sihirli yaratıklara –büyücülere, perilere, elflere– karşı savaşıp onları sadece gücüyle değil, kurnazlığıyla da alt eden bir kahraman olarak anlatılıyormuş. On yıllar geçmiş. Kabil, daha büyük bir kabile tarafından katledilmiş. Ve o gece, fetihçi kabilenin savaşçıları, serçe parmağından daha uzun olmayan çakısıyla yüz adamı öldürerek onları zafere taşıyan Çakı Bandino’nun hikâyesini anlatmaya başlamışlar. Klaus’un hikâyesini o güne dek duymuş kabilenin bütün adamları, uzun bir çukurda yan yana yatıyormuş artık. Sessizliğe gömülmüş başları, köyün çevresindeki kazıklara geçirilmişti.

TUTUKLANMA

TAMAM, HİKÂYENİN TAMAMINI O ANDA yazmadığımı kabul ediyorum ama sadece genel hatları daha önceden belliydi. (Üzerinden geçip biraz parlatmadan size okutmamı da benden bekleyemezsiniz. Hatırlayın: Sadece konuşamayan biriyim, aptal değilim.)

“Okuyabilir miyim?” diye sordu Zelda. Uyandığını fark etmemiştim bile.

Defteri ona verdim. O hikâyemi okurken ben de odanın içine göz gezdirdim. Aramızda yaşananlardan sonra odam gözümde değişik görünüyordu. Gözüm, yatağın tam karşısındaki duvarda asılı duran fotoğrafa takıldı. San Diego, Comic-Con’da, babam ölmeden bir ay kadar önce çekilmiş bir fotoğraftı. Organizasyon yetkilileri ona imza salonunun تنها bir köşesinde bir masa ayırmışlardı. Babam ve ben bütün öğleden sonrayı orada, insanlar gelip kitaplarını imzalatsınlar diye bekleyerek geçirmiştik. Oradaki umutsuzluğu hâlâ hatırlıyordum: ikinci sınıf aktörlerin, tıpkı Simpsons’taki Comic-Book Guy karakteri gibi görünen çizgi roman çizerlerinin, fan kulüplerin, fanzinlerin ve blogların umutsuzluğu. İlk dijital ötesi arkadaşını edinmek için bekleyen iç mekân çocuklarının umutsuzluğu...

Babamın yan masasında, Yüzüklerin Efendisi’nde rol aldığı belli olan, Hobbit kılığına girmiş bir aktör vardı. Masasının önündeki imza kuyruğu, Titanik’te filikalara binmek isteyenlerin oluşturduğu kuyruk kadar uzundu ama babamın masasının

önündeki kuyruk için aynısını söyleyemezdim. Hatta bunu tarif etmek için “kuyruk” kelimesini kullanmama gerek yoktu. Çünkü kuyruk olması için birilerinin sıraya girmiş olması gerekirdi. Oysa burada geometrik olarak da bir sıradan çok, noktadan bahsedebilirdik. Aslında, hiçlik diyebilirdik. Hükümsüzlük. Tam anlamıyla ilgi yokluğu. İşte duvardaki fotoğraf da nokta evresindeyken çekilmiş bir fotoğraftı. Sadece ben, babam ve babamın ilk kitabını sevmiş birkaç sivilceli ergen.

Her sabah uyandığımda ilk olarak o fotoğrafı görüyordum ve uykuya dalmadan önce son gördüğüm şey de genelde oydu. Peki bunun nedeni neydi? Kendime, onu unutmadığımı kanıtlamaya mı çalışıyordum?

“Gayet iyi,” dedi Zelda defterimi bana geri verirken. “Ama sana neyin ilham verdiğini sormalıyım. Seviştikten sonra hikâye yazan tanıdığım yok pek.”

Bu başvurularım için. Üniversite konusunda ciddi olduğumu görmeni istiyorum.

“Öyle olduğunu biliyorum tatlım.”

Yanağımdan öptü beni.

Dün gerçekten tutuklanacağımı mı düşündün? yazdım.

“Seni tutuklatmaya yetecek işler yapıyorsun,” dedi gülümseyerek.

Ciddiyim. Dün anneme tutuklanmaktan kıl payı kurtulduğumu söyledin. Bunu gerçekten düşündün mü?

Kollarını bana doladı. “Evet ama bunu seni incitmek için söylemedim. Ayrıca artık işler değişiyor. Bunu hissetmiyor musun sen de?”

Başımı evet anlamında salladım. Kiremitlerin üzerine düşen yağmur damlaları bize bir şarkı çalıyorlardı sanki. Tavan arasının penceresinden baktığımda aynı damlaların ağaçların eğri büğrü dallarında, rüzgâr fırıldaklarının kanatlarında ve Sunset’in dövülmüş demirden yapılmış çitlerinde de patırdadığını fark ettim. Yağmuru her zaman sevmişimdir, belki de

yağmurlu yerlerde büyüdüğüm için. Yağmur kötülükleri yıkar, temizler. Hiç yağmur yağmayan şehirlerdeki insanların ne yaptığını düşünürüm bazen. Nasıl yenilenirler?

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu Zelda.

Yataktan çıkıp tavan arasından aşağı inen merdivenlere yöneldim. Mutfakta, lavabonun altından bir çöp torbası aldım. Tek soru, başlayacağım yerin neresi olduğuydu.

SEMBOLİK JESTLER

İLK ÖNCE TELEVİZYONUN ÜSTÜNDE ASI-lı duranı fark ettim. Onu nasıl gözden kaçırabilirdim ki zaten? Ne zaman biraz kafa boşaltmak için televizyon izlemeye kalkışsan, tam televizyonun üzerinden yargılayıcı dini bir ikon gibi bakan, bir karış yüksekliğinde geniş, gümüş bir çerçeve nasıl fark edilmez ki? Onu indirdiğimde duvarda, dikdörtgen şeklinde beyaz gölgesi kaldı. O gölge bana, Hiroşima'ya düşen bombanın yarattığı etkiyle betona adeta kazınan insan silueti şeklindeki izin fotoğrafını hatırlattı, tarih dersinde görmüştük fotoğrafı.

Mutfakta, ekmek kızartma makinesinin hemen üstündeki çivide, üçümüzün Disneyland'de çekilmiş fotoğrafı vardı. Onu geçen Noel'de annem için çerçeveletmişim. Fotoğrafta daha küçüktüm ve şişmandım; kafama taktığım siyah, plastik fare kulaklarıyla birlikte yüzümde kocaman bir gülümseme vardı. Diğer çerçeveyle birlikte onu da çöp poşetine attığımda çerçevelerin camlarından çatlama sesi geldi.

Merdiven boşluğunda üç farklı fotoğraf daha asılıydı. İçlerinden biri, birileri tarafından çizilmiş bir karikatürdü ve babamı, içine bir kuşun yuva yaptığı gür sakallarla, annemi de kafasının iki yanından çıkan yelken gibi kulaklarla resmetmişti. Alt köşesinde *New York, 2004* yazıyordu. Bu da benim annem için hazırladığım hediyelerden biriydi. *Çatırtı*. Onun yanında

dandik bir fotoğraf stüdyosunda çektiydikleri evlilik fotoğrafları asılıydı. Girdap şeklinde mavi bir fonun önünde, insanların normal hayatlarında asla durmayacakları türden bir kaşık pozisyonunda poz vermişlerdi. Annemin elbisesi onu ucuz bir kapkek, babamın takımı ise onu tam bir kötü garson gibi gösteriyordu. *Çatırt.* En üstteki fotoğrafta da yine üçümüz beraberdik ama bu defa ben bebektim. Annem de babam da sarılmış bana bakıyorlardı; tıpkı bebekleri tüm problemlerinin çözümü olabileceği gibi. *Çatırt.*

Üst kattaki koridor gerçek bir fotoğraf müzesi gibiydi ve koleksiyonun en değerli parçası da orada asılıydı. İlk bakışta, fotoğraf oldukça sıradan görünüyordu ve büyük, pirinçten yapılma bir çerçeveyi hak ettiği söylenemezdi pek. Babam, önünde dizüstü bilgisayarıyla kanepede oturuyordu; yüzünde her zamanki o sıkıntılı ifadeyle başını kaldırmış kameraya bakıyordu.

Bu, onun son fotoğrafıydı. Kazadan bir hafta kadar önce çekilmişti. *Çatırt.*

Annemin odasında fotoğraflara bakmamak için elimden geleni yaptım, onları elime alıp doğruca çöp poşetine attım ama Kolombiya gezimiz sırasında çekilenlerden birine istemeden gözüm takıldı. Babamla ben plajda kumdan kale yapıyorduk. O geziye dair tüm anılarım, girdap gibi bir anda hafızamı ele geçirdi. Babam bir metal detektörü kiralamıştı, böylece kumsaldaki gizli hazinelerin yerini keşfedebilecektik. Ama araştırmalarımız sonucunda bulabildiğimiz tek şey, birkaç şişe kapağı ve biraz bozuk para olmuştu. Tabii bunlar beş yaşındaki bir çocuk için hazine değerindeydi. Babamın otel çalışanları, alışveriş yaptığımız dükkanların sahipleri ve plajda gezinip şişe su ile takı satan adamlarla İspanyolca konuştuğunu hatırlıyorum. Orada, evinde gibi görünüyordu, California'da olduğundan çok daha mutluydu. *Çatırt.*

Çöp poşetini merdivenlerin dibinde bırakıp yeniden kendi odama çıktım. Odamda sadece bir fotoğraf vardı. Onu duvardan indirip alt kata attım. *Paat*.

Telaşlanan Zelda yatakta doğruldu. "Parker, ne yapıyorsun?"

S-o-r-u-n y-o-k, dedim işaret diliyle.

Bu yaptığım şeyin sadece sembolik olduğunu biliyordum elbette. Annemin odasında bir yerde diğer fotoğraflarla dolu bir kutu vardı sonuçta. Ama benim amacım da babamdan kalan tüm izleri silmek değildi zaten. Sadece bir şeyi işaret etmek istiyordum. Anneme, kendime ve en önemlisi Zelda'ya. Belki ben yola devam edebilirsem, o da edebilirdi. Belki artık biz yolumuza birlikte devam edebilirdik.

Zelda'nın kıyafetlerini toplayıp yatağa getirdim.

"İyi misin?" diye sordu bana.

Başımınla onayladım onu, sonra da giyinmesini işaret ettim. Yatağın altındaki kutuyu hatırladığımda onu da yerinden çıkardım. Kutuyu merdivenlerden indirmem için yardım etti bana Zelda. Sonra onu da çöp poşetine attık.

Dışarıda, bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu. Çöp tenekesine kadar koştum.

"Annen ilk oraya bakacaktır, biliyorsun," dedi Zelda.

Kahretsin. Bunu hiç düşünmemiştim. Neden büyük ve sembolik eylemler yapmak böyle zordu ki? Çöp poşetini park halindeki arabamızın yanına koyup anahtarları almak için eve girdim.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Zelda arabaya bindiğimizde.

Omuz silktim çünkü henüz bilmiyordum nereye gittiğimizi. Sadece arabayı sürmeye başladım. Oak Sokağı'ndan geçip Panhandle'a doğru gittim; Hayes Valley'ye varıp Central Freeway'e bağlanan virajları döndüğümde yağmur gittikçe şiddetini artırmıştı. Sonunda nereye gideceğimizi bulduğum-

da Cesar Chaves üzerinden güneye y nelmiştim, sonra  evre yoluna girip tam tersi yönde gitmeye başladım.

Her birkaç yüz metrede bir, otobanın beton duvarı üzerinde siyah ve uzun çizikler vardı. Bu çiziklerin hepsi farklı kazalardan kalmış olmalıydı. Bir o unun küçük kazalar olduğu kesindi. Bir kısmı da tıpkı benim geçirdiğim gibi, insanın ger ekli inde koca delikler a an, su aldığını hiç kimsenin fark etmediği bir tekne gibi, insanı batıran türden kazalar olmalıydı. 80 ve 101 numaralı karayollarını birbirinden ayıran sarı-siyah çizgili ayırım noktasında durdum. Sıfır noktası.

  p poşetini kaportanın üzerine koyduktan sonra ben de tam yanında durdum. Etrafımızdan geçen arabaların kırmızı beyaz ışıkları yolda parlıyordu. Kaportanın  zeri yağmur yüzünden kaygandı. Kenarına basıp homurdanarak üstüne  ıktım. Sonra da çöp torbasını baş aşağı çevirip içindekileri üçgenin tam içine, hiç kimseye ait olmayan o keşişim noktasına boşalttım. Yere  arpan çerçevelerin camlarından gelen çatırtılar, hafifçe havaya sıçrayıp yeniden yere düşen k  ıtlar, geçen arabaların oluşturduğu r zg rla uçuşan sayfalar, tıpkı büyük bir yangının külleri gibi savrularak kocaman tekerleklerin altında ezilip sonsuza dek yok oldular.

O anda babamın günlüklerinden birinin sıfır noktasının kenarındaki küçük beton çıkıntının üzerinde durduğunu gördüm. Zelda aya ıyla uzanıp hafifçe vurarak düşürdü onu. Sonra da bana bakıp gülümsedi. “Buradan gitmeliyiz. Yoksa çevreyi kirletme suçundan tutuklanacaksınız.”

SIRA SENDE

ARABAYI BİRAZ GERİ ALIP YOLA GİRDİM.

Hızlı bir şekilde geçen arabalara bu kadar yakın olduğum ve tüm geçmişimden bir anda koptuğum için elektrik çarpmış gibi hissediyordum. Fakat kaygılarım, hissettiğim diğer her şeyi bastırmıştı çünkü nereye gideceğimizi, nereye gitmek zorunda olduğumuzu hatırlamıştım ve Zelda'nın buna nasıl tepki vereceğini bilmiyordum.

"Bu müthişti Parker," dedi, uzanıp başını omzuma yaslar-ken. "Ama umarım bunu sadece benim söylediklerim yüzün-
den değil, kendi iyiliğin için yapmışsındır."

Onunla aynı fikirde olduğumu anlamasını istercesine elini sıkıttım.

"Nereye gidiyoruz?"

Cevap vermedim. Tepeyi aştığımızda hastane görüş alanı-
mıza girecek ve o zaman nereye gittiğimizi anlayacaktı nasılsa.

"Dur bir dakika. Neden buradayız?"

Arabayı hastanenin önüne çekip kapıyı işaret ettim. *Sıra sende*, dedim, ne dediğimi anlamama ihtimalini unutarak.

"Ne?"

Defterimi açtım. *Sıra sende*.

"Sıra bende mi?" Alaycı bir ifadeyle güldü. "Bu bir oyun değil Parker. Sıra falan yok."

Neden yokmuş? Ben yapmam gerekeni yaptım. Şimdi de sen yapacaksın.

“Ben hiçbir şey yapmak zorunda değilim!”

Duygu yoğunluğu yüzünden biraz mahcup olmuştu ve tekrar konuşmaya başladığında sesi daha sakindi. “Parker, ilerleme gösterdiğin için seninle gurur duyuyorum ama benim durumum seninkinden tamamen farklı. Sen babanı kaybedeli yıllar olmuş. Benim kocamsa hâlâ hayatta.”

Pek hayatta sayılmaz. Bunu sen söylemiştin.

“Ama...” Tartışmayı daha başlamadan bitirmiş gibiydi. “Ama yapamam.”

Moleskine defterimin sayfasını çevirip önüme iki temiz sayfa açtım.

Şimdi, yazdım sayfalardan birine.

Asla, yazdım diğerine.

Defteri kaldırıp Zelda’ya çevirdiğimde sayfalara birkaç dakika boyunca bakakaldı. “Bu çok klişe,” dedi.

Defteri salladım.

“Biliyorum!” diye bağırdı. Sonra daha kısık bir sesle tekrarladı. “Biliyorum.” Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. “Burada bekle, tamam mı? Bunu yalnız yapmam gerek.” Arabadan indikten sonra dönüp yeniden bana baktı. “Teşekkür ederim Parker. Her şey için.”

Hastanenin otomatik kapısından içeri girişini izledim. Yağmur hâlâ yağıyordu ama güneş de bulutların ardında yüzünü göstermeye başlamıştı. Belli ki gökkuşağı çıkacaktı.

Birden altımda bir şey titremeye başladı ve ben San Francisco’da yaşadığım ve genelde böyle konularda fazlaca heyecanlanabilen biri olduğum için, deprem oluyor zannettim. Arabadan dışarı atladığımdaysa fark ettiğim şey, yeni ve dar kotumun cebindeki telefonumun titrediği idi.

Bunu anlamak zorundasınız, beni normalde kimse aramaz (sebebinin tahmin etmeniz zor değil), o yüzden titreşimi hissedince öyle paniklemişim. Kimin aradığıyla ilgili ise iyi bir fikrim vardı. Annem olmalıydı; eve gelmiş ve fotoğrafların

yerlerinde olmadıklarını fark etmişti. Ortadan kaybolan arabadan bahsetmiyorum bile. Görmezden gelmeyi düşündüm ama sonradan hatırladım ki, kahretsin. Bugün görmezden gelme günüydü.

"Alo," dedi annem. "Oradasın değil mi? Eğer beni duyuyorsan parmağınla ahizeye hafifçe vur." Sesi kızgın gelmiyordu henüz ama bu geçici bir durum olabilirdi.

Pat. Parmağımla hafifçe vurdum alıcıya.

"Araba sende mi? Evet için bir, hayır için iki kere vur."

Pat.

"Tamam, iyi." Rahatlamış bir şekilde iç çekti. "Sadece çalınmadığından emin olmak istedim."

Pat pat.

Uzun bir duraksama oldu. Annemin hâlâ hatta olup olmadığını anlamak için telefonu kulağımdan uzaklaştırıp ekranına baktım.

"Parktaki Shakespeare Bahçesi'ni biliyor musun?"

Pat.

"Sabah o tarafta yürüyüş yapıyordum, sonunda da bahçeye gittim. Shakespeare ile konuştum biraz. Yani, gerçek Shakespeare ile değil tabii –henüz tam olarak kafayı yemedim–, onun heykeliyle konuştum. Gerçekten moral verici bir konuşmaydı. Sonra eve geldim ve yaptığın şeyi görünce seni aramaya karar verdim. Ve işte aradım." Sesi tuhaf geliyordu, daha çok küçük bir çocuğun sesi gibiydi. Bu hali bana Zelda'nın söylediği bir şeyi hatırlattı: *Hiç kimse genç hissetme duygusunun önüne geçemez.* "Dün için üzgünüm Parker. O kadar öfkelenmemeliydim. Ben sadece... Son birkaç gündür bir şeylerin değiştiğini hissediyorum. O partiye gittin ve artık bir kız arkadaşın –işte Zelda senin neyin oluyorsa– var ve üniversiteye gitmeyi planlıyorsun. Ayrıca şu sinemadaki kavgaya karıştın, sanki her şeyin eski haline dönüyor gibiydi. Bu benim için çok zordu çünkü... çünkü... ben iyi bir anne olamadım." Telefonun ahizesine

kaç kere vurursam vurayım bir cevap vermiş olmayacaktım, o yüzden sadece bekledim. “Bunu biliyorum. Suçluyum. Çok içtim. Ve evet, bazen babanı kutsallaştırdım. Bunu yapmamak zor olurdu benim için. Bunu sadece o harika bir adam olduğu için yapmadım ki öyle biri de değildi ama insanlar öldüğünde böyle yapılır. Bu sadece saygı duruşunda bulunmak gibi bir şey çünkü ölen biri artık seni daha fazla hayal kırıklığına uğratamaz. Ayrıca artık ölmüş birine öfkelenemezsin çünkü öfke bütün gücünü tüketir, anlıyor musun? Hayatta bütün gücünü aldığın insan öldüğünde ne yaparsın peki? Sana kalan sadece onun sevgisidir, artık onu istemiyor olsan bile. Bir de fotoğraflar kalır geriye.” Duraksadı. “Onları attın mı?”

Pat.

“Tahmin ettim. Daha önce ben de milyonlarca kez düşündüm bunu yapmayı. Gerçekten düşündüm. Hepsini duvardan indirmeyi istedim ama sanki bunu yaparsam onu bir kez daha öldürecektim. Birisinden vazgeçmek böyle bir şeydir işte. Bir tür cinayettir. Belki de daha çok cinayet-intihar karışımı bir şeydir. Önce anılarındaki o insanı öldürmek zorunda kalırsın, sonra da o insana ihtiyaç duyan halini yok etmen gerekir. Bu büyük bir görev Parker. Ve ben bu görevi yerine getirebilecek kadar güçlü olamadım. Hey, iyi misin?”

Ağlamaya başlamıştım ve annemin burnumu çektüğimde bunu duyduğunu düşünüyordum.

Pat.

“Bu konuyu konuşmaya daha sonra devam ederiz, tamam mı?”

Pat.

“Bu arada, o kavgayla ilgili sana hâlâ kızgıyım. Az önce konuştuklarımız yüzünden onu unuttum sanma. Hâlâ senin annenim sonuçta.”

Pat.

"Ah, eğer istersen akşam yemeğine Zelda'yı getirebilirsin. Ben iyiyim."

Pat.

"Pekâlâ. Sonra görüşürüz."

Telefonu kapadım. Körfezin üzerinde iyice yükselen güneş, suyun üzerine parıltılar bırakıyordu ama benim olduğum yerde yağmur inadına devam ediyordu. Eğer konuşabilseydim anneme, onunla hemfikir olduğumu söylerdim ama bir tek konu hariç: Benim için birisinden "vazgeçmek" diye bir şey yoktur. Beyinle ilgili çok fazla şey bilmiyor olabilirim ama *Sil Baştan** filmindeki gibi artık düşünmek istemediğimiz şeyleri beynimizden sildirmemize yarayacak bir teknoloji geliştirilmediği sürece her şey orada bir yerde sonsuza dek kalıyor. Bu da gördüğümüz, duyduğumuz, hissettiğimiz her şeyin tıpkı sevdiğimiz insanları (nefret ettiğimiz, arzuladığımız, nefret etmeyi arzuladığımız ve arzulamaktan nefret ettiğimiz insanları da) öldüğümüz güne kadar beynimizin içinde kilitli tuttuğumuz anlamına geliyor. Kalp ne diye daha farklı davransın ki? Vazgeçmemiz gerektiğini düşünmüyorum. Sadece bir şekilde yola devam etmemiz gerekiyor.

Bu fikir Zelda'yı ve onun yapmak üzere olduğu şeyi düşündürdü bana. İçimdeki iyimser, belki son birkaç günde işlerin, tıpkı benim için olduğu gibi, onun için de değişmiş olabileceğini söylüyordu. Fakat fazla iyimser bir insan da değildim.

Zelda hastaneye gireli ne kadar olmuştu? Sadece on dakika, belki on beş. Bir anda başımdan aşağı kaynar sular döküldü çünkü onun hâlâ geri gelmediği dank etmişti. Arabayı doğru düzgün park etmeden, kapılarını bile kilitlemeden öylece bıraktım, hastanenin girişine doğru koştum. Yale tişörtlü evsiz adam hâlâ hastanenin kapısında oturuyordu ama bu defa elindeki buruşturulmuş banknotlara bakıp kıkır kıkır gülüyordu.

* *Eternal Sunshine of the Spotless Mind*, 2004. –ed.n

Nathaniel'in odasında, San Francisco'da benden daha az konuşan tek adam olan Nathaniel dışında kimse yoktu. *Bip. Bip.*

Hemşirenin oturduğu masaya koşup kadının önündeki not kağıtlarına uzanıp bir parça kâğıt aldım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu hemşire.

O kız burada mıydı? yazdım kâğıda.

"Tuhaf saçları olanı mı diyorsun?"

Başımlla onayladım.

"Evet. Doktor Romaniello'yla konuştu."

Sonra?

"Hiç bilmiyorum. Gitti."

Annemin arabasının camına park fişi iliştilmişti ama ben park yerinden çıkarken sileceğin arasından kurtulan kâğıt bir kelebek gibi uçarak uzaklaştı. Zelda arka kapıdan çıkıp bir taksi falan çevirmiş olmalıydı. Bu da beni atlattığı anlamına geliyordu. Ama neyse ki şanssıma –aynı zamanda şanssızlığıma– onun tam olarak nereye gittiğini biliyordum.

KÖPRÜ

GOLDEN GATE KÖPRÜSÜ'NE GİTTİĞİM Sİ-

rada bir ara yağmur durdu. Yağmurun yağdığı yerin sınır çizgisini her zaman merak ederim. Yani bir yerlerde böyle bir sınır olmalı, öyle değil mi? Durduğun yerde yağmur yağarken bir adım yana kaysan yağmurun kesilmiş olacağı bir yer. Yağmur, durduğu hemen fark edilmeyecek şekilde yavaş yavaş kesilse de bir yerlerde insanı bulutların gölgesinden güneşin aydınlığına çıkaracak bir son adım olmalı.

Arabayı yapabildiğim kadar hızlı kullanıyor, dur işaretlerine aldırıyor, kırmızı ışık yanmasına rağmen kavşaklara giriyordum. Bir polis görse kesin peşime düşerdi. Arabadan inince köprünün altındaki parkın ıslak çimleri üzerinde koştum, barış işareti yaparak fotoğraf çektiren birkaç turistin yanından geçtim.

Bisikletlerinin üzerinde bir tazı gibi sırtlarını kavis yaparak kıvrılmış bisikletçileri saymazsak ortalıkta pek kimse yoktu. Geç kalmadığımı umarak yürümeye başladım. Mazgalların üzerinden hızla geçen arabalardan gümbürtüler geliyordu. Uzaklarda bir yerlerde bulutların, her zamanki ıslak işlerini yaptıkları belliydi ama köprüde güneş parılıyordu.

"İntiharları engellemek için bariyer yapmayı denediler, biliyorsun." Köprünün ortasındaki kırmızı direklerden birinin ardına saklanmış olmalıydı. Ben tam oradan geçerken konuşmaya başladı. Eğer konuşmasaydı, orada olduğunu anlayamazdım.

"Tabii bu yetmişli yıllardaydı. Ama beceremediler. Neden biliyor musun? Çünkü insanlar bariyerin çirkin duracağını düşündüler. Etrafına güvenlik ağı gerilir ve tırazanlar yerleştirilirse burası artık Golden Gate Köprüsü olmayacaktı onlara göre." Zelda dar, beton kaldırımını geçip köprünün kenarına doğru eğildi ve aşağıdaki karanlık suya baktı. "Şimdi sen bunun bir önemi olmadığını düşünüyorsundur. Sonuçta bir insan kendini öldürmeye karar verirse, bunu yapmanın bir yolunu mutlaka bulacaktır, öyle değil mi? Değil. Birçok insan bu kararı kolayca, küçük bir şeyin onu teşvik etmesiyle verir ve bunu, o düşünce beyinlerine hücum ettiği anda yapamazlarsa, genelde daha sonra da yapamazlar." Zelda, korkulukların en altındaki demirin üzerine çıktı. Yanında durmak için ona yaklaştım.

Bu gerçekten berbat bir kararmış, yazdım Moleskine'ime.

"Öyle mi dersin? Tüm bunları öğreneli otuz yıldan fazla oldu ama ben hâlâ karar veremedim. Bir tarafta evet, eski bir köprüyü insan hayatından daha üstün tutmak kulağa berbat geliyor. Ama diğer taraftan da neden bir insanın hayatı köprünün güzelliğinden daha önemli olsun ki? Bu köprüyü yaparken bir sürü insan öldü. O insanlar köprünün sonunda çirkin görünmesi için mi öldüler yani? Ayrıca bu köprü ortalama bir insanın ömründen daha uzun süredir hayatta. O yüzden belki de daha önemlidir."

Belki de öyledir. Sadece atlamaktan vazgeç yeter.

"Söyle bana Parker. Bunu yapmamam için tek bir şey söyle."

Bu adil değil.

"Senin benden yapmamı istediğin şey kadar adil." Parmak uçlarında yükseldi, dirseklerini korkuluğun demirine yasladı. Eğer gerekirse öne atılıp onu yakalayarak geriye doğru çekmeye hazırlanan bedenim bütünüyle gerilmişti. "Eğer sen bunu yapmak zorunda olsaydın, nasıl yapardın?"

Neyi yapmak zorunda olsaydım?

"Kendini öldürmeyi."

Kaşlarımı çattım. *Bunu hiç düşünmedim.*

“Elbette düşündün. Herkes düşünür.”

Tabii ki haklıydı. Bir avuç dolusu ilaç yutuyormuş taklidi yaptım.

Başını ölçülü bir şekilde sallayarak onayladı. “İlaçlar iyi olabilir. Ama onları midede tutmak zor. İnsanlar kusturmanın hayat kurtarıcı etkisini hafife alıyorlar her zaman.” Demirden tutunarak aşağı doğru sarkmaya başladı, kancasına asılmış bir havlu gibi görünüyordu. “Onlara Nathaniel’i özgür bırakmalarını söyledim,” dedi. “Ve sen haklıydın. Bu iyi hissettirdi. Yani keyifli anlamında iyi değil ama biliyorsun işte, iyiydi. Sonra da buraya geldim. Şimdiye kadar yapacağımı yapmış olabilirdim, biliyorsun. Ama beklemeye karar verdim. Sana gerçek bir hoşça kal demeden gidemezdim.”

Gitmek zorunda değilsin, yazdım büyük, aceleyle karalanmış harflerle. Kendimle ilgili her şeyi değiştirdim, bu yüzden kalman gerek. Eğer gideceksen tüm bunları yapmamın anlamı neydi ki?

Bana bakmıyordu, hâlâ korkuluklardan sarkıyordu ama ne yazdığımı göremese de, bir şeyler yazdığının farkındaydı.

“Tüm hayatım boyunca başıma gelen en iyi şey sensin Parker. Belki ikinci şey. Ben çok şanslı bir kıyım.”

Ben de ilerleyip korkuluklardan suya doğru eğildim. Böylece defterimi onun önüne uzatabiliyordum. Kaldırımın ucunda durup defteri uzatırken ağırlığımın beni öne doğru yönelttiğini hissettim. Aniden düşebilirdim. Ama Zelda neler olduğunu hissetmiş gibi tam zamanında beni tutup geriye doğru çekerek yeniden yola dönmemi sağladı. Hızlı bir hamleyle korkuluğa tutundum ama o sırada defterim döne döne aşağı düşerek sessizce sulara gömüldü: *Şimdi, Asla, Şimdi, Asla.*

O sırada Zelda bana öyle sıkı sarıldı ki, neredeyse nefesim kesilecekti. Dudaklarını kulağıma dayayıp fısıldadı. “Epey büyük bir macera oldu, değil mi?”

Sonra beni bıraktı. Ben de Doktor Joondeph’in muayene-

hanesinde öğrendiğim gibi, yapabildiğim en güçlü şekilde homurdanmaya başladım. Niyetim seni seviyorum demekti. Ama çıkarabildiğim tek ses şuydu: "Mm Mmm Mmm."

Zelda güldü. "Pek anlamlı bir kelime değil bu Parker Santé ama yine de güzel bir final. Dikkat et!"

Arkamda bir yeri işaret etti. O çılgın bisikletçilerden biri kurşun gibi hızlı bir şekilde geliyor olmalı tahminiyle arkamı dönüp baktım. Ama arkamdaki tek şey, yağmur nedeniyle hâlâ parıldayan uzun ve boş yoldu. Yeniden Zelda'ya döndüğümde korkuluğun üzerine çıkmıştı. Köprüden geçen arabalar yavaşlamaya bile tenezzül etmedi ama size yemin ederim ki zaman, bunu kendi adına yapmıştı. Yavaş akıyordu. Zelda'nın gümüş saçları, her tutamı birbirinden bağımsız canlılarmış gibi çırpınıyordu rüzgârda. Deniz yeşili gözlerinden süzülen yaşlar, yanaklarından aşağı süzülen nehirlerle dönüşmüştü. Onu Palace Otel'in yemek salonunda yalnız başına oturmuş, yumurtasının kabuğunu kırmaya çalışırken gördüğüm o ilk zamanı hatırladım. Mükemmel üzüntü, gümüş rengi, platin değil. Ve birlikte geçirdiğimiz tüm o zamanlar... Her şey noktalarla yapılmış bir resmin renkleri gibi bir anda bütünleşip aklıma hücum etti. Sinema salonundaki koltuklarda birbirine temas eden dirsekler. Meleklerin payı. Genmaicha. Natürmort. Vişne suyu. Çalınan eşarp. *Bip*. Moleskine. Columbia Üniversitesi. Hidra. Ten ve daha çok ten. *Çatırtı*. Kanat çırpışlar. Ve tüm bunlar bizi buraya, Golden Gate Köprüsü'nün üzerine, akmayı durduracak zamana getirmişti. Zelda dönüp son bir kez bana baktı; yüzünde gördüğüm üzüntü, onu ilk gün gördüğümdeki üzüntüsünden farklıydı. Mükemmel olmayan üzüntü denebilirdi belki buna, içinde minnacık bir mutluluk kırıntısı bulunan türden bir üzüntü. En azından ona bu kadarını verebilmiştim.

Ve sonra, köprüden atladı.

SONRASI
VE
SONSÖZ

HOŞÇA KAL MUZ

MUZ RESMİ GİTMİŞTİ.

Yerine altın sarısı, krem ve siyah renklerde damalı yorgana sarınmış bir çiftin resmi asılmıştı. Aklıma gelen ilk şey muz resminin çalınmış olma ihtimaliydi ama bu çok saçmaydı tabii ki. Kim kocaman bir muz resmini çalardı ki? Ayrıca, kim öyle bir resmi para verip satın alırdı? Dünya gerçekten bilinmezlerle doluydu.

“Muz resmini mi arıyorsun?” diye sordu Doktor Milton. “Değişiklik yapmanın zamanı gelmişti. Onun yerine bir Klimt tablosu astım.”

“Ne muz?” diye sordu annem.

“Eskiden duvarda asılı olan fotoğraflardan bahsediyorum.”

“Ah.” Annem hafiften güldü. “Özel bir anlamı var sandım.”

Annem, benim “mega kişisel gelişim aile paketi” diye tarif ettiğim durumun bir parçası olarak oradaydı: Hem grup terapisi hem de bireysel terapi (ikimiz için de), ona alkol ve bana da konuşma. İlk başlarda onu Doktor Milton’ın muayenehanesinde görmek bana garip geliyordu. Uzun bir süre boyunca burası, anneme söylemediğim şeyleri doktora söylemek için geldiğim yer olmuştu. Artık işler değişmişti ama böylesi de iyiydi.

Belirli bir konuda konuşmadık, sadece o hafta olanlardan bahsettik. Anlatacak çok şey vardı. Üniversiteye gitmek istediğimden hâlâ tam anlamıyla emin değildim ama başvuru sü-

recini tamamlamak üzereydim. Neden aylak aylak dolaşmak için kendime birkaç yıl vermiyordum? Zelda bana daha çok seyahat etmemi de söylemişti. Ve on iki yıllık eğitimin ardından hiç ara vermeden dört yıl daha okula gitmek aptalca görünüyordu. Annemse tam tahmin ettiğim gibi, benimle aynı fikirde değildi. Hâlâ birçok konuda hemfikir değildik. Ama yine de, sadece gelecekle ilgili konuşmanın bile onu mutlu ettiği belliydi.

Gelecek. O rezil, lanet olası kavram. Sürekli gelmeye devam ederdi. Bir hafta geçerdi. Sonra bir hafta daha. Ve sonra bir tane daha.

‘Alkol terapilerine neden Adsız Alkolikler dendiğini hiçbir zaman anlamadım,’ dedi annem seanslarımızdan birinde. ‘Adı olmayan kimse yok! İnsanlar her zaman adlarını söylüyorlar. ‘Ben Marian ve ben bir alkoliğim,’ deniyor, sonra herkes karşılık veriyor: ‘Merhaba Marian!’ Böylece insanların kim olduğu mümkün olabildiğince biliniyor.”

Takma bir isim bulmalısın, dedim işaretlerle.

“Kedi Kadın nasıl? Kedi Kadın olur mu?”

Bu biraz garip oldu.

“Zelda nasıl? Bu onun gerçek ismi değildi, öyle değil mi?”

Gerçek adı Griselda’ydı.

“Vay canına. Gerçekten mi? Daha önce hiç Griselda isminde biriyle tanışmamıştım. Çok iyiymiş.”

“Ondan hiç haber alıyor musun?” diye sordu Doktor Milton.

Başımı iki yana salladım. Annem ile doktora, babasının Avustralya’daki yeni işi için taşınmak zorunda kaldıklarını söylemiştim. Eğer gerçeği anlatsaydım, hayatımın sonuna kadar her günümü terapide geçirmem gerekebilirdi. Belki de bana deli gömleği giydirebilirlerdi.

“Çok yazık oldu,” dedi annem. “O kıza çok şey borçluyum. Onu güzel bir akşam yemeğine götürmek isterdim.”

Ben de, diye işaret ettim.

“Birkaç gün önce radyoda, Leonard Cohen’in bir şarkısına denk geldim. Adını unuttum ama... yağmurlukla ilgili bir şey miydi?”

“Famous Blue Raincoat,” dedi Doktor Milton.

“Aynen, o. Şey diyordu şarkıda, şey...” Biraz mırıldandıktan sonra melodiyi buldu. “Onun gözlerinden o üzüntüyü aldığın için teşekkürler. Orada olmasının iyi olduğunu düşündüğümden, olduğu yerden almayı hiç düşünmemiştim ben.’ Bu şarkıyı biliyor musun Parker?” Başımı iki yana salladım. “Çok güzel bir şarkı. Her neyse, ben de Zelda için böyle hissediyorum işte. O benim üzüntümü aldı, anlıyor musun?”

Belli ki güzel bir şarkıymış, dedim işaretlerimle.

Zelda’nın köprüden atlayışından sonraki haftalarda kıyıda-ki bu kafede çok zaman geçirdim. Defterime yazılar yazdım. İşimi tamamladığımda da sahilde, kıyı boyunca kuzeye doğru yürüyüp dalgaların Cliff House’un dibindeki kayalıklara çarparak, balinaların hava deliğinden fışkırttığı su gibi spreyn etkisi yarattığı yerlerde durup bekledim.

Bir öğleden sonra orada Alana’yla karşılaştık. Okulda karşılaştığımız koridorlarda onu görmezden geliyordum. Sinemadaki olayların yaşandığı zamandan beri onunla doğru düzgün konuşmamıştım. Dürüst olmak gerekirse ondan kaçıyordum. Onu görmek bana o hafta sonunu, dolayısıyla Zelda’yı hatırlatacak diye düşünüyordum.

Kumların üzerinde oturmuş ders kitaplarından birini okuyordu. Beni fark etmedi, o yüzden eğer istersem, arkamı dönüp giderek uzaklaşma şansım hâlâ vardı.

Ama ben gidip yanma oturdum. O zaman bile başını kaldırıp bana bakmadı.

“Ay,” dedim.

Bu dikkatini çekmişti.

“Sen bana ay mı dedin?”

Cep telefonumu çıkardım. *Bildiğim tek kelime bu*, yazdım.

Son bir aydır her gün, günde bir saat bu egzersizi yapıyorum. Sonunda başarabildiğim tek şey, homurdanmadan biraz daha net sayılabilecek bir şekilde “ay” diyebilmek olmuştur.

“Güzel bir kelime seçmişsin ama,” dedi. “Bu bana bir şakayı hatırlatıyor. Hangisi olduğunu duymak ister misin?”

Başımınla onayladım.

“Adamın biri *America’s Got Talent*’a köpeğiyle katılır. Jürilerden biri, ‘Sizin numaranız nedir?’ diye sorar. Adam, ‘Köpeğim konuşabiliyor,’ der. Jüri üyeleri birbirlerine şüpheli bir şekilde baktıktan sonra en başta oturan jüri üyesi, ‘Görelim bakalım,’ der. Bunun üzerine adam köpeğine döner, iki parmağını havaya kaldırır ve ‘Hey Fido, kaç parmak görüyorsan o kadar havla bakalım,’ der. Köpek başlar: ‘Hav. Hav.’ Sonra adam ‘Doğru bildin Fido,’ der. ‘Peki şimdi kaç tane parmak var?’ Köpek havlar. ‘Hav. Hav. Hav.’ Adam devam eder. ‘Peki Fido, kaç jüri üyesi var?’ O sırada jüridekiler ellerini sallayarak adamı durdururlar. ‘Defol git buradan,’ derler. Tam salondan çıkacaklarken köpek jüriye döner. ‘Siz bu işten bir halt anlamıyorsunuz,’ der ve salondan çıkarlar.”

Güldüm. Zelda’yla tanışmadan önce insanların önünde gülmekten nefret ederdim. Ama arada bir yerlerde, gülerken ne kadar garip görüldüğüm konusunda kaygılanmaktan vazgeçmiştim.

“Belki bunu senin üzerinde de uygulayabiliriz diye düşünüyordum Parker. Şunu bir deneyelim. Dünyanın uydusu nedir?”

Tek kaşımı kaldırdım. Ne yapmaya çalışıyordu böyle?

“Sadece bildiğin o tek kelimeyi söyle, tamam mı? Yılda on iki tane ne vardır?”

“Ay,” dedim.

“İlginç. Peki, birdenbire duyulan bir acı ya da şaşkınlık karşısında kullanılabilecek bir ünlem biliyor musun?”

"Ay," dedim sonunda Alana'nın yapmaya çalıştığı şeyi anlayarak.

"Yine doğru."

İkimiz birden gülüyorduk ama gülme sesi sadece Alana'dan çıkıyordu; onun da kıyıya vuran dalgaların ve öten martıların sesleri arasında yok olduğunu söyleyebilirdim. Martılar bana her zaman *Kayıp Balık Nemo*'yu hatırlatıyordu; tek söyledikleri şey *Bak!* oluyordu. Konuşmadan yaşadığım onca zaman boyunca öğrendiğim şeylerden biri de buydu. Bazı insanlar ne derlerse desinler, kelimelerinin altında hep bu mesaj yatıyordu: *Bak! Bak! Bana bak! Ben buradayım! Gör beni!*

"Seninle ilgili en sevdiğim şeylerden biri hep bu olmuştur Parker," dedi Alana. "Çeneni ne zaman kapatman gerektiğini biliyorsun. Senden gerçekten bir şeyler öğrenebilirim. Hadi şimdi burada oturup birlikte çenemizi kapatalım, olur mu? Bu gerçekten hoşuma gider."

Dediğini yaptık. Sonunda kumlara uzanıp güneşi izledik, tek kelime etmeden, yan yana.

HİKÂYE #4

KABUL ETME

ALANA'YLA İLGİLİ KALDIĞIM YERDEN DE-
vam edeyim. O gün ilerleyen saatlerde bana birkaç hafta önce biriyle tanıştığını anlattı. Üstelik inanması güç olsa da, bir satranç turnuvasında tanışmışlardı.

“O da en az benim kadar usta,” dedi kendiyle gurur duyan bir ifadeyle.

Bu, aşkta kazandığını ifade eden ya da oğlanın kızı tavladığını öven hikâyelerden biri değildi. Doğrusu, gerçekte bir hikâye olduğu bile söylenemezdi. Ama siz bunu zaten biliyorsunuz, öyle değil mi?

Kararınız ne olursa olsun bunun, bir ödev sorusuna verilmiş en uzun cevap olup olmadığını öğrenmek istiyorum. Tek bir tavsiye mektubuyla kötü notlarımın ve bozuk sicil kaydımın göz ardı edilemeyeceğini düşündüm ve bunun daha ötesinde bir şeyler yapmak istedim. Bu yüzden yukarıdaki ve aşağıdakilerle birlikte 46.295 kelime tutan bu yazıyı yazmaya karar verdim. İyi haber, neredeyse sonuna geldik. Sadece bir sayfalık daha dayanın.

Komik. Bu yazıyı yazmaya başladığımda bilgisayar laboratuvarında ekranın önünde oturuyordum; arkadaşlarımsa Call of Duty oyununu kullanarak dikkatimi dağıtmaya çalışıyorlardı. Garip bir şekilde hayal kırıklığı hissettim. Hayatta nasıl

bir şey karşıma çıkıp tüm yaşadıklarımı bana unutturabilecekti ki? Söylemeye çalıştığım şu: Zelda'yla tanışmam bir mucizeydi, öyle değil mi? Ama o tipik "Ah, ben âşık oldum, Tanrım bu ne HARİKA bir duygu!" mucizelerinden biri değildi. Bu gerçek bir mucizeydi.

Şimdiyse her şeyi yazdım ve öne çıkan noktaları yeniden bir araya getirmeye başlıyorum. Sanırım biz ölümlülerin mucizeye en çok yaklaştığı zaman, değiştiği zamanlar oluyor. Alana demode bir sevgili buldu kendine. Annem terapilere geliyor. Ben "ay" diyecek kadar düzgün homurtular çıkarmayı öğrendim. Ve Zelda'nın o şeyi neden yaptığını artık gerçekten anlıyorum. Bizler, hepimiz hayatlarımızı halat çekme oyunundaki halat gibi yaşıyoruz. Bir yandan asla değiştiremeyeceğimiz geçmişimizin ağırlığı çekiyor, diğer yandan da bilinmeyenlerle dolu geleceğimiz. Şanslıysak dengeyi bulabiliyoruz. Ama şanssızsak (ve bence hepimiz, bir süreliğine de olsa bu sınıfta yer alıyoruz) iki uçtan birine doğru çekilerek yere seriliyoruz. Zelda'yı çeken taraf geçmişiydi ama sonunda onu öldüren şeyin gelecek olduğunu düşünüyorum. Tıpkı Sahra Çölü'nün ortasında dursa göreceği manzara gibi: Her yöne doğru uzanan gelecek. *No doy mas. Ya basta. Still life.* Değişim mucizevi etkisini yitirdiğinde, geride uğruna yaşanacak hiçbir şey kalmıyor. İşte bu yüzden yeni bir mantram var artık. *Değişmeye devam et.* Otellerde takılmayı bıraktım. Hepsini birbirinin aynı zaten. Diğer insanlarla daha çok zaman geçirmeye çalışıyorum. Tabii bu her zaman kolay olmuyor. Zelda'nın dediği gibi, insanlar o kadar aptal ki, nefes alıp vermeyi becerebilmeleri bile mucize. Ama sanırım onları, çenelerini kapatıp benimle kumsalda beş dakika dinlenmeye ikna ettiğimde durumu idare edebiliyorum.

Anlattığım tüm bu hikâyenin saçmalık olduğunu düşünürseniz sizi suçlayamam; tıpkı diğer peri masalları gibi olduğunu düşünebilirsiniz. Belki Zelda isminde biriyle hiç tanışmamışımdır ve meşhur üniversitenize beni kabul etmeniz için ne

kadar yetersiz olduğumu görmenizi engellemek için böyle bir hikâye kurgulamışım. Belki de gerçek sihir anlamında değil de, daha geleneksel anlamda sihirli bir kızla tanışıp, onu daha büyük ve etkili bir şekilde anlatmak için edebiyatın gücünden faydalanmışımdır. Ya da belki de iki yüz kırk altı yıldır hayatta olduğunu söyleyen bir kızla gerçekten tanışmış ve onun söylediklerine inanmasam bile sadece çekici olduğu için onunla takılmışımdır.

Ama siz, çok küçük bir ihtimal olsa da, Kassel, Almanya'da 1770 yılında doğmuş bir kızla gerçekten tanıştığım, o kızın sadece bir hafta sonu içinde bütün hayatımı değiştirmeyi başardığı ama buna rağmen benim onun hayatını hiçbir şekilde değiştiremediğim, bu hikâyeyi de anlattıklarımın hepsi gerçek olduğu için yazdığım ihtimalini dikkate almak zorundasınız. Yine de bunların gerçek olduğuna inanıp inanmamak size kalmış çünkü en nihayetinde neye inandığınız benim sorunum değil. Zaten vermeniz gereken karar da anlattığım hikâyenin gerçek olup olmadığı kararı değil. Vermeniz gereken başka bir karar var, öyle değil mi?

Cevabınızı bekliyor olacağım. Sakın aceleye getirmeyin.

TEŞEKKÜR

Christian, Justin, Lizzy, Chrissy, Katy, Jenica, Chava
ve Simon & Schuster'daki herkese...

John ve Folio and Greenhouse'daki herkese...

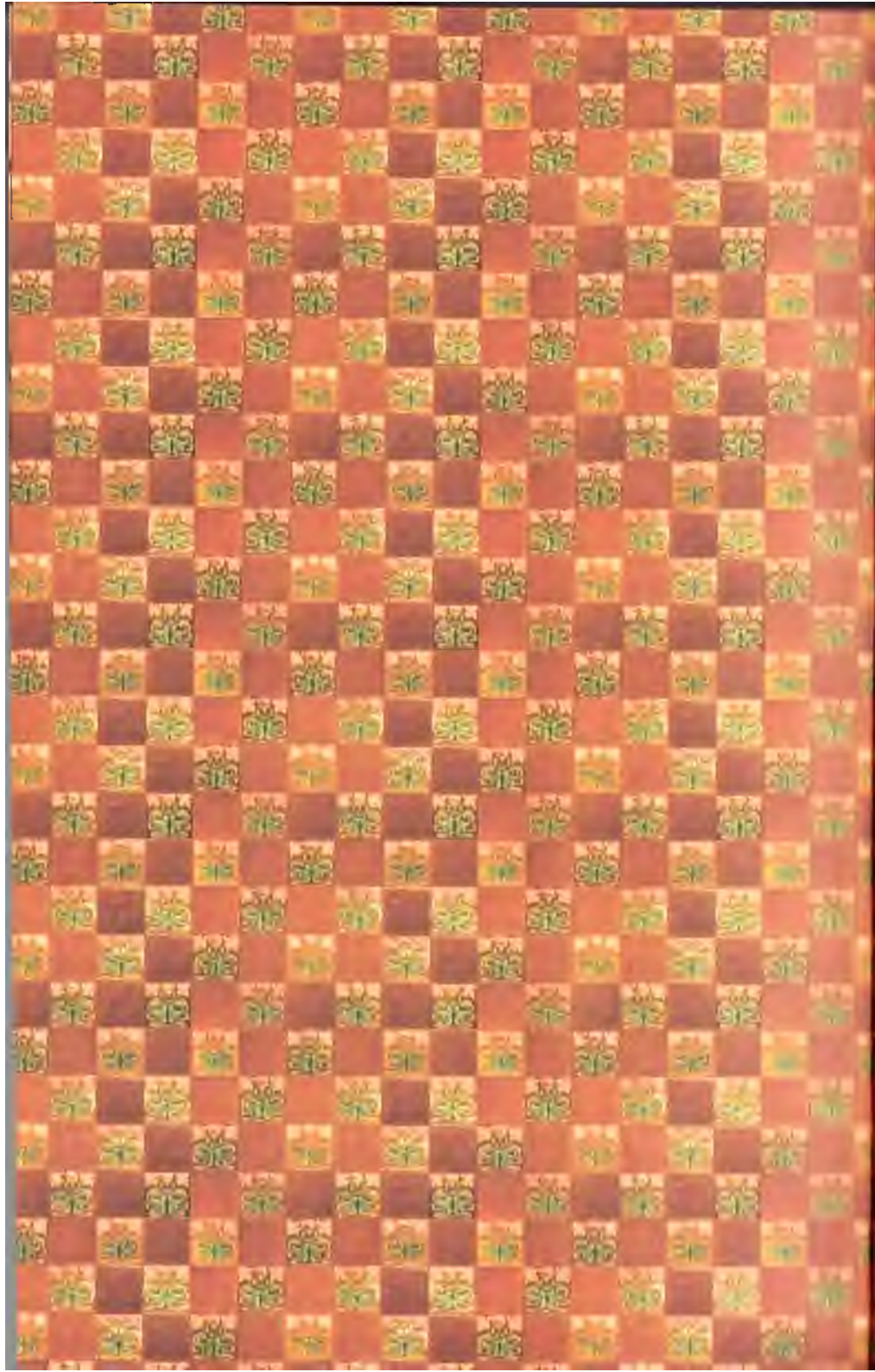
Annem, Seth, Bobby D., Tallie, Casey, Giulio, Sean ve beni
çekmeye razı olan bütün arkadaşlarıma ve aileme...

Bu kitabın bitirildiği ve sonrasında baştan tekrar yazıldığı
MacDowell Colony'deki bütün çalışanlara...

Geçtiğimiz sene içinde tanıştığım, bu cesur yeni dünyaya
beni tanıştıran bütün yazarlara...

Ve benimle iletişime geçip selam veren bütün okurlarıma...
(ya da bileklerine göktaş dövmesi yaptıranlara)

Her şey için teşekkürler.

TOMMY WALLACH

Brooklynli bir senarist, müzisyen ve yazar. İlk romanı *We All Looked Up*, on ikiden fazla dile çevrilmiş ve film hakları Paramount tarafından satın alınmıştır. Kurgu ve kurgu dışı yazıları *McSweeney's*'de, *Tin House*'da, *Wired*'da, *Salon*'da ve daha birçok dergide yer almıştır. Bir müzisyen olarak albümü Decca Records tarafından çıkarılmıştır, bunun dışında bağımsız olarak satışa sunduğu iki albümü daha vardır, bunlardan birisi *We All Looked Up* romanı için hazırladığı soundtrack albümüdür. Yazarın ilk romanı *We All Looked Up*, *Hepimiz Gökyüzünü İzliyoruz* adıyla 2017 sonbaharında yayımlanacak. Daha fazlası için: www.tommywallach.com

“Bu hikâye BENİM hakkımda mı?”

Omuz silktim.

“Evet mi, hayır mı?”

Yeniden omuz silktim. Sonunda kaşlarını çattı ve nasıl oluyorsa, bu onun daha da tatlı görünmesine neden oldu.

“Böyle basit bir soruya cevap vermemek çok kaba bir hareket,” dedi.

Yapamıyorum, yazdım.

Sonra da onun altına minik harflerle yazmaya devam ederek düşüncemi tamamladım: *Şimdi kendini bir pislik gibi hissetme sırası sende!*

PARKER SANTÉ

beş yıldır tek kelime konuşmamıştı. Sınıf arkadaşları parlak gelecekleri için planlar yaparken, o okuldan kaçarak otellerde takılıyor, zaman öldürmek için ise oteldeki konukları izliyordu. Fakat görüldüğünden biraz daha büyük olduğunu iddia eden Zelda Toth adındaki gümüş saçlı esrarengiz kızla tanıştığı anda, uğruna yaşanacak birkaç küçük şeyin daha olduğunu keşfedecekti.

New York Times çoksatan yazarı Tommy Wallach’tan ilk ve son aşklara dair sıradışı bir hikâye...

**“PARLAK, MUHTEŞEM,
kesinlikle unutulmayacak bir roman.”**

—ANDREW SMITH, *Ezik ve Ortadirek*
romanlarının yazarı

Çeviren: Hasret Parlak Torun

YABANCI

9 786059 585347

25 TL

www.yabanciyayinlari.com
facebook.com/yabanciyayinlari
twitter.com/yabanciyayinlar
internet satışı: ilknokta.com